ENTERTAINMENT FOR MEN

www.playboy.co.il

אמילי מלכה מקונן

ריאיון פלייבוי

עוזי עילם, קצין, מדען וג'נטלמן

על פרשת דרכים תיק יוסי בניון נפתח

מוסיקה ישראלית? ירדנו למדבר

לחפש אותה

20 שאלות

עם ג'יימס דין, כוכב הבורנו המצליח בעולם

בלעדי

טים טרייסי – במאי קולנוע, מרגל או טרוריסט?

חורף

כשהסקי נגמר מתחילות הקרחנות





להשיג ברשת דלתא, המשביר לצרכן, H&O ובחנויות הנבחרות







ACLASS of its own

Every so often, a product appears on the market and instantly positions itself in a class of its own. A product of remarkable character and fine qualities. A product with the pedigree of a leader; F VODKA Luxury Collection

סהזמנות: 054-4445552





ELIXIR OF FASHION



Playmate 62

תכירו את אמילי מלכה מקונן, נערת השער האתיופית הראשונה בהיסטוריה

אמריקן פאי

נערות הקולג' פותחות לכם דלת למעונות

קרקס החלומות

את כולנו לקחו לקרקס כשהיינו קטנים, כשתראו את קרלי לוריין תבינו שלקחו אותנו לקרקס הלא נכון

20Q

50

כשאומרים "ג'וב חלומות" מתכוונים לג'וב של ג'יימס דין - כוכב הפורנו היהודי המצליח בעולם

ריאיון פלייבוי

תא"ל במילואים, עוזי עילם, עמד בראש הוועדה לאנרגיה אטומית והיה אחראי על המו"פ של מערכת הביטחון. זה זמן מצוין לשבת אתו לשיחה על עתידה של ישראל במזרח התיכון ועל הפצצה

ם פלייליסע

40

94

מוסיקאית 13 14 ארנב לילה הדיבור 16 תרבות 18 אלכוהול 20 אוכל 22 תיירות 24 סטייל 26 גאדג'טים 28 30 קח מספר וינטג' 120

פורום

36 הכדורגלן כתבנית נוף אצטדיונו

שחר פרנהיימר

37 הפחד הוא שער

תנו לי רוקנ'רול יואב בורוביץ'

יהונתן כסיף





נים רבות שימשתי כתב כלכלי ועורך בעיתונים ארציים כמו "הארץ" ו"גלובס" וכמו"ל של מגזין "אופניים", אך מעולם לא חלמתי שאזכה לערוך מגזין עם מותג בינלאומי כה חזק

וכה משמעותי כמו פלייבוי. למען האמת, המינוי שלי לתפקיד ריגש אותי. נדלקתי! אך כשקיבלתי לידי את כרטיס הביקור החדש שלי בו כתוב "אבי גנאור, עורך ראשי פלייבוי ישראל", חשתי לפתע את כובד האחריות המוטלת על כתפי.

עשרות שנים שהציבור הישראלי חשוף לפלייבוי במהדורתו הבינלאומית והמגזין מוכר כאן בעיקר בזכות התמונות הארוטיות שנוגסות כמעט ב-25% מנפחו. כן, פעם זו היתה האטרקציה. קנינו את המגזין "מתחת לשולחן" וקראנו בו במסתור, רק מעטים מהמעלעלים בין דפיו ידעו אנגלית והשקיעו בקריאת הכתבות העיתונאיות האיכותיות שליוו את התמונות.

60 שנה לאחר השקתו של הגיליון הראשון, הארוטיקה של פלייבוי נחשבת קלאסית ומעודנת לעומת חגיגת הפורנו הבוטה באינטרנט. פלייבוי 2013 הוא מותג מעודן של סגנון חיים, לייף סטייל שפונה לעולמו של הגבר. כיום פלייבוי מודפס ב-30 מדינות מחוץ לארה"ב וגם לגבר הישראלי מגיע פלייבוי. המגזין במהדורתו העברית מציע

לגברים הישראלים את סגנון החיים של פלייבוי, מגזין פרובוקטיבי שפונה לדמיון הגברי, מגזין מבדר, סקסי ולא פחות מזה... אינטליגנטי!

בגיליונות קודמים פרסמנו ראיונות אישיים עם דמויות מפתח בישראל, בהם הסופר עמוס עוז, השר וראש השב"כ לשעבר אבי דיכטר ובגיליון שלפניכם מתפרסם ראיון עומק עם ת"אל מיל עוזי עילם, שעמד בראש הוועדה לאנרגיה אטומית והמו"פ של מערכת הביטחון. כל זאת בנוסף לכתבות האיכותיות, המקומיות והמתורגמות, ממהדורות פלייבוי הבינלאומיות.

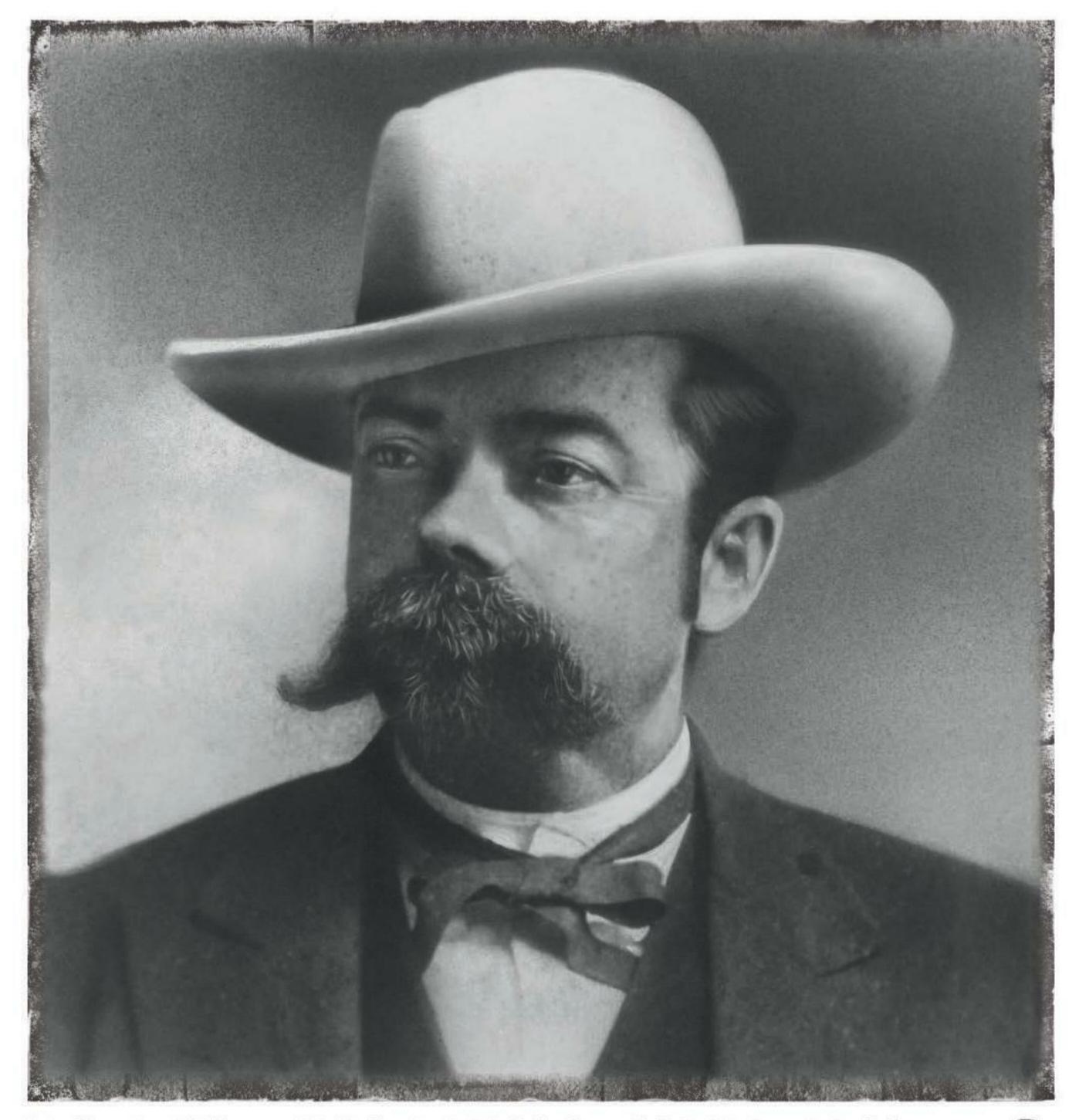
צוות הכותבים, העורכים והמעצבים הגרפים שלנו משקיע רבות כדי שתקבלו לידכם מהדורה איכותית שהיא גם מפנקת וגם מבדרת, וכולנו מקווים שתקראו את המגזין ובסופו של יום כשתפגשו את יקירכם או את חבריכם, תוכלו לומר בפה מלא "קראתי על זה בפלייבוי ישראל".

שלכם, אבי גנאור



facebook.

www.Facebook.com/PlayboyIsrael



JACK DANIEL WAS A MAN OF COMMITMENT.

AT LEAST WHEN IT CAME TO HIS WHISKEY.

When it came to whiskey-making, no man was more dedicated than Jack Daniel. It's the reason he'd wait patiently while his whiskey mellowed through 10 feet of packed sugar maple charcoal, and why he'd watch over every batch with a discriminating eye. Though he never married, Mr. Jack remained forever faithful to his one true love. Unfortunately for the ladies of Lynchburg, Tennessee, that happened to be his whiskey.



JACK DANIEL'S

TENNESSEE WHISKEY

Sip lovingly. Drink responsibly.

©2013 Jack Daniel's. All rights reserved. JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks.

Warning – excessive alcohol consumption risks life and is harmful to health!

PLAYBOY

עורך ראשי: אבי גנאור עורך בפועל: שחר פרנהיימר

עורכת גרפית: נועה שלו-רט

עורכת לשונית: דנה זייברט מפיקה: נורית פיטרס

מנהלת מסחרית/פיתוח עסקי: דניאל כהן Ttind מסחרית/פיתוח עסקי: דניאל כהן מנהלת מסחרית/פיתוח עסקי

משתתפים: גלעד כהנא, מיכל מנדלביץ', גיא צוקר, שלי ורוד, יואב בורוביץ', יואב בורוביץ', גיא צוקר שלי ורוד, יואב בורוביץ', גל איתן

צלמים: יגאל עמר, דניאל בר-און, דפנה טלמון, אילן ספירא ניהול מדיה חברתית: סטיבן וינסטון, הילה רוזין, דן בונה, נמרוד דאדו, דניאל ליבר, דן גרין, לי נטע קינג

desk@playboyisrael.co.il :תגובות, שאלות, בקשות, הערות: www.playboyisrael.co.il 03-5117029



בשער: אמילי מלכה מקונן צילום: יגאל עמר איפור ושיער: בן קדר עוזר צלם: יוסי גמזו לטובה

מו"ל: דניאל פומרנץ
דפוס וקדם-דפוס: "עמנואל" בע"מ
פיקוח דפוס: אייל דולין
רואה חשבון: רונן עוז
ייעוץ משפטי: עו"ד ניר זמל

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

Hugh M. Hefner Editor-in-Chief

U.S. PLAYBOY
Scott Flanders, Chief Executive Officer
David Israel, President, Playboy Media
Jimmy Jellinek, Editorial Director
Mac Lewis, Art Director

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Tom Flores, SVP, Business Manager Playboy Media
Mary Nastos, Publishing Services Manager
Gabriela Cifuentes, Digital Asset Manager
Adam Podolski, Coordinator

מריקה ישראל מדיה בע"מ 2013©

©2012 U.S. Edition of PLAYBOY, as to material published in the June 2013, July-Aug 2013, October 2013

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, Rabbit Head Design and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.



DS ACTION Automatic DIVER'S WATCH 200 m ISO 6425

Sapphire crystal Stainless steel Swiss Made

WWW.CERTINA.COM

ארו-אסיה יבואנים בלעדיים שדרות שאול המלך 1 תל-אביב טל. 03-6857520 | www.euro-asia.co.il 1 ובחנויות השעונים והתכשיטים המובחרות







A perfect balance of Style & Substance

Apart from the overall aesthetics, the secret of luxury status lies in the nature of the product itself; the spirit within. A luxurious product combines elegant design with top quality craftsmanship; something that cannot be replicated by other brands. F VODKA Luxury Collection

להזמנות: 054–4445552





ELIXIR OF FASHION













עשרות זכיינים ועורכים של המהדורות הבינלאומיות של פלייבוי, ממונגוליה ועד מקסיקו, נפגשו במועדון פלייבוי בלונדון שחגג באוקטובר שנה להקמתו. גם אנחנו היינו שם צילום: סטיבן ווינסטון













THE BUNNIES ARE BACK

PLAYBOY CLUB LONDON NOW OPEN

14 Old Park Lane, London W1K 1ND United Kingdom T+44 (0)20 7491 8586

W www.playboyclublondon.com



סיפורים מהצדפה

על אפליקציית אויסטר – הנטפליקס של הספרים



תחום המוסיקה והקולנוע עובר מהפכה, אבל גם עולם הספרות לא נשאר חייב. ספריות בקרוב מאוד ענק יהפכו לנחלת העבר. אפליקציית אויסטר, המציעה תמורת 59.9 דולר גישה לחודש בלתי ליותר מוגבלת אלף מ-100 כותרים שמתחדשים כל הזמן, היא - הנטפליקס של הספרים הטיפוגרפיה יפה וניתנת להתאמה אישית, ואפשר לחלוק עם חברים ספרים אהובים ולקבל המלצות. אויסטר של השירות מצוין למי שאוהב לקרוא כמה ספרים במקביל ולמי שרוצה להעשיר ולהנגיש את אופציות הקריאה שלו.

כרגע זכזין השירות בארה"ב לבעלי אייפון, ייפתח ובחורף הקרוב גם לאייפדים ולארצות נוספות. בינתיים בישראל תוכלו להיעזר ב- Stanza, אפליקציה שיודעת לפתוח קבצים בשלל פורמטים, למשוך ספרים מחנות הספרים המקוונת של החברה או להטעין אותם מתוך האוסף הפרטי שלכם. אם אתם אנשי אנדרואיד, האפליקציה Moon + reader, מהווה אידיאלית פלטפורמה לקריאה בגוגל, ומאפשרת חופש מוחלט בבחירת הספרים. יש לה מגוון

אנחנו עדיין לא יכולים ליהנות כראוי מהיכולת של האייפד להציג טקסטים בעברית - אין טקסטים בפורמט בעברית המתאים, כי עדיין לא נמצאה ההוצאה לאור שתיקח על עצמה את המשימה החשובה הזאת, וגם כי אין כאן אמזון מקומית שתכנס את כל הוצאות הספרים תחת אינטרנטית 22 קורת אחת. בינתיים להסתפק ב-eברית, קורא ספרים דיגיטלי התומך בעברית, ואתר להורדת ספרים תוכן אופציות להתאמה אישית, דיגיטלים של ההוצאות מדפדוף ועד עיצוב לאור המובילות בישראל.

מסך הקריאה.

לימודי שפה

ברוסיה נפתחה פקולטה לנשים ללימוד יסודות המין האוראלי

לגברים לא תמיד נוח לומר לבנות זוגם שהן מוצצות גרועות. מזל שאפשר ללמוד הכול, כי כיום תמורת 3,500 רובל (כ-311 דולר), נשים ברוסיה יכולות להשתתף בקורס מדהים לדעתנו, בשם "אמנות המין האוראלי". בקורס מקבלות הנשים שלוש וחצי שעות של אימונים אינטנסיביים, שבמהלכן הן לומדות כיצד להשתמש בשפתיים ובידיים כדי להביא את בן הזוג לאקסטזה בלתי נשכחת. המודעה המפרסמת את הקורס מצהירה על כוונות נוספות: "מטרתנו אינה רק ללמד את הטכניקות הסטנדרטיות והמתקדמות של סקס אוראלי, אנאלי וקלאסי, אלא גם ללמד אתכן איך להשתמש בפוטנציאל האירוטי שלכן ושל שותפכן". אבל לפני שאתם מתמוגגים מהרוסיות, מתעניינים איפה נרשמים להיות בוחן סוף קורס וקונים לבנות הזוג קורס מתנה ליומולדת, אנחנו בפלייבוי, ממליצים על קורס מקביל לגברים, בו יכירו את הדגדגן לעומק ויפסיקו להסתמך על מה שהם משערים שמענג נשים. וכן, אנחנו בהחלט חושבים ששני הקורסים הללו יביאו שלום עולמי.



כנופיות ברשת

לא רק סבתא שלך הצטרפה לפייסבוק לאחרונה, גם מספר גדל והולך של כנופיות וארגוני פשע

> תופעה: כנופיות וארגוני פשע משתמשים ברשתות חברתיות כדי לתעד את פעילותם ולגייס חברים חדשים. בארה"ב למשל, כנופיות פשע מתרברבות ומעלות קטעי וידיאו, ומה שפעם סוכם דרך כתובות גרפיטי, נאמר כיום בקודים בטוויטר ובפייסבוק. לדוגמה, כשבקבוצה כזו מפרסמים סטטוס "הולך להיות לנו משחק בייסבול", הכוונה היא שקרב בין כנופיות עומד בפתח; המילה "ביסקוויט" היא שם קוד לאקדח, וכשיופיע צירוף המלים "רוקנרול לשינה מוקדמת", יש להניח שמדובר ברצח.

גם סוחרי סמים מנצלים את הרשת לצרכיהם. לאחרונה נתפס סוחר הסמים המקוון המבוקש ביותר, גיק מחשבים צעיר בשם רוס וויליאם Silk Road אולבריכט, הוא ניהל אתר בשם שגלגל יותר ממיליארד דולר, ולמעשה היווה את המקבילה הלא חוקית של e-bay, בה יכלו סוחרי סמים למכור את מרכולתם לכל דורש. האתר פעל כחלק מרשת שאותה לא ניתן למצוא במנועי החיפוש (Deep Web). גם כתובתו השתנתה כל הזמן וניתן להשיגה רק באמצעות ביקור בפורומים שהוקדשו לשימוש ולסחר בסמים.

כמו כן, ניתן לגשת לתוכן האתר באמצעות תוכנת ההצפנה ROT, והתשלום בוצע אך ורק באמצעות מטבע ביטקוין. בינתיים אולבריכט גזר קופון, אבל גם הוא וגם חברי הכנופיות נוכחו לגלות שברשת אי אפשר באמת להסתתר. מדובר באתגר חדש גם למשטרה, שכופה עליה להקצות משאבים לעצירת פשעי מדיה-חברתית מבלי לפגוע בחופש הביטוי. בינתיים בישראל הכול עדיין פרוץ ולא נראה שהמשטרה תעבור בקרוב לתפוס דילרים היישר מהפרופיל האישי שלהם.



סרט רע

מתי בפעם האחרונה ראיתם סרט באמת טוב בקולנוע – ואיך כל זה קשור לטלוויזיה?

מתי בפעם האחרונה יצאתם מהקולנוע נפעמים? מתי הייתם מרותקים לכל פריים ושביב דיאלוג והרגשתם שחייכם השתנו בעקבות מה שראיתם? הערכה גסה שלנו היא שעברו 18-15 שנה מאז, אם לא יותר. האם מדובר רק בכמיהה נוסטלגית לעבר ובנטייה האנושית לייחס איכות גבוהה יותר למה שנעשה בעבר? (מוסיקה, פוליטיקה, התנהגות נשית/גברית) או שמדובר בטענה מבוססת? האם היצ'קוק, טריפו וברגמן היו שייכים לתור זהב שחלף לו? תשובה אפשרית אחת היא שהם וקולנוענים מהעבר היו פורצי דרך, והרבה ממה שרואים כיום מתבסס על עבודתם החלוצית. כיום קשה הרבה יותר ליצור התרגשות ופליאה, כי הרי כבר ראינו הכול - אין פרה קדושה שלא נשחטה, הגבולות והחוקים נחצו, לך תעשה פרובוקציה.

יוצרי קולנוע כיום צריכים למצוא רעיונות שטרם עסקו בהם וטאבואים שטרם נופצו. יש גם טכנולוגיות חדשות שיוצרות התרגשות (אוואטר ומטריקס), אבל מה שחסר הרבה יותר מטכנולוגיה חדישה הוא כותבים חדים שיודעים לספר סיפור. הקריטריון המהותי לסרט טוב יהיה תמיד עלילה מקורית ובנויה היטב יחד עם בימוי מיומן שיודע להביא טוויסטים בהצגת העלילה. יוצרי קולנוע עכשוויים צריכים להבין שלא ניתן לעשות

סרט טוב כשמתבססים רק על תלת-ממד, אפקטים מעצבנים, מוסיקה חזקה ושחקנים יפי תואר, אך משעממים כלחם דאשתקד. טענה נוספת שעולה היא שהפקת סרט בעבר היתה משימה מורכבת מאוד, ולכן הרבה רעיונות גרועים נשארו על הנייר או על רצפת חדר העריכה, בעוד שהיום הטכנולוגיה נגישה בהרבה והכמות באה על חשבון האיכות. איננו חיים בעידן אינטלקטואלי וסף הריכוז והסבלנות של הצופה נמוכים, לכן באופן טבעי חלק גדול מהתכנים שנוצרים מכוונים לבדר אותנו באופן המהיר ביותר - דבר שבא על חשבון העומק.

גם הוויקיפדיה של הקולנוע, BDMI, מצדדת בטענה, שכן בדירוג שלהם ל-250 הסרטים הטובים ביותר שנעשו, רק שניים מתוך 15 הסרטים הפרטים הפותחים את הרשימה נעשו לאחר שנת 2000 ("האביר האפל' וסרטי "שר הטבעות"). זאת ועוד, רוב הסרטים ברשימה צולמו בשנות ה-80 או לפני כן (בראש הרשימה 'חומות של תקווה' ו'הסנדק').

בנוסף, תיאטראות קולנוע כיום אינם רווחיים כבעבר. כדי לקבל את שוברי הקופות הגדולים ביותר, תיאטראות נאלצים "לספוג" בעסקת חבילה סרטים נוספים של אותו מפיץ/אולפן. לא בכדי, הרבה מהכישרונות היצירתיים שבעבר עשו קולנוע, בורחים כיום לטלוויזיה,



שם מתרכזים כיום הצופים והכסף הגדול.
במשך עונה טלוויזיונית ניתן לבנות דמות
מרובדת ועלילה מסועפת, שגורמת לצופים
להתמכר אליה, תהליך שקשה בהרבה ליצור
בשעתיים בודדות בקולנוע. "מד מן" ו"משחקי
הכס" שברו שיאי צפייה בשנים האחרונות
והשפיעו על השיח הציבורי ועל האופנה, אך
יותר מכל הגדילה לעשות "שובר שורות",
שבכל אחד מפרקיה צפו בממוצע 3-2 מיליון
אנשים. ממוצע הצופים לפרק בעונה האחרונה
היה 4 מיליון צופים, כאשר פרק 15 קבע שיא
של 6.6 מיליון צופים. נראה כי מדיית מסך
הכסף צריכה גם היא להתפתח עם רוח הזמן,
אחרת תישאר מאחור, ממש כפי שקרה למדיה
אחרת לפני שנים, התיאטרון.

ספרות

על אוסטר ועל גלאדוול

מכונת רבי המכר מה"ניו יורקר" מלקולם גלאדוול, והסופר הברוקלינאי פול אוסטר, מציעים שני ספרים מרתקים על מעלות הנשים ויתרונות הדיסלקציה

DAVID AND GOLIATH

UNDERDOGS, MISFITS AND THE ART OF BATTLING CIANTS

MALCOLM GLADWELL

מלקולם גלאדוול, עיתונאי מן המניין ב"ניו יורקר", ניתח באופן מבריק ברבי המכר הקודמים שלו תופעות חברתיות ופסיכולוגיות שנוגדות את ההיגיון הישר ("נקודת מפנה", "ממבט ראשון" ו"מצוינים"). בספרו הנוכחי גלאדוול מבקש להוכיח שהצורה שבה אנו תופשים כוח, השפעה והצלחה, מוטעית מיסודה.

מתחיל מדוגמאות גלאדוול הכדורסל האמנות, מתחום ומשתמש וזכויות האזרח בהמשך במטפורה של "גוליית" כשהוא מפנה אצבע מאשימה היוקרתיות לאוניברסיטאות שגורמות נזק לאמביציות של סטודנטים חכמים. הפרק הנוגע דיסלקציה של ליתרונותיה מרתק במיוחד. הוא מתבסס על נתון שלפיו שיעור הדיסלקטים

של פול בווירטואוזיות, בין היתר, את

האישי החדש ברומן אוסטר, "יומן חורף" (בהוצאת עם עובד), שמתכתב עם ספרו הראשון "המצאת הבדידות", אוסטר מתבונן אחורה על חייו, ומדבר על ההתמודדות עם פגעי הזמן, על התובנות וההשלמה שמגיעות עם ההתבגרות. כבכל ספריו, הסגנון צלול וקונקרטי. את מתאר ב"יומן חורף" את חוויותיו הגשמיות והחושיות דרכן הקוראים חווים את רגשותיו ומוצאים עצמם מזדהים עמו ומתעלים מעבר לסיטואציה היומיומית. חשבון הנפש שלו חף ממניירות שאפיינו אותו בספריו הקודמים והוא מעביר

מעלותיה וסגולותיה של אשתו הם מהיפים בספר וכתובים ללא שמץ רגשנות: "לאור כישלונותיך בעבר, הטעויות בשיקול דעת, אי-יכולתך להבין את עצמך ואת זולתך... הפעם לא משהו מדומיין, לא השלכה של איזו גחמה שלך, אלא אדם אמיתי. היא אכפה עליך את אמיתותה ברגע שהתחלתם לשרחח... ומפני שהביטה לך ישר בעיניך, לא יכולת להפוך אותה למה שהיא לא, להמציא אותה, כמו שעשית לגבי נשים אחרות בעבר... "יומן חורף" (Winter Journal), בתרגום העברית הגרסה אברהם יבין

סיפורה הסבוך של משפחתו ואת

הקטעים שבהם הוא כותב על

צלקות ילדותו.

UL AUSTER WINTER JOURNAL

בקרב יזמים מיליונרים הוא גבוה מאוד. לטענתו אחד הגורמים לכך הוא שבהגיעם ללימודים גבוהים, הסטודנטים הדיסלקטים כבר התמודדו פעמים רבות עם כישלון ולכן הם באים מוכנים יותר. בנוסף הוא זוקף ילדות קשה לכוח רצון חזק יותר ומדגיש את העובדה של"דוד" אין מה לאבד, ולכן הוא בעמדת יתרון על פני "גוליית". גלאדוול, בסגנונו כמספר סיפורים, מצליח שוב להאיר נקודות חשוכות בהתנהגות האנושית ולגרום לקוראים להטיל ספק ולפתוח לדיון בספרו נושאים שנראו כברורים מאליהם עד כה. ניתן להשיג גם בגרסת אודיו באמזון או דרך אייטיונס.

"David and Goliath: Underdogs, Misfits, and the Art of Battling Giants"

סאונד בין הטיפות

שלושה אלבומים מומלצים לחורף הקרוב

בתוך הבליל הבלתי נגמר של מוסיקה חדשה שיוצאת מדי יום, ואינספור בלוגים מוסיקליים שמתיימרים לחזות את הדבר הבא, יש כמה אלבומים שיהוו פסקול מופלא לחורף הקרוב

BLACK KEYS

הדואו המוביל של האינדי-רוק בשנים

האחרונות, המורכב מדן אורבך ופטריק

קרני, מתכנן להוציא אלבום בזמן הקרוב

יחד עם המפיק זוכה הגראמי דנג'ר מאוס,

שהפיק גם את אלבומם הקודם "אל קמינו"

ב-2011, שיתוף פעולה שהביא אותם להצלחה מסחרית ולהכתרת הפרויקט

כאחד האלבומים הטובים ביותר ע"י

ה"רולינג סטון" ו"טיים מגזין". באלבומם

האחרון הם נטשו את הכבדות הבלוזית

והצטיידו בקלילות רוקנרולית שהזניקה

אותם מעלה. אנחנו כוססים ציפורנים

לקראת האלבום הקרוב.



Austra - Olympia



את שלוש השנים האחרונות בילתה אוסטרה הקנדית בסיבובי הופעות יחד עם להקות כמו ה-XX, ה-Gossip וה-Grimes. הזמרת שלהם, קייטי סטלמניס התחילה את הקריירה כזמרת אופרה, ורוב השירים באלבום הם סינת'פופ בהפקה רזה שמתבססת בעיקרה על קולה המפעים. אלבום רבגוני, לעתים מלודרמטי ולעתים מחשמל רחבות. מושלם להקשיב כשהטיפות על החלון.



EARL SWEATSHIRT – DORIS

ארל סווטשרט הוא ילדון בן 19 בסה"כ, אבל זה לא מפריע לפרנק אושן, ט'אנדרקאט וטיילר ד'ה קריאייטור להופיע באלבום הבכורה המתוחכם שלו. הם כולם חלק מחבורת Odd Future, קולקטיב היפ-הופ שחושף עולם תוכן ענף וכן במיוחד של חבורת מוכשרים המודעים לעצמם תוך כדי ההרס העצמי שלהם. באלבום, ארל מדבר על הלחץ להיות אדם הגון ועל פחדיו מהבדידות וגם מבטא את הכעס על אביו, המשורר הדרום אפריקאי והפעיל הפוליטי קאורפטס קגוסיטסיל. בראפ, ככל הנראה, לא חייבים תמיד ללהג על מכוניות וכוסיות, ומר סווטשרט הצעיר מוכיח זאת בביטים אפלים ובמלים שבועטות לקישקעס.

אירוע

חשיפה בינלאומית למוסיקה ישראלית 2013 בצוללת הצהובה ובאזור

Showcase-ה הישראלי הרשמי למוסיקה מבית "צוללת צהובה" בירושלים, בשיתוף האגף לקשרי תרבות ומדע במשרד החוץ, חוזר זו הפעם הרביעית. במשך שני סופי שבוע מרתקים הכישרונות ייחשפו מיטב המקומיים בתחומי ג'אז, מוסיקת עולם, רוק ואינדי, בפני בכירי התעשייה הבינלאומית.

מסורת אירועי החשיפה, המופקים באופן מקצועי במיוחד (אירוע דומה התקיים זו השנה העשירית והבחירות בתחום המחול), המוסיקליות המוקפדות כבר עשו להם שם מעבר לים. הפעם מתוכננים להגיע בין השאר מנהל

"Primavera Sound" פסטיבל מנהל סוכנות הבוקינג הענקית ומנהלי פסטיבלי ג'אז מקנדה ITB ואירופה. יהיו כאן גם מנהלי מוסדות תרבות, פרומוטרים,

רק בשנה האחרונה ובזכות קשרים שביססו בפסטיבל, הופיעו אסתר רדא, איזכו, מאיה איזקוביץ', הקולקטיב, שאולי עינב, אנסמבל יאמן ואחרים, בפסטיבלים נחשבים ברחבי אירופה וארה"ב, וחלקם אף חתמו חוזים בחברות בוקינג

ייערך הסבב הראשון ה- 13-13 בנובמבר ויוקדש לג'אז ולמוסיקת עולם. הסבב השני, שיתקיים ב-23-20 בנובמבר יוקדש לרוק ולאינדי על גווניו ההופעות השונים. פתוחות וחינמיות גם לקהל הרחב, כדי לתת אופי אותנטי לאירוע ולהעצים את חוויית ההופעה החיה, עבור המוסיקאים וגם בעבור מקבלי ההחלטות מחו"ל. בין המוסיקאים הנחשפים הפעם:

מפיקים, עיתונאים וסוכנים.

בינלאומיות.



כנסיית השכל ותזמורת אשדוד, גבע אלון, הקולקטיב, התפוחים, האורקסטרה של אבי ליבוביץ', בום פם, מורין נהדר, דניאל זמיר, משפחת אלייב, עדי אולמנסקי

וההרכב המבריק 1243. בין ה-20 ל-23 לנובמבר יתקיימו אירועי הרוק והאינדי בצוללת הצהובה בי-ם ובמועדון 'האזור' בת"א.



זמן 770ה

האחות הלוהטת והמעושנת שָל הטקילה כאן בשביל להרוות אתכם בסתיו הקרוב

כל דבר טעים יותר כשהוא מעושן, וליקר אינו יוצא דופן. זו הסיבה שמסקל, הכוהל המקסיקני העשוי מצמחי אגבה שניצלו היטב בטאבון עפר, משתלט על מדפי הברים המובחרים בעולם. הוא חריף, הוא חלק, והוא בעל טעמים

חזקים. המסקל מושלם לשתייה לבדו אך משתלב מצויין כמיקס בקוקטיילים של כמה שכבות. שוחחנו עם שחר ממסעדת מקסיקנה (בוגרשוב 7, ת"א), והיא ציידה אותנו בקילר קוקטייל עצמתי על בסים מסקל.

– טיפ מהברמן –



להישאר רעננים

דלגו על בקבוקים ופחיות. ← השקיעו 2 דקות. מיץ אננס וליים טרי – וזה המפתח שלכם לקוקטייל עם טעמים חיים ובועטים



המלח הוא המלך

יחס של מנת מלח מעושן ← אחת לשתי מנות מלח רגיל טחונים במטחנת קפה, יוסיף עניין לשפת הכוס



לחמם עניינים

להקפצת החריפות והוספת ← טעמים, השרו ששה פלפלי צ'ילי קטנים בתוך בקבוק המסקל. סיחטו אותם כדי לעצור את תהליך בניית החריפות



אז מהם סוגי המסקל שיבעירו לכם את הקוקטיילים?

• פרידה קאלו רפוסאדו – תהליך הזיקוק והיישון קצר ואורך חצי שנה עד תשעה חודשים, בחביות עץ אלון אמריקאי. הטעם מתקתק בזכות תוספת של ליקר אגבה. עשיר מספיק כדי לשתות נקי או עם כמה קוביות קרח. •מסקל גוסאנו רוחו – המשקה קרוי על שם הזחל (Gusano) האדום (Rojo) שגדל על פקעת האגבה. גוסאנו רוחו עשוי 100% אגבה, ומיוצר בדרגת רפוסאדו במזקקה שנוסדה ב-1941 בעיר ווחאקה (Oaxaca) שבמקסיקו. •מסקל מונטה אלבן - גם הוא מיוצר בוואחאקה

מאגבה בת 8 שנים לפחות, בתהליכי ייצור מסורתיים. הוא עשוי מ-100% אגבה, ומבוקבק בבקבוק עם זחל.

דרגות יישון במסקל:

בלאנקו (Blanco) – מבוקבק מיד עם סיום תהליך הזיקוק. רפוסאדו (Reposado) – מיושן במשך חודשיים עד שנה לפני הבקבוק. מסקל בוגר – מיושן לפחות שנה אחת בחביות עץ בנפח מקסימלי של 600 ליטר.

המתכון שיטעין אתכם

- מלח מעושן•
- 45• מ"ל מסקל שהושרו בו פלפלי צ'ילי
- 30 מ"ל מיץ
- אננס טרי
- 22 מ"ל מיץ ליים טרי
- •7 מ"ל נקטר אגבה

מירחו את שפת הכוס במלח מעושן. מיזגו את כל החומרים לשייקר מלא בקרח ונערו

היטב כ-5 שניות. עכשיו רק נותר למזוג לכוס וליהנות





הראמן של מומופוקו ניו יורק

הנודל בר הזה נחשב לחלוץ סצנת הראמן הניו יורקית ולאחת המסעדות המפורסמות בעיר. מנת הדגל שלו היא ההשראה לגרסה זו, העשויה מרכיבים שניתן למצוא בסופר הקרוב

ביצה חצי-רכה

 \leftarrow הרתיחו ביצה במים קפואים כדי לעצור את

כ-7 דקות. בסיום יש לטבול אותה בישולה. החלמון יהיה בעל מרקם קרמי מושלם.

ריבועי אצת

נורי

אצה קלויה ← מוסיפה אפיל ורובד נוסף של טעם. פרסו אותה

לרצועות דקות.

בצלצלי שאלוט טריים

CD

 \rightarrow חתוכים דק. אלו מוסיפים .'טעם וקראנץ

• למתפרעים



how?

בשר לבן שבושל

מראש

אין תרופה ←

טובה יותר

להאנג-אובר

מבשר חזיר

שבושל לאט. בדקו

במעדנייה הקרובה

למקום מגוריכם.

לשומרי הכשרות

אפשר להשתמש

בעוף או בקר

המתאים למרקים.

אנרגיה ירוקה

קצת תזונה בריאה לא \leftarrow תזיק. קנו שקית של תרד שנרחץ מראש ואדו אותו עד שיתרכך ויעמיק את גווניו.



טאץ' של חריפות

,(Kimchi), קימצ'י (– התוספת המפורסמת ביותר של קוריאה מירקות כבושים, מוסיפה אפיל חמצמץ וקראנצ'י למנה.



הוסיפו אומאמי

€ פטריות שיטאקה שנחתכו דק והן עשירות בגלוטאמין, התרכובת שמוסיפה טעם נפלא למנות באופן טבעי.

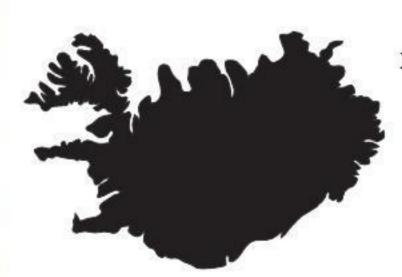


אוצרות מהים

← החליפו את בשר החזיר בשרימפס שקולפו, נשטפו במים ובושלו.



www.shapirobeer.co.il



אי הקרח והאש

לא רחוק מהבירות האורבניות של אירופה הקלאסית מחכה לכם באיסלנד גן עדן של ממש

> מהשדה יוצאים אתם בקפלאוויק ונושמים עמוק. זה האוויר הכי נקי שנשמתם לאחרונה. למה? כי אין מי או מה שיזהם אותו ברדיוס של 2,000 ק"מ.

איסלנד היא אחת המדינות הבודדות בעולם המערבי, שבה הציוויליזציה מתערבת כזיביכולי באופן בטבע הגיאולוגיות, גם את זה תמצאו כאן.

שטחה של איסלנד גדול פי חמישה משטחה של מדינת ישראל אך חיים בה רק כ- 321 אלף איש. האפליקציה המקומית, ,İslendingaApp מבטאת המרחבים במדינה. היא מאפשרת למשתמשים לקבל מידע מיידי על מידת הקרבה המשפחתית של כל איסלנדי שתפגשו, על ידי השקת הטלפונים (bump). במקור היא הומצאה כדי למנוע מהאיסלנדים לעשות בטעות סקס עם בן דוד רחוק, דבר שאינו מופרך במדינה הציורית.

המרהיב שלא מזכיר דבר שראיתם לפני כן, הודות לתופעות התרמיות והוולקניות שבה. אחרי שתחזרו מטיול בטבע, בטח תזעקו לקצת אורבניות.

* המדבר האיסלנדי

מדבר איסלנדי אולי נשמע לכם כאוקסימורון, אבל בהיילנד שבמרכז איסלנד, בינות קרחונים והרי געש, תוכלו למצוא נוף מדברי כה ייחודי שגרם אפילו לנאס"א לאמן בו את האסטרונאוטים שלה לפני הדבר האמיתי. בעבר רק אמיצים חצו את האזור, היסטוריה שהולידה אגדות עממיות על כבשים

מפלצתיות ובתולות מופקרות שאורבות לעוברי אורח. מאז שיש רכבי 4X4, נמצאו פחות עדויות לכך.

אופנועי שלג 🕸

חוויה מושלמת בכל עונה. התצפית על ראשי הקרחונים מלמעלה מרשימה מאד וכל זה בלי מאמץ. אם תוותרו על נפח מנוע תוכלו כמובן גם לרכוב על מזחלות

/אכו/ עם המקומיים

Tryggvaskáli

מסעדה שקטה ורומנטית עם וייב של פעם. מנות כפריות ומושקעות. Austurvegi 7, 800 Selfossi

(3) Kaffi Sif

מסעדה מפתיעה בלב הכפר המטופח Hellissandur, למרגלות הר הגעש סנייפל המושלג. Klettsbúð 3, 360 Hellissandur



ורצועות בשר טרי משובח. Laugarvegur 27, Reykjavík 101

Kaffibarinn

מוסד לילי באווירת אינדי. העיצוב מעץ, הקו המוסיקלי מגוון, והמקום עמוס מאוד בסופ"שים. נסו את בירת Arctic Berry. Bergstadastraeti 1, Reykjavik 101

כלבים ליד קרחון לנגיוקול

.(dogsledding.is)

חמים (1)

גייזרים ומעינות 🕸

באגם Mývatn המהפנט

ובמעיינות של חצי האי

(Snæfellsness) סנייפלסנס

חובה לבקר. גם The Great

מרהיבים, מושלם אחרי יום

Geysir, שמתפרץ לגבהים

של בילויים ברייקיאוויק.

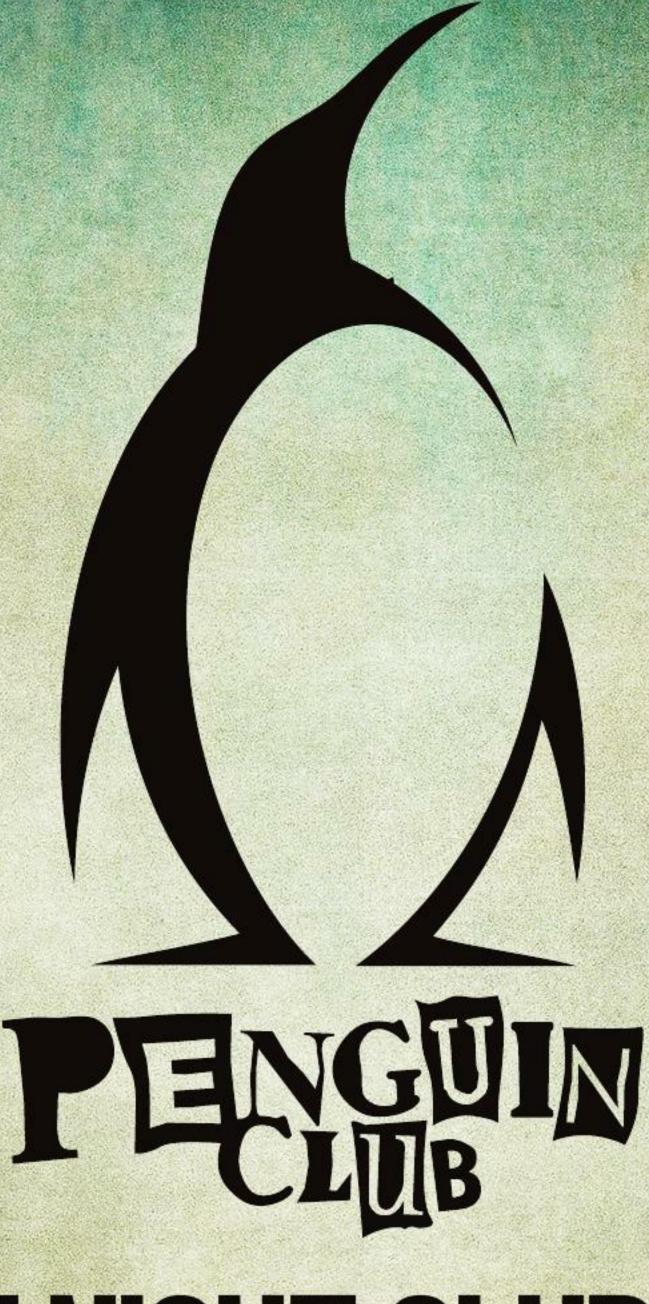
לבלות ברייקיאוויק

רייקיאוויק, עיר הבירה של איסלנד המרכזת את כל פעילותה הכלכלית, נושקת למפרץ פאקסאפלואי (Faxaflói). היא נבחרה לעיר הירוקה ביותר (לפי עיתון "Grist") ועם זאת יש בה את כל היתרונות של עיר בירה אירופאית מודרנית. הרבה מבתי הקפה בעיר הופכים לעת לילה למועדונים שוקקים. תוכלו למצוא בברים סצנה מוסיקלית ענפה, עם הופעות לייב מצוינות כמעט כל ערב. מומלץ להציץ במדריך הברים השנתי של Grapevine שמתעדכן אונליין.

(בר האכסנייה) KEX Hostel

מקום מצוין להתחיל בו את הערב. מוסיקה מקומית בכל ערב ואווירה כיפית. Skulagata 28, Reykjavik 101

בר נעים שלא (2) Chateaux des Dix צריך שבו אין צורך להתחרות עם המוסיקה כדי לדבר. יש כאן יין מעולה, גבינה מענגת



LATE NIGHT CLUBBING

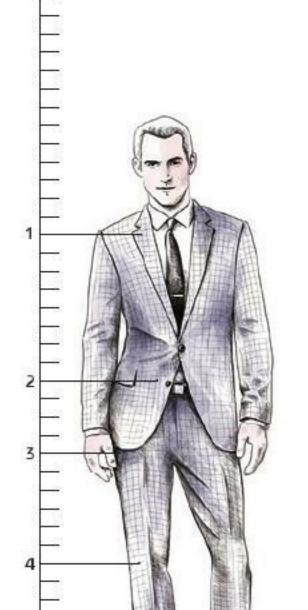
....N/Gps NHer elsed 53/2 south pie/ks pt

ISRAEL'S LEADING UNDERGROUND CLUB

רח׳ יהודה הלוי 43 תל אביב

נא להתלבש בהתאם

רוב הסיכויים שאתה לא דוגמן עם גוף שרירי וחלק למשעי בעל אפס אחוזי שומן. במיוחד בשביל זה, פלייבוי החליט להגיש לך את המדריך השלם להתאמת החליפה המושלמת, שתהיה תפורה בול למידות ולצורת הגוף ושתגרום לך להיראות מיליון דולר. כך תמיס אפילו את נערת השער שלנו





- דש: דש ז'קט צר יתאים בדיוק לגברים מאותגרי הגובה והרזים שביניכם.
 - כפתורים: לגבר נמוך מהממוצע, פלייבוי ממליץ על ז'קט עם כפתורים גבוהים יותר ולא נמוכים. באופן כללי, כדאי לגבר נמוך לבחור ז'קט עם שני כפתורים ולא אחד.
- 3. אורך הז'קט: כדי להקנות מראה של רגליים ארוכות יותר, אתה ממש לא רוצה שהז'קט יהיה ארוך יותר מהקו התחתון של הישבן, אבל אתה גם ממש לא רוצה שהוא יהיה קצר מדי. רוצים להיראות בול? לכו על קו אמצע הישבן.
 - הדפס: הסוד טמון בגודל ההדפס שעל בד החליפה. דוגמה גדולה מדי מבליטה קומה נמוכה.
 - 5. שולי המכנס: בלי! אתם ממש לא רוצים שום דבר שיחתוך את הרגל ויגרום לה להיראות קצרה עוד יותר ממה שהיא.



- הדפס: אם אתה גדול ומוצק, או
 כמו שפלייבוי אוהב להגיד: "מאותגר משקלית", הדפסים ממש לא יעשו לך טוב. ההמלצה של הארנב היא להישאר עם בדים חלקים.
- גזרה: גברים גדולים יותר נוטים לבחור חליפות גדולות יותר ש"נופלות מהגוף". אנחנו קוראים לזה "סטייל אמריקאי". אך חליפה שתיתפר במדויק למידות הגוף ללא קמטים ומתיחות באזור הכפתור של הז'קט, תחמיא הרבה יותר לגוף ותבטל את התחושה שאתה סתם מסתיר את מה שקורה מתחת.
 - 3. **כפתורים:** כפתור אחד סגור מתוך שניים יחמיא יותר לבעלי הבטן או לאדם גדול במיוחד.



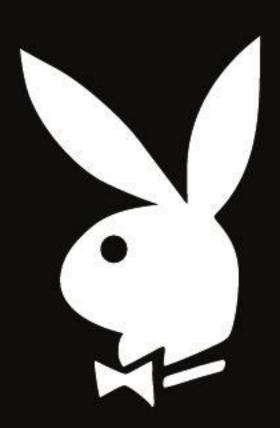
גבוהים ורזים

- 1. **דש:** גבר גבוה ורזה צריך דש ז'קט צר יותר מהרגיל, לא יותר מ-8 ס"מ. לעומת זאת, גבר גבוה בעל מבנה גוף רגיל או רחב צריך דש של 9-8 ס"מ.
- כפתורים: אמנם האופנה הרווחת כיום היא שני כפתורים בז'קט, ואלו גם החליפות המבוקשות ביותר בחנויות, אבל כשמדובר בגבר גבוה במיוחד, יכול להיות שכדאי יהיה להוסיף כפתור נוסף להשלמת המראה המחטב.
- אורך הז'קט: אורך הז'קט צריך להיות בדיוק חצי מהאורך שבין הצווארון של החולצה לכפות הרגליים. חיתוך כזה ייצור פרופורציה מחמיאה.
- הדפסה: לבחור גבוה במיוחד כדאי לבחור חליפה ללא דוגמאות, מהסיבה הפשוטה שיש לו הרבה חליפה למלא – וזה יכול להראות טו מאץ'. לעומת זאת, אם זו חליפה למטרות היומיומיות, כמו עבודה, אפשר לבחור חליפה עם דוגמה עדינה.





זה יותר ממגזין. זה סגנון חיים. ריכשו מנוי והצטרפו אלינו לחיים הטובים



להזמנת מנוי התקשרו: 5117029–03 או בקרו באתר: www.playboy.co.il



מישהו צופה שם למעלה

מי מרגל על המרגלים? אתם, באמצעות מזל"טים חדישים בעלי שלט רחוק: הם טסים, מרחפים ומעבירים וידיאו בסטרימינג באיכות HD ישירות לסמרטפון שלכם. המעקב והפיקוח מתחיל אצלכם בבית

1

התבוננו היטב

תכירו את הצלם האישי שלכם למסע הסנואובורד הבא. הטיסו את ה-AR.Drone 2.0 של מטר עד למרחק של כ-50 מטר מכם באמצעות אפליקציית אייפון מתוחכמת, בזמן שמצלמת ה-HD במטוס הזעיר תשלח תמונות ישירות לטלפון שלכם. ardrone2.com זולר 2

רואה רחוק

מזל"ט טוב נמדד במרחקים
שלו. הפאנטום של
שלו. הפאנטום של
מחסע של עד כ-300 מטר
מהשלט במהירות של עד 10
מטר לשנייה. הרחקתם יותר
מדי? מודול GPS פנימי מסייע
לפאנטום להתמקם בהתאם
לפאנטום להתמקם בהתאם
להוראותיכם או לחזור אליכם
אוטומטית, במקרה של בעיית
אוטומטית, במקרה של בעיית
הצטיידו במצלמת GoPro
הצטיידו במצלמת GoPro
(נמכרת בנפרד) והמריאו.
dji-innovations.com

3

וגאדג'טים **P**

הבי מטאל

מתחשק לכם מזל"ט עם
יותר שרירים? הפגסוס
של Mavrx יכול להשתדרג
ל-8 רוטורים ולשאת
מצלמה במשקל 1 ק"ג.
שלחו אותו לחקור מה
שבא לכם, בזמן שאתם
שולטים בו מהטלפון
וצופים בסטרימינג וידיאו.

Mavrx.co 1,200

אין כפל מבצעים והנחות, עד גמר המלאי, התמונה להמחשה בלבד, ט.ל.ח.

אילת: דאבל יו תכשיטים ושעונים קניון אייס פארק, 2052-54227, רולקס שואו שדי בולבארד, 2068-63700 באר שבעי קורל קניון הנגב, 801-625127 אשדוד בית השעון קנין לב, 2050-4060832, רולקס שואו שדי בולבארד, 2050-4060832, מילר חורב 81, 84848589 קרית אתא: אליפסי עצמאות 84, 64852841 קרית ביאליק: קורל קריון, 2066-57823, מילר חורב 81, 84848589, קורל קניון בינ, 2050-46551277, מילר חורב 81, 84848589, קורל קניון שבעה 209-8617374 (מיים, 869779340, אסטראל דיוטי פרי קרואזה 8, 2051-861840, נתניה: שיקו תכשיטים קניון עיר ימים, 2016-869009, קורל קניון השרון, 2050-403044, אסטראל דיוטי פרי קרואזה 8, 2057-763180, מיקר השרון: שורוס סוקולוב 83, 2057-86909, מילר קניון שבעת הכיכבים, 2050-869009, מילר קניון שבעת הכיכבים, 2050-869009, מילר קניון ארנה, 2050-96909, מילר קניון שבעת הכיכבים, 2050-96909, מילר קניון הזרב, 2050-96909, מילר קניון הזרב, 2051-96909, מילר קניון הזרב, 2051-9690, מילר קניון הזרב, 2051-9690, איטלי גולד טיים קניון עזריאלי, 2051-2051-96, מילר קניון מולון 2050-960-96, יוסי דבוש תכשיטים ושעונים סוקולוב 38, 1640-96, מילר אלי גולד מיים קניון מזרב, 2054-960 מילר קניון מלון 2050-960, איטלי גולד קניון הזרב, 2054-960 מילר קניון מלון 2050-960, מילר קניון מלון 2050-960, מילר קניון מזריאלי, 2050-960-960, מילר קניון מזריאלי, 2050-960-960, מילר קניון עזריאלי, 2050-960-960, מילר קניון 2050-960, מילר קניון עזריאלי, 2050-960-960, מילר קניון עזריאלי, 2050-960-960-960, מילר קניון עזריאלי, 2050-960-960, מילר קניון 2050-960, מילר קניון 2050-960, מי



ynyk าเรทู Julk

בדיקה שבוצעה על ידי ,Yahoo ב-444 תדרוכים, גילתה כי מזכירת העיתונות של הבית הלבן, ג'יי קרני, השתמשה בתשובותיה ב- 1,905 וריאציות שונות של אני לא יודעת" מאז" פברואר 2011

np avoke

- € כמות המריחואנה שנתפסה בגבולות ארה"ב בין ינואר 2005 לאוקטובר 2011
- כמות הג'וינטים שאפשר היה להכין ממנה
- פמות המריחואנה בתוך הסופר-ג'וינט שמכין בי-ריל, הראפר של סייפרס היל
- שווי מוערך של 🍪 הסופר-ג'וינט ברחוב



ાગામાં કાર્યયાત પુવલાતુ





אני אפנה אותך" למישהו אחר" (1,383 בעמים)

lizga nka

כשבוע לאחר שדלפו לראשונה פרטי הגרסה האמריקאית של תכנית הטלוויזיה המצליחה, המכירות של ספרו של ג'ורג' 7,000%- אורוול "1984", זינקו באמאזון ב

yle rıva

לפי מכון המחקר הלאומי האמריקאי, הסבירות שנשים נשואות יבגדו בבעליהן גבוהה כיום ב-



בהשוואה ל-1990. שיעור הבגידה בקרב נשים נשואות עדיין נמוך כיום ב-30% בהשוואה לגברים נשואים

િત્વ માગ

הגרלות הלוטו הגדולות ביותר, לפי סך מכירות הכרטיסים, במיליארדי דולרים:

2
3
4
6

הלוטו הניו יורקי מדורג שמיני עם 7.2 מיליארד דולר, הלוטו של קליפורניה מדורג 14 עם 4.5 מיליארד דולר

nçın qlyor

המחיר ששולם ב-1976 עבור Apple I במכירה פומבית בגרמניה



כמות מחשבי Apple I שעדיין קיימים



?ek 7/ e

השנה מצת BIC חוגג הושק: 1973 40 שנה



מיליארד 30

מספר ההצתות שמאפשר מצת

מספר המצתים שנמכרו עד היום:

3,000 : BIC סטנדרטי של

viair jiaak

לפי מחקר של "האפינגטון פוסט":



מהנשאלים מאמינים שקיום יחסי מין עם רובוט מהווה בגידה בבן הזוג



מהנשאלים השיבו שהיו עושים סקס עם רובוט



מהנשאלים מאמינים שעד 2030 אנשים יוכלו לקיים יחסי מין עם רובוטים





QUALITY IS IN THE DETAIL ART IS IN THE SOUL

אילת: דאכל יו תכשיטים ושטונים קניון איי פארק, 752-8-254 באר שבע: תכשיטי עינת ק"קל 711, 68-6777531 אשדוד: קורל קניון לכ, עפולה: אורית תכשיטים מתחם ביג, 69-2621085 חיפה: שיקו גרנד קניון איי פארק, 775306267 מואר הרצל 10, 69-882460 מיים שור הרצל 10, 69-882460 מיים שור הרצל 10, 69-882460 מיים שור הרצל 10, 69-862080 מיים קניון שבעת הכוכבים, 69-662680 מילר קניון שבעת הכוכבים, 69-67630 מילר קניון שבעת הכוכבים, 69-77313 מודיעין: גולד טיים קניון עזריאלי, 1911 17-69-761 מיים קניון שבעת הכוכבים, 69-77313 מודיעין: גולד טיים קניון עזריאלי, 1911 17-69-761 מיים קניון שבעת הכוכבים, 69-746304 מודיעין: גולד טיים קניון עזריאלי, 1911 17-69-761 מיים קניון שבעת הכוכבים, 69-746304 מיים קניון שרובים, 69-746304 מודיעין: גולד טיים קניון עזריאלי, 1911 17-69-761 מיים קניון עזריאלי, 1911 17-69-761 מיים קניון שבעת הכשיטים מודיעין: גולד טיים קניון עזריאלי, 1911 17-69-761 מיים קניון הזהב 1911 17-69 מיים קניון ביסים מוליב המודיעין: מיים קניון הזהב 1911 17-69 מיים אוריב בי קניון אבנת, 1916 18-250 מיים קניון כת-ים, 1914 18-250 מולון: יוסי דבוש תכשיטים ושטונים סוקולוני 78, 1975 18-750 מיים מולים: מיים קניון מלחה, 1976 18-750 מיים קניון מלחה, 1976 1976 מיים קניון מיילו, 1965 1976 מיים קניון איילו, 1965 1976 מיים דיזינגוף סנטר 19. מילר עזריאלי, 1965 1975 מרכז השטונים אלנני 19 אונים אלנני 19 אוריה 1976 1976 מילר קניון מלחה 1976 1976 מילר קניון מלחה 1976 1976 מיים דיזינגוף סנטר 19. מילר עזריאלי, 1966 1976 מרכז השטונים ברודעקי 15 רמ"א, 1966 1976 מיים דיזינגוף סנטר 19. מילר עזריאלי, 1966 1976 מולר עזריים - שרות שאול המלך 1 תל-אנכי 10 מיים קניון מילר קניון מלחר 1976 1976 מילר קניון מלחר 1976 1976 מילר קניון מלחר 1976 1976 מיים דיזינגוף סנטר 1986 1976 מילר קניון מלר 1986 1976 מיים דיזינגוף מולם השטונים אלנני 19 מלר מיים דיזינגוף מיים קניון מיים 1976 1976 מיים קניון מיילר עזריאלי, 1966 1976 מיים ביו איים ביו איים ביו איים ביים איים איים איים איים מיים קניון מיים ביים אילר עזריאלי, 1966 1976 מיים ביום מיים ביום איים או





חת ארבעים וחמש בבוקר. מסיבה בבית פרטי. כולם שיכורים ומחוקים. מוזיקה בווליום אימתני. איש אחד מוטרד מסתובב בין החוגגים.

איש מוטרד: סליחה... יש לך מטען

?אייפון

אישה שיכורה: מה?

איש מוטרד: מטען לאייפון...

אישה שיכורה: ניילון?

איש מוטרד: אייפון!

אישה שיכורה: אה!

איש מוטרד: אז יש לך מטען? לאייפון?

אישה שיכורה: אני... לא יודעת איפה התיק שלי... אני חושבת שבאתי עם תיק...

איש מוטרד: תודה, תודה... (פונה למישהו אחר) סליחה...?

?וש מעשן סיגר: כן

איש מוטרד: יש לך מטען לאייפון?

איש מעשן סיגר: אני שונא אייפון. אני שונא את אפל. אני שונא את סטיב ג'ובס. אני שונא את אשטון קוצ'ר.

איש מוטרד: טוב, תודה בכל זאת...

איש מעשן סיגר: אתה יודע מה אני אוהב? אני אוהב את הגלקסי, אתה יודע למה? בגלל המסך. אתה יודע שזה סמסונג מייצרים? ושזה המסך ה-כ-י טוב שיש! הרזולוציה פסיכוטית! יש למסך יותר פיקסלים מהמציאות!

איש מוטרד: אוקי, תודה ש...

איש מעשן סיגר: אגב, גם המסך שלך, של האייפון האהוב שלך, גם הוא של סמסונג, ידעת

את זה? בטח לא, נכון? בטח חשבת שהמסך זה פיתוח של אפל... תודֶה...

איש מוטרד: אה... לא, לא ידעתי... תודה... איש מעשן סיגר: האמת שאני בכלל איש של בלקברי אבל... נו, אתה יודע... זה כבר לא... איש מוטרד: (פונה למישהו אחר) סליחה...

סליחה, יש לכם אולי מטען של אייפון? זוג היפסטרים מתחרמו על ספה. מתעלמים

זוג היפסטרים מתחרמן על ספה, מתעלמים ממנו. האיש המוטרד נוגע עם האצבע קלות בכתף של הבחור.

איש מוטרד: סליחה שאני מפריע, זה פשוט קצת דחוף, יש לך אולי מטען של אייפון?

הזוג ממשיך כאילו כלום. האיש המוטרד מושך בכתף של הבחור ותולש אותו מן הבחורה.

איש מוטרד: סליחה, אני ממש מצטער על זה, באמת, אני פשוט כבר לא יודע מה לעשות, זה... זה פשוט קצת דחוף... יש לכם אולי מטען של אייפון?

בני הזוג מסתכלים עליו הלומים, ואז נקרעים מצחוק. האיש המוטרד מאבד את מעט קור הרוח שעוד נותר לו, דוחף אנשים ומפלס את דרכו אל עבר מערכת הסטריאו, מכבה את המוסיקה. כל האנשים נעמדים קפואים במקומם ובוהים בו. איש מוטרד: סליחה אנשים! אבל, זה דחוף! (הוא מרים את קולו) זה מקרה חירום... למישהו יש

מטען לאייפון?!! איש נחמד לבוש חולצת הוואי: לי יש מטען אייפון...

איש מוטרד: יש! אוי!... אני לא מאמין... תודה! תודה לך! באמת, אתה לא מבין כמה שאתה מציל אותי! ווואי... אני ממש נבוך... סליחה GUYS...

אני מבקש סליחה מכל האנשים... זה, פשוט הגזמתי, כאילו, ההתנהגות שלי... סליחה על ההיסטריה שלי... וואו... סליחה, אני ממש מזיע... האיש המוטרד מחזיר את המוסיקה. המסיבה שבה לקדמותה. האיש הנחמד לבוש חולצת הוואי מסמן לו ללכת אחריו. הם מגיעים לחדר ארונות. האיש הנחמד לבוש חולצת הוואי מוציא מטען של אייפון מהתיק.

איש מוטרד: וואו... תודה, אתה פשוט כמו מלאך שנשלח אלי מ....מה זה?!

איש נחמד לבוש חולצת הוואי: מה זה מה? איש מוטרד: זה מטען לאייפון 4!

> איש נחמד לבוש חולצת הוואי: נכון... איש מוטרד: לי יש 5!

האיש המוטרד פורץ בבכי. איש נחמד לבוש חולצת הוואי טופח על שכמו.

איש נחמד לבוש חולצת הוואי: די, די... יהיה בסדר...

הבכי של האיש המוטרד הופך להתקף היפר ונטילציה, ואז לשיעול לחתי כבד.

איש נחמד לבוש חולצת הוואי: לאט-לאט, אתה צריך לנשום עכשיו ואתה תראה שהכל יסתדר... האיש המוטרד מקיא על נעליו של האיש הנחמד לבוש חולצת הוואי.

איש נחמד לבוש חולצת הוואי: פשוט...ב-5, בעיני לא היה שיפור משמעותי, אני מחכה לS5... אישה שיכורה: חבר שלי בניו יורק קנה 5S... איש נחמד לבוש חולצת הוואי: ואיך הוא? אישה שיכורה: הוא חרא של בן אדם, אבל זיון

מעולה.



החברים שלי ארגנו לי מסיבת רווקים "של החיים" באמסטרדם ואני יודע שזה יכלול חשפניות. ארוסתי הודיעה לי שהיא מבטלת את החתונה אם יהיו חשפניות במסיבה. בינתיים הצלחתי להתחמק כשאמרתי לה שלא אני מארגן את זה אבל אני יודע שזה יהיה חלק מהבלגאן. אני פשוט לא מבין מה כל כך מעצבן נשים בחשפניות, בעיקר אם אני לא עושה שום דבר. אני חושב שזה עלול

לסבך אותי. מה לעשות? רון, קריות

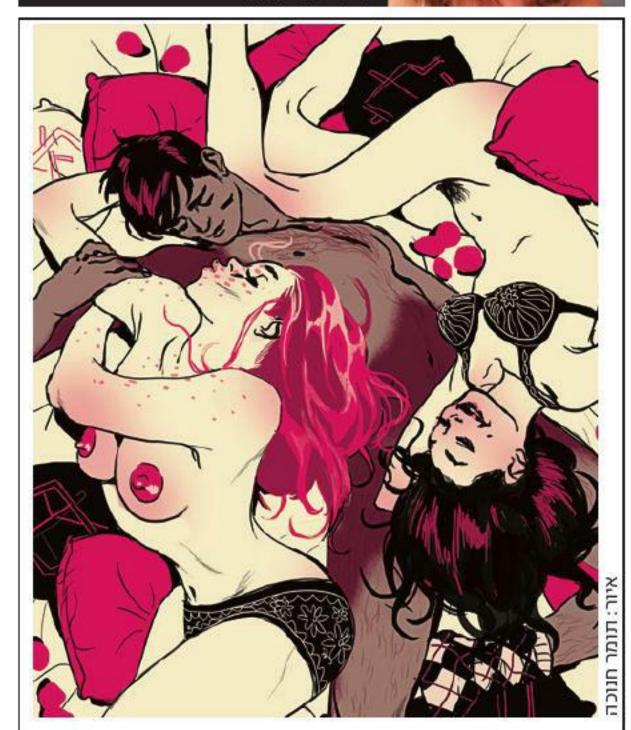
כולנו יודעים שחלק מהמאפיינים של מסיבות רווקים מוצלחות זה חברים, גברים כמובן, אלכוהול וחשפניות. מסיבת רווקים תמיד כוללת חשפנית ובלגאן. את האמת אני גם לא מבינה מה הביג דיל כזה ולמה לא לתת לגבר שלך ליהנות עם החברים שלו, זה הרי ערב שאמור להיות בשבילו, ערב שמסמן את סוף ימי הרווקות ולהעביר את הגבר לחלק החדש בחייו, הנישואים. אבל הרבה נשים חוששות מחשפניות כי הן מרגישות שהגבול בין חשפנות לסקס מטושטש ושגברים תחת השפעת אלכוהול יכולים לבגוד. בקיצור, חשפניות לדעתן מובילות לערב שנועד לפורענות. אולי תזכיר לאישה שלך שחשפנית זו לא יצאנית ושהיא בסך הכול בחורה שמופיעה בריקוד סקסי בפני גברים. נכון, היא גם חושפת את גופה, אבל כחלק מההופעה ולא בחדר פרטי אתך, אלא ליד כולם. בוא לא נשכח גם שבאמסטרדם לא צריך חשפניות בשביל סקס - בשביל זה יש את רחוב החלונות האדומים. אולי אם תבטיח לה ששם זה ייגמר, היא תתרכך. בכל מקרה לא הייתי ממליצה להתחיל את פרק הנישואים עם שקר וברגל שמאל. מכיוון שאתה יודע שיהיו חשפניות, אולי בכל זאת תדבר אתה ותגיע אתה להסכם לגבי - מה מותר לך ומה אסור לך לעשות כלומר עם נגיעות או בלי ואם מותר לה לשבת עליך, או רק לתת הופעה מרחוק וליד כל החבר'ה. אם זה עניין עקרוני אצלה, אז כנראה שתצטרך להגיד ביי ביי לחשפנית וליהנות עם החברה בצורה אחרת. סורי!

חברה שלי תפסה אותי מדבר באופן קבוע עם מישהי בפייסבוק. היא התעצבנה עלי וטענה שזה

מערכת יחסים לכל דבר ושזה מתחיל בפייס ונגמר בסקס. אחרי צרחות ומריבות כלתי פוסקות הבטחתי לה שאני אפסיק עם זה ושאמחק את הבחורה מהפייסבוק שלי. אני לא מבין מה הבעיה בזה, נראה לי שאולי לא הייתי צריך להסכים



PLAYBOY **ADVISOR** ד"ר שלי ורוד



אני רווק תל אביבי טיפוסי, אני נראה די טוב, מתאמן, אוכל בריא ושומר על עצמי. אני יוצא בערך עם שלוש-ארבע נשים שונות בשבוע או מתקשר לידידות שיבואו אלי וכל לילה נגמר בדרך כלל בסקס. לאחרונה התחילו להעיר לי חברים ולצחוק עלי שאני מכור לסקס. יכול להיות שאני מכור? גיא, תל אביב

התמכרות לסקס, גם בקרב אנשי פסיכולוגיה וסקסולוגיה, היא נושא הנתון למחלוקת.יש הטוענים שאין דבר כזה כיוון שזה לא כמו התמכרות לאלכוהול או סמים, שבה אדם מתמכר להרגשה שנוצרת בהשפעת כימיקלים שנכנסים לגוף. ואולם יש הטוענים כי במהלך הסקס משתחררים הורמונים המעניקים לנו תחושה ממכרת. השאלה שלי אליך היא האם אתה עדיין נהנה לשכב עם בנות או שאתה חייב לסיים כל ערב בסקס בגלל שאלו הציפיות שלהן? האם אתה מסוגל להיות בבית לבד וליהנות מהשקט שלך או שמתחילות להטריד אותך מחשבות ולכן אתה מתקשר למישהי שתבוא להיות אתך? אני מנסה להבין האם אתה בורח מהתמודדות עם בעיה נפשית גדולה יותר?

אינני חושבת שאתה מכור לסקס. באופן כללי אצל מכורים לסקס, הרצון התמידי והכפייתי למין מחפה על חוסר רצון להתמודד עם כאב פנימי או בעיה אחרת ומחבל בשגרת היום, בעבודה או בפיתוח מערכות יחסים בריאות. אני ממליצה לך ללכת או לקוצ'ר או לפסיכולוג לכמה טיפולים, רק בכדי לדבר עם מישהו שיקשיב לך במקום שבו לא ישפטו אותך ולא יעבירו

את המידע הלאה. זה יכול לעזור לך מאוד להבין איפה אתה עומד בשלב זה בחיים וללמוד על עצמך יותר.

לתנאים שלה. מה את חושבת? רועי, אשקלון

אני תוהה מה חסר לך במערכת יחסים שלך עם החברה שלך שאתה בורח למערכות יחסים וירטואליות. ברוב המקרים מערכות יחסים שמתחילות בפייס או כל רשת חברתית אחרת ממלאות איזה שהוא חוסר ורצון להיפתח

למשהו ובאמת בהרבה מקרים מובילות לפגישות ולסקס. אני רוצה שתהייה כן אם עצמך ותענה על השאלות הבאות: איך הכרת את הבחורה הזו? למה דווקא אתה בחרת לפתח שיחות קבועות בפייס? מה אתה מקבל מהקשר הזה? אחר כך במקום להשקיע בקשרים מסוג זה תחשוב אולי להשקיע במערכת היחסים שלך ותנסה למלא את החסר דרך הקשר שלך עם החברה הנוכחית. נכון, זה קל הרבה יותר לפעמים להיפתח למישהו זר ובעיקר דרך כתיבה ודיסקרטיות, אך ייתכן מאוד שזה מסמן בריחה והתחלה של בעיה בקשר הנוכחי שלך.

אני יוצא עם מישהי כבר כמה חודשים והאמת שיש לי בעיה די מביכה. היא מוצאת חן בעיני מאוד ואני נמשך אליה מאוד אבל לאחרונה שמתי לב שיש לה ריח חזק ולא נעים מהוואגינה. איך אומרים לה דבר כזה? לירון, רמת אביב

טוב, אני מודה, זה מצב באמת לא נעים אבל אין מה לעשות - גם זה חלק מהבעיות שמתעוררות בזוגיות. קודם כל חשוב שתדע שישנן כמה סיבות שיכולות להביא להתרבות הבקטריה באזור ולריח הלא נעים והרבה מהן רפואיות. לכן חשוב מאוד שתדבר אתה על העניין ושתלך לרופא נשים להיבדק. בדרך כלל הפתרון הוא טיפול בתרופה או במשחה לאזור, נרות לנרתיק או אנטיביוטיקה, ובכל מקרה קיום סקס בזמן הטיפול אינו מומלץ. התופעה יכולה להיגרם גם כתוצאה משימוש בקונדומים בזמן הסקס, בגלל החיכוך של הגומי עם האזור. אולי תופתע לגלות, אבל לעתים אוכל חריף עם הרבה תבלינים גם עלול להשפיע על הריח. עכשיו לעניינינו. אין לך הרבה ברירות אלא פשוט להיות ישיר ולהגיד לה שאתה מרגיש שהריח הטבעי שלה השתנה ואולי כדאי לגשת לרופא נשים. נכון, זה עלול להביך אותה, אבל באמת שזה עדיף מאשר שתדחה אותה כל פעם שהיא תרצה לשכב אתך. המלצה הנוספת לך ולכל הזוגות שרוצים לשכב בלי קונדומים או שכבר שוכבים בלי, גשו יחדיו ובצעו בדיקות שגרתיות

למחלות מין כדי לוודא ששניכם בריאים.

גם לכם יש שאלות בנושא יחסים? אתם מוזמנים לכתוב לשלי במייל: varod@playboyisrael.co.il





לא לפחד כלל החדש של המאנקיז

כמו באירופה לא לפחד כלק



הכדורגלן כתבנית נוף אצטדיונו

לכדורגל הישראלי תחלואים רבים, אך רובם דורשים שינוי יסודי שיארך שנים. הנה רעיון אחד שעשוי לשנות את הענף מהר מכפי שחושבים

שחר פרנהיימר

שחוקות. אחת הקלישאות השחוקות ביותר גורסת שכדורגל הוא משחק ביותר גורסת שכדורגל הוא משחק פשוט. ואם אנו יודעים שקלישאות נהפכו לכאלה כי יש בהן הרבה מן האמת, כדאי שנתעכב לרגע על הקלישאה האחרונה - היא יכולה לסייע לנו להתמודד ביתר קלות עם השאלה הנצחית "למה אנחנו כבר 40 שנה לא מצליחים להעפיל למונדיאל?"

יותר מחודש חלף מאז שעוד קמפיין התאדה לו, ובעקבותיו, כרגיל, צצו כתבות תחקיר, ועדות חקירה, צעקות ב"יציע

העיתונות" ומיני צבועים שהגיחו ממערותיהם וששו להתנפל על הגופות המדממות של נבחרת ישראל ומאמנה הלאומי.

כבר שמענו הכול כמו תקליט שרוט: "אין שיטה", "הבעיה היא מנטלית", "זה מתחיל מהילדים", "צריך להביא צוות זר", "אין לנו מסורת", "זה עניין תרבותי", "זה אחד הדורות החלשים שגידלנו", "השחקנים שלנו פרימדונות" ו"הכול בגלל שאנחנו אוכלים קוטג' לארוחת בוקר - והם אוכלים שינקן".

בכל אחד מהטיעונים יש גרעין מן האמת וגם לא מעט מן הדרך אל הפתרון (אולי מלבד טיעון

מהסוגיות הנ"ל יש צורך בתהליך ארוך ויסודי שאת תוצאותיו נראה, אם בכלל, רק בעוד עשור. אך אם להיצמד לרגעלקלישאה לפיה כדורגל הוא משחק פשוט, יכול להיות שיש משהו מידי

השינקן). אין לאיש ספק שבשביל לטפל בכל אחת

אך אם להיצמד לרגעלקלישאה לפיה כדורגל הוא משחק פשוט, יכול להיות שיש משהו מידי ומהיר יותר שביכולתנו לעשות בשביל להגדיל את סיכויינו להיות עם ככל העמים - לפחות בכל הקשור לכדורגל. אני מדבר על מהלך מידי וגורף שיביא לשיפור המתקנים בישראל.

הדבר בלט במיוחד במשחק הליגה שנערך בסוף אוקטובר באצטדיון טדי, בין בית"ר ירושלים והפועל תל אביב, שחנך למעשה את

היציע הדרומי החדש. לכאורה, משחק בין קבוצה עם שאיפות לצמרת אך כזו שנמצאת ביכולת בינונית למדי, לבין קבוצה צעירה, חסרת ניסיון וחסרת שאיפות - שגם לא הציגה כדורגל מבריק עד כה.

ואולם, בפועל, קיבלנו משחק מרתק, בקצב מהיר בהשוואה ליתר משחקי ליגת העל, עשיר באירועים ומעל הכול - משחק ששוחק באווירה מחשמלת וספורטיבית.

אם ניקח את המשחק כמשל ולא כאירוע
נקודתי, נוכל ללמוד ממנו הרבה, למשל,
שכשהמתקן עומד בתקן האירופי הגבוה
ביותר, גם המשחק הכי טעון ונפיץ בכדורגל
שלנו (אולי פרט למפגשים בין בית"ר ובני
סכנין) מתקיים בשקט ובאווירה מופתית;
נראה שכשהמשחק מתנהל מול 30 אלף צופים
באצטדיון עם אקוסטיקה טובה, נדמה לפתע
שבעיית הכושר הגופני של השחקן הישראלי
נעלמת ושגם הוא מסוגל לרוץ עד הדקה
האחרונה; אנו לומדים שמתקנים באיכות
גבוהה הופכים גם משחק ליגה טריוויאלי
למשחק עם כמות הצופים הגבוהה ביותר

בזכות המשחק בטדי ובזכות האצטדיון החדש בפ"ת שבו התארחה מכבי חיפה, בנוסף לתקופה הטובה בה נמצאת מכבי ת"א, נרשם באותו מחזור שיא של 37 שנה בכמות הצופים בליגה - 64,700. איך זה קרה? האם הליגה

השנה טובה יותר מבעבר? האם היא מותחת יותר? האם הנבחרת או הקבוצות המשחקות באירופה שוברות השנה שיאים? התשובה לכל השאלות האלה היא לא מוחלט. העובדה הנגזרת מהנתון הזה היא שמתקנים ראויים מושכים קהל

שלא נוכל סוף סוף לסמן איקס אדום ובולט על הטיעון התרבותי? הרי אין כמעט דבר שהישראלי אוהב יותר מלהרגיש "באירופה". לעומת שאר הסיבות לתחלואי הכדורגל הישראלי שנמנו בתחילת הטור, המשתנה

יש להפנות את תקציבי הטוטו והממשלה לשיפור המתקנים, ותראו איך ספורטאים, הורים וילדים משפרים את רמת הספורט המקומית. אם זה לא יקרה, המקומות היחידים שבהם ירוצו הילדים שלנו בעתיד יהיו במסדרונות איקאה או בפתיחת עוד סניף של H&M

> והקהל מצדו מחזיר בהצבעת אמון בכדורגל שלנו - תחושה שכבר אבדה מזמן במשחקי הנבחרת הלאומית.

> את ההזדמנות הזאת לוקחים השחקנים שעל הדשא. הם חייבים. אין להם ברירה. מי ירצה להרים כדור ליציע מול 30 אלף צופים? מי לא יהיה מחויב לפס האחרון כשהאצטדיון מפוצץ? מי לא ישקיע את כל כולו כשלמשחק יש הייפ יוצא דופן? כשמשחקים מדי שבוע מול אצטדיון מפוצץ השחקן הישראלי יורגל להתמודד ברמות המשוחקות, לכל הפחות, בליגות מהדרג השני באירופה.

> ואם השחקנים מעלים את רמתם, למה שהקהל לא יגיב בהתאם? למה שאבא יהסס לקחת את ילדיו ואפילו לרכוש מנוי? למה

של המתקנים ניתן למדידה וישים במהרה. בניית היציע החדש באצטדיון טדי ארכה שנתיים. אם רק ירצו ראשי ההתאחדות ולשם יופנו התקציבים, גם בלומפילד ואצטדיונים אחרים, כמו זה הנבנה בבאר שבע, יכולים לעבור מתיחת פנים דומה בזמן קצר.

יש להפנות את תקציבי הטוטו והממשלה לשיפור המתקנים, ותראו איך ספורטאים, הורים וילדים משפרים את רמת הספורט המקומית. אם זה לא יקרה, המקומות היחידים שבהם ירוצו הילדים שלנו בעתיד יהיו במסדרונות איקאה או בפתיחת עוד סניף של H&M.

> הכותב הוא עורך המשנה של פלייבוי ישראל

הפחד הוא שער

מארק טווין אמר: "אני איש זקן, היו לי פחדים בחיי, אבל רובם לא קרו מעולם". אז למה אנחנו כל כך מפחדים מהפחד ואיך נוכל לשרוף את הספינות?

יהונתן כסיף

ולנו מפחדים. אנו עושים את זה מאז שאנחנו יצורים אינטליגנטים. אינטליגנציה - מנבאה את העתיד. אנו משתמשים בה לצורך תכנון, תקווה, דמיון והשערות. בו זמנית, האינטליגנציה שלנו מובילה אותנו לדאגות ומנבאה תוצאות רעות.

תינוק, בחודשיו הראשונים (ואף אחרי)
"מבוהל" מפרצופים שאינם מוכרים לו ופותח בבכי
מחריש אוזניים. זהו מנגנון טבעי, אבולוציוני.
הטבע גרם לנו לפחד מהלא מוכר לנו - על מנת
שננקוט בזהירות פן ניפגע, ניטרף, ניפול בפח.
אלו פחדים "אבולוציוניים" - אלו שנולדנו עמם
ושקשורים באופן ישיר לצורך ההישרדות שלנו.

מעבר להם - כבר מגיל צעיר אנו רוכשים פחדים וחורטים אותם במוח שלנו. מאז ומתמיד תפקיד הבוגרים היה להזהיר את ילדיהם וללמד אותם מה מזיק ומה פחות, ממה צריך לפחד וממה לא. מה כדאי, מה לא כדאי. כילדים, אנו ניזונים מהעצות הללו, לרוב, ואוספים בכל יום עוד "אסור ומותר", "כדאי

ולא כדאי" מההתנסויות היומיומיות שלנו. אם נגענו כילדים קטנים במגהץ חם ונכווינו, אם ינשך אותנו כלב או ישרוט אותנו חתול - אלו ייחרטו לנו במוח כאירוע טראומטי.

פחדים נועדו להיחרט לנו במוח. הם כלי ההישרדות שלנו, וזה הצד החיובי שבהם.

הצד הפחות חיובי, או יותר נכון - השלילי שלהם - הם גם הגורמים העיקריים לכך שאנשים אינם מצליחים בחיים ולא מגשימים את החלומות שלהם.

"אני איש זקן, היו לי פחדים רבים בחיי,
אבל רובם לא קרו מעולם", אמר מארק טוויין.
חישבו על חתול אשר נוהג לדלג לו מעל
לגדר כדי לחדור לגינה של בית מסוים. הוא
עושה זאת כבר זמן מה מדי יום ביומו. חישבו
על מצב שביום בהיר ברגע שנחת על טלפיו עמד
מולו כלב גדול עם ניבים חשופים. אני מבטיח
לכם, שמאותו יום, לפני שידלג מעל לגדר,
יקפא על מקומו, יביט על החצר וימלא אפו על
מנת לבדוק אם הכלב נמצא שם. עד יום מותו -

ימשיך החתול באותו המנהג - גם אם הכלב ירד מהארץ כשעה לאחר אותו האירוע. הפחד נותר בו ויצר אצלו הרגל - למרות שאינו קיים עוד.

כך גם אנו נוהגים. רק שאצלנו המצב הרבה יותר גרוע.

"אם לא תאכל יבוא שוטר", "אם תתנהג ככה לא יהיו לך חברים", "אם לא תלמד לא תצליח", "אם לא תעשה שיעורי בית תקבל עונש". מכירים את האמרות האלו? סיפרו לנו אותם ללא הפסקה כשהיינו קטנים. ממש "שטפו לנו את המוח". וזה לא קשה - מאחר ועד גיל 13-12 אנו "קולטנים". עד גיל זה האזור הבזלי במוח פתוח וקולט כל דבר אפשרי ומטמיע אותו לטווח הארוך (כשאזור זה פתוח במוח, הוא זה שגורם לנו לקלוט שפות, למשל, כל כך טוב לכדי רמת שפת אם).

בהמשך, כשאנו צעירים, ממשיכות שטיפות המוח מכל מני יועצים למיניהם: "אם לא תעשה בגרות לא תמצא עבודה", "בלי תואר לא תצליח בחיים", "אין כסף בריקוד או במשחק", "מי

שמשקיע בבורסה פושט רגל", "חשוב להתחתן" ואין סוף סיפורים שמספרים לנו.

אנו אוספים ואוגרים חרדות ופחדים של המבוגרים מאתנו כאילו הן האמת היחידה. העובדה היא כי אין כל קשר בין בגרות מלאה למציאת עבודה, בין תואר לבין הצלחה בחיים,

אנו פוחדים להתחייב כי אנו פוחדים שניכשל. אנו פוחדים לקחת סיכונים כי אנו פוחדים להפסיד. אנחנו אפילו פוחדים להצליח - כי אנו לא מכירים את ההרגשה. אנו פוחדים פחד מוות מחוסר ודאות

בין חתונה לבין ניהול מערכות יחסים (חתונה, אגב, זו המצאה של אצולה באירופה במאה ה-12 למטרות עסקיות גרידא).

אנו מקפידים לאסוף עוד ועוד חרדות מהחדשות, מכלי התקשורת, משמועות - למרות

שאינן נוגעות לנו כלל. ככל שאנו מתבגרים אנחנו הופכים לאסופת פחדים, למקשת חרדות שפשוט עוצרות אותנו מלהתקדם למקומות שאנחנו מתים להגיע אליהם.

אנו פוחדים להתפטר מעבודה שאנו לא סובלים - כי אנו חוששים לרמת החיים שלנו. אנו פוחדים לעמוד מול קהל כי חס וחלילה לא יאהב אותנו. אנחנו פוחדים לומר "לא" כדי לא לפגוע בצד השני. אנו פוחדים להתחייב כי אנו פוחדים שניכשל. אנו פוחדים לקחת סיכונים כי אנו פוחדים להפסיד, אנחנו אפילו פוחדים להצליח - כי אנו לא מכירים את ההרגשה, אנו פוחדים פחד מוות מחוסר ודאות.

העניין הוא, וזה מבדיקה שערכתי בלשכה לסטטיסטיקה, ששיעורי ההצלחה שלנו כבני אדם, ב"למות" הם עדיין 100%. עם זאת -אנחנו מפרפרים ורודפים אחרי עצמנו מדי יום כאילו אין מחר - ודוחים את כל החלומות שלנו ליום בלתי נודע כאילו נחייה לנצח.

אנחנו גם יודעים לתרץ את זה לא רע. "לא, זו תקופה לא טובה בשבילי לעשות את זה", "אין לי זמן", "בטח מישהו כבר חשב על זה", "אי אפשר... מה לעשות", "הילדים...", "מה פתאום במזג אוויר כזה..." אנחנו אלופים בתירוצים וסיפורים של

"למה לא". את ה"למה כן היה צריך", בני אדם בתקופתנו מגלים בעיקר כשהם עומדים למות.

תשרפו את הספינות! כובש ספרדי שהגיע לחופי מרכז אמריקה עם 15 ספינות בלבד כדי לכבוש את מה שנקרא היום "מקסיקו", מצא עצמו מול מאות אלפי אצטקים. הוא זיהה כי חייליו, שראו את כמות האצטקים העומדת מולם התחילו לספר לעצמם למה אין להם סיכוי - ורצו לברוח בחזרה אל הספינות. הרנן (????) שרף את הספינות. הוא גרם להם להבין - שרק הניצחון אפשרי. הוא הפך את הפחד לדחף!

מעטים האנשים שיודעים לעשות את זה.
ראיתם פעם מישהו צועק על עצמו "קום
לעשות ספורט או שאני שורף את המיטה!"?
"תיגש אליה ותציג את עצמך אחרת..."? אנחנו
יותר טובים בלומר לעצמנו "אני ארוץ מחר,
אני לא מרגיש טוב", או במקרה השני: "חחח,
בטח טיפשה נעל, עם מקל אני לא נוגע בה".

מה שאנו לא מבינים זה, שמצידו השני של
הפחד - שוכבת לה ההצלחה ומחכה לנו. אנחנו
יכולים להמשיך לחלום עליה. אנחנו יכולים
לעשות את הצעד הראשון - ולקפוץ לאש.

הכותב הוא ממייסדי ומנחי "קרש קפיצה
לחיים" לצעירים

תנו לי רוקנ'רול

מחשבות על רוק בעברית בעקבות אלבום המופת האחרון של הארקטיק מאנקיז

יואב בורוביץ'

בוערת שרוצה, למעשה חייב, לזיין בוערת שרוצה, למעשה חייב, לזיין בפראות את הגוף, הראש והנשמה שלך". כך תיאר מייק וויליאמס, עורך ה-NME (ניו מוזיקל אקספרס, ירחון המוסיקה הבריטי החשוב), את AM, האלבום החדש והחמישי של הארקטיק מאנקיז. הגבר שפשוט חייב לזיין לך את הגוף, הראש והנשמה, הוא אלכס טרנר, היוצר, הסולן והגיטריסט של המאנקיז.

כבר כמה שבועות שהאלבום הזה מתנגן אצלי כמעט נון-סטופ, באוטו, במחשב ובראש. גם בגוף. AM הוא אכן אלבום מחרמן. השם מתייחס לראשי התיבות של המאנקיז אך גם לשעות הלילה המאוחרות מאוד.

"האלבום הזה הוא על סקס, תאוות בשר, בדידות ועל להיות מאוד מאוד מסטול", כותב וויליאמס. אני לא בקטע של סמים. אבל החרמנות של AM נוגעת בי ממש טוב והרבה מעבר לה (אם יש הרבה מעבר): התרוממות הנפש, שבבסיס כל אמנות ומוסיקה נעלה. "האלבום הזה גורם לכך שהמאנקיז כבר לא יכולים להיות מוגדרים רק כלהקת רוק, ובוודאי שלא רק כלהקת אינדי", סבור וויליאמס, "האלבום הזה מגדיר אותם כאמנים. תחשבו בואי, תחשבו ביטלס, תחשבו סטיבי וונדר או בוב דילן".

האילנות הללו גבוהים אך עם זאת הם תואמים את כשרונם ויכולתם של טרנר ושלושת חברי הילדות שלו מהעיר שפילד שבצפון אנגליה. בעיר התעשייתית והאפורה הזו גדלה גדולת הלהקות של העת הנוכחית -כפי שליברפול העגומה של שנות ה-50 יצרה את הלהקה הגדולה בכל הזמנים.

טרנר, בן 27 בלבד, אך כבר עם חמישה אלבומי מאנקיז (מרביתם מעולים) תחת ידיו, ועוד כמה שיתופי פעולה נהדרים, בהם עם מיילס קיין בלהקת Last Shaddow Puppet, מיילס קיין בלהקת פתח את הקריירה בגיל העשרה, הוא עשה זאת כשכתב את שירי הרוק הבועטים של אלבום הבכורה של המאנקיז, "What ever people", ששבר שיאי מכירות של אלבום בכורה.

טרנר, שעבר להתגורר עם חבריו ללהקה בלוס אנג'לס, ממשיך לייצר מוסיקה רועשת בלוס אנג'לס, ממשיך לייצר מוסיקה רועשת אך הוא הופך אותה למלודית אפילו יותר. הוא שוזר בה מרכיבים של רוק שנות 70, היפ הופ שנות 90, מוסיקת גולשים ובלוז. הפיוז'ן הגלוריוזי הזה יצר את מה שוויליאמס מתאר כ"אלבום הטוב ביותר בעשור האחרון. 41 דקות ו-57 שניות של כמעט שלמות".

איני כתב לענייני מוסיקה ואף איני מקשיב להרבה מאוד מוסיקה. גדלתי כילד שלמד

פסנתר. בשנות העשרה שלי אפילו התחלתי לכתוב מנגינות ופה ושם, שירים (מרביתם בלתי גמורים). אני מחזיק מעצמי אדם עם יכולות הלחנה די מרשימות, אך בעיקר בלתי מוגשמות, ועדיין: אני לא מבין גדול כל כך במוסיקה. לא נהגתי להוריד מוסיקה באינטרנט כשכל העולם עשה זאת (גם כיוון שאני טכנופוב). אני לא נוהג לקנות המון דיסקים והמערכת שלי בבית כבר לא תקינה כמה שנים.

אני מקשיב למוסיקה כמעט אך ורק במכונית - כשאני לא מקשיב לתוכניות רדיו על ספורט. אפילו את AM של המאנקיז לא רכשתי לעצמי. אלמלא יום ההולדת שלי לא הייתי שומע אותו עד היום - כפי שלא רכשתי אף אחד מארבעת האלבומים הראשונים שלהם. אבל כשנקרית בדרכי יצירת מופת כמו

אבל כשנקרית בדרכי יצירת מופת כמו AM אני מבין את גודל השעה. זה קרה לי באמצע-סוף שנות ה-90 עם "The Bends" של רדיוהד. זה קרה לי באותן שנים עם הראשון של אביתר בנאי, השני של אסף אמדורסקי והאחרון של כרמלה גרוס וגנר. זה קרה לי עם "רדיו בלה בלה" של נטאשה (וגם עם "שינויים בהרגלי הצריכה" ובאלבום הסולו הראשון של ארקדי דוכין). אבל מאז חילופי המילניום זה כמעט לא קרה לי.



נכון ששנת 2000 התחילה עם "Amnesiac" ו-"Amnesiac" המופלאים של רדיוהד, שמאז צמד האלבומים הזה לא הצליחו לשחזר את היכולת. נכון שגם מאוד התלהבתי משלושת האלבומים הראשונים של קולדפליי. אבל האלבומים הללו טובים, מלודיים ומרוממים ככל שהיו, עדיין היו נעדרי תחושת רוקנ'רול מספקת. לא מספיק רעש. לא מספיק קצב.

פחות להקות מחויבות לרעש וקצב בשנים האחרונות. יש את Muse, אולי קצת Kings of אולי קצת Muse, יש את Lion ויש כמובן להקות של רוק כבד, סוגה שפחות מוצאת חן בעיני. לכן המאנקיז מוצאים עצמם כמעט לבדם - כלהקה שמשלבת מלודיות וליריקה מדהימה, על מצע של קצב, רעש וגיטרות. לכן היא הכי מחרמנת. ולכן היא כיום הכי טובה.

אביתר בנאי, דוכין, אמדורסקי, כרמלה ונטאשה, שהוזכרו כבר בטקסט, היו בשיאם בשנות ה-90. ב-15 השנה האחרונות כמעט כל החבר'ה האלה עשו מעט מדי, והם ממיטב היוצרים הקיימים בישראל.

אולי גם אלכס טרנר יעשה מוסיקה הרבה פחות טוב, אם בכלל, לאחר שיעבור את גיל 30, אף שאני די בספק. אולי רוקנ'רול זה עסק לצעירים. ראו מה קרה לערן צור של פוסט כרמלה. נטאשה אולי היו רוק רק באלבום הבכורה (וגם לפרקים בבלה בלה). אמדורסקי ואביתר- לא לגמרי רוק.

?ישראלי?

כשהייתי ילד קטן להקת בנזין היתה אולטרה-פופולארית עם "יום שישי את יודעת" ועוד כמה שירים קצביים של "להקת רוק מהקריות". באותו שנים גם תיסלם כיכבה.

רוק מהקריות". באותן שנים גם תיסלם כיכבה, גם בגלל שיווקה כלהקה של חבר'ה פרועים (בהמשך הבנו עד כמה הם לא פרועים). לאחר מכן הגיעה משינה, שאף פעם לא היתה פרועה, וגם נטאשה, שהייתה בעיקר אאוטסיידרית ודכאונית.

בשנות ה-90 הרוק שגשג, עם כרמלה, מופע הארנבות של ד"ר קספר, איפה הילד,

המוסיקה? איפה ההופעות?

את ה"אשם" אפשר לתלות, בין היתר, בתופעת סוף השבוע הרגוע של גלגלצ, או בכלל בכל תופעת הפלייליסט. היעדר מקורות השפעה מקומיים מספיקים של מוסיקת רוק (גם ברי סחרוף נסוג בעשור האחרון), ואולי גם עידן המחשבים של שני העשורים האחרונים (אינטרנט, משחקי מחשב, רשתות חברתיות וכו') הביאו לכך שהרבה פחות ילדים ישראלים מתעסקים במוסיקה ומתגבשים בלהקות.

מן הסתם, התופעה הזו אינה רק מקומית.

כשאני מקשיב ל-AM של המאנקיז, בגיל 39, אני שוכח בן כמה אני. עם המאנקיז אני מרגיש שהעולם הזה שייך לי - ורק לי. ומה זה אם לא מהות המוסיקה והרוקנ'רול?

מוניקה סקס, כנסיית השכל וזקני צפת. הזקנים הפגיזו בתחילה עם רוק ורעש. אחרי אלבום אחד זה נגמר. גם קספר נהפכו מהר מאוד ללהקת פופ קצבי.

מאז שנות ה-2000 קשה לי לחשוב על להקת רוק ישראלי אחת. ככלל, המוסיקה הישראלית הידרדרה והלכה. המוסיקאי המוכשר בישראל בעשור האחרון מהדור הצעיר הוא עידן רייכל, מלחין בחסד אבל כזה שעושה "מוסיקת עולם". מנגד, יש את הדג נחש, שעושים בעיקר "היפ-הופ ציוני".

איפה הקצב? איפה החרמנות? איפה סצנת

גם בארה"ב הרוק פחות משגשג מבעבר.
ועדיין, בכל עיר אמריקאית גדולה (ובכלל
בכל עיר עם קמפוס) יש סצנת אינדי גועשת
ודי משגשגת. המון אנשים עושים מוסיקה
והמון אנשים הולכים להופעות - דבר שקורה
פחות ופחות בישראל. גם מגזינים ועיתונות
מוסיקה מקומית כמעט ולא קיימת כאן.

כך שבסופו של יום, רק כשאני מקשיב ל-AM של המאנקיז, בגיל 39, אני שוכח בן כמה אני. עם המאנקיז אני מרגיש שהעולם הזה שייך לי - ורק לי. ומה זה אם לא מהות המוסיקה והרוקנ'רול?

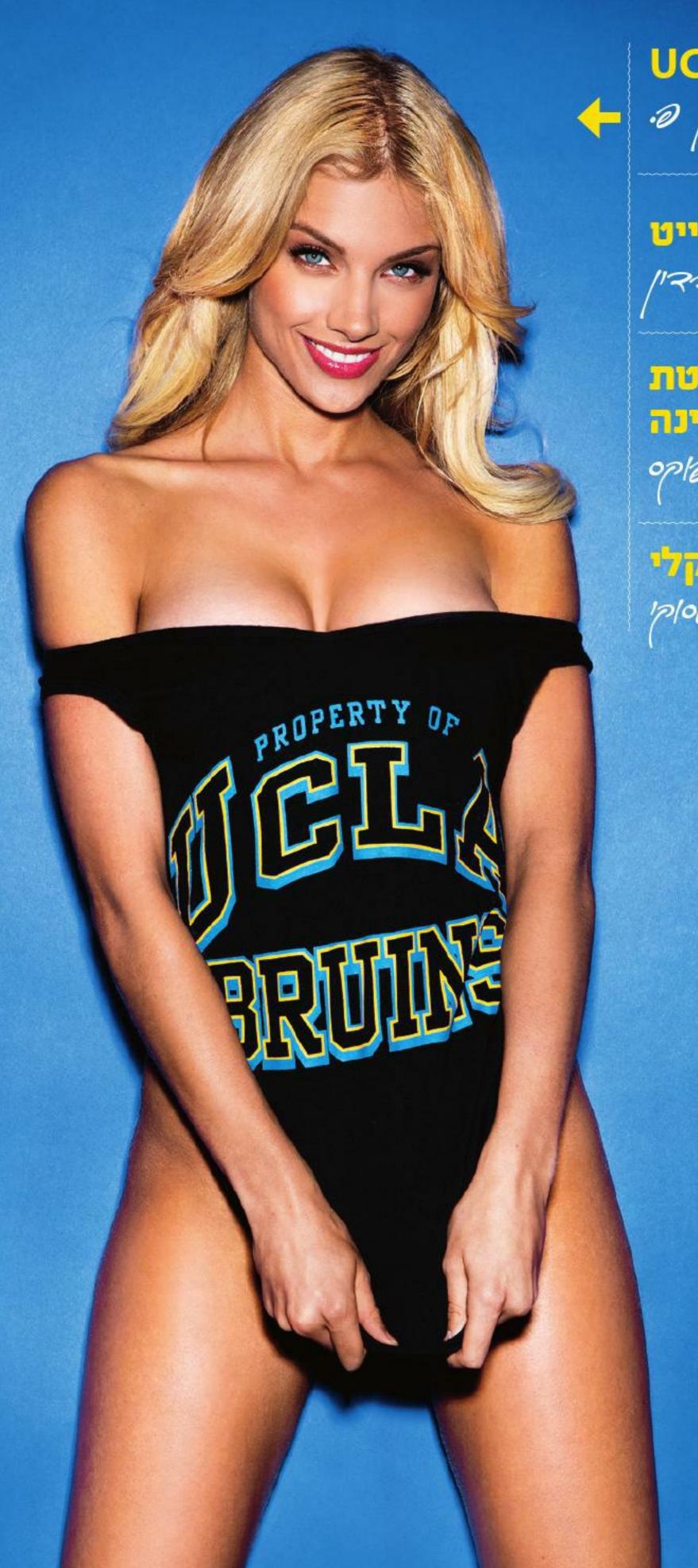
39











שביקון שי

אריזונה סטייט אריזונה סטייט אריזונה סטייט אריזונה סטייט אריזונה סטייט אריזונה סטייט אריזונה סטייט אריזונה סטייט

אוניברסיטת דרום קרוליינה פוקי פוקי

polik oile



















Q1

פלייבוי: מהצד, להיות כוכב פורנו נראה כמו

עבודה חלומית. בוא תפחיד אותנו קצת. תספר לנו למה זה לא מדהים כמו שאנחנו חושבים. דין: מצטער, זאת באמת העבודה הכי מדהימה שיש. תראה, אם אתה שונא סקס ואתה לא רוצה עבודה קלה ונחמדה שבה אתה קובע את החוקים, ואתה צריך לעבוד במקום מסודר ותאגידי, אז כן, אתה עלול לסבול מזה. אבל אני נהנה מהעבודה שלי ואני נהנה מהחלק של הסקס בעבודה שלי, ואני נהנה לעבוד הרבה או

Q2

מעט, תלוי מה אני בוחר. זה די נפלא, האמת.

פלייבוי: אין לך אפילו סיפור אימה אחד? אפילו לא איזה שריר שנתפס במפשעה, כתוצאה מיותר מדי סקס?

דין: אף פעם לא הבנתי את התלונה הזאת, "פורנו לא קל כמו שזה נשמע. זה קשה מאוד מבחינה פיזית". אז מה, זה נורא כל כך לעשות קצת פעילות גופנית? זאת בעיה? נכון, לפעמים יש ימים ארוכים, וכמו בכל עבודה אחרת, זה יכול להיות מעייף מאוד. אבל משלמים לך בשביל לעשות סקס. זה מגניב, לא משנה איך אתה מסתכל על זה. אם מייקל פלפס היה שונא לשחות, הוא בטח לא היה אלוף אולימפי בשחייה. אם אתה לא אוהב לעשות סקס כל יום,

"תמיד הייתי טיפוס כזה שכשאמרו לי, 'תוריד את המכנסיים' הייתי אומר כזה, 'סבבה, בתנאי שלאף אחד פה אין בעיה עם זה. כולכם בסדר עם זה שתראו את הזין שלי? כי לי אין בעיה להראות לכם אותו'. זה קטע שחשוב לי - לכבד גבולות של אנשים אחרים"

כל הזמן, פורנו הוא כנראה לא הכיוון המקצועי המתאים בשבילך.

Q3

פלייבוי: אתה עשית סקס כנראה בכל צורה שאפשר להעלות על הדעת. יש משהו שלא תסכים לעשות?

דין: ליצנים. אני לא אעשה סקס עם אף אחת שלבושה כמו ליצן. זה מלחיץ אותי. עשיתי את זה רק פעם אחת וזה היה נוראי. הבמאי הסביר לי את הסצנה - זה היה בבית משוגעים או משהו כזה - והוא אמר, "היא תהיה מאופרת כמו

ליצנית". נלחצתי נורא. הייתי כאילו, "מה? לא, ממש לא. אני לא אעשה סקס עם ליצנית!"

Q4

פלייבוי: עזבת את הסט?

דין: לא. מצאנו דרך לעשות את זה בתנוחות שהיא לא תהיה עם הפנים אליי - דוגי סטייל וקאובואית הפוכה, דברים כאלה. היא התכוננה בתנוחה ואני חיכיתי מחוץ לחדר. כשהיא היתה מוכנה, הבמאי צעק לי, "אוקיי ג'יימס, אנחנו מוכנים". ואז רצתי פנימה ועשיתי את הסצנה אבל ראיתי את הראש שלה רק מאחורה. עצמתי את העיניים כל הסצנה.

Q5

פלייבוי: אתה מחשיב את עצמך שחקן או אמן מופעי סקס?

דין: אמן, לגמרי. אני בעניין של המופע של הסקס.
אם היו משלמים לי כדי ללכת לבית של מישהי
ולעשות סקס, הייתי מרגיש מוזר ולא בנוח. אם
מישהו היה עושה מסיבה והיה משלם לי כדי לעשות
סקס מאחורי קיר זכוכית או על במה או משהו כזה
- התפקיד שלי היה להיות המופע, להדליק ולגרות
את הצופים - זה סבבה. זה מה שאני עושה. יש קו
דק שמפריד בין השניים. אני לא רוצה להיות זונה,
ועשיתי את זה רק פעם אחת, בטעות.

Q6

פלייבוי: איך הופכים להיות זונה בטעות? דין: התקשר אלי מישהו מתעשיית הסרטים למבוגרים. "היי, אני רוצה לשכור אותך ליום אחד, לעשות סצנה קבוצתית". הוא נתן לי את הפרטים, וזה היה כתשע בערב בבית שלו על החוף. זה היה רגיל לגמרי; אני מצלם בבית שלי כל הזמן, וזה לא משהו יוצא דופן. הגעתי והוא אמר, "כמה ביטלו, אז זה יהיה רק שלישייה", כלומר אתו ועם אשתו. הם שניהם בתעשייה אז שוב, לא היה בזה שום דבר יוצא דופן. אבל אז הבחור שאל אם אני יודע לעשות חיים. אני כזה, "למה אתה מתכוון?" "אתה מסניף?" אמרתי "לא, חס וחלילה". הוא התחיל להסניף קוקאין ואני התחלתי להרגיש שמשהו לא בסדר. אנחנו נכנסים לחדר, בפינה עומדת מצלמה על חצובה, והאורות עמומים. הכול נראה חשוד מאוד. אנחנו עושים לנו את השלישייה, ואז באמצע היא אומרת לבחור, "תודה, מותק, זאת מתנת חג המולד הכי טובה בעולם". באותה שנייה קלטתי כאילו, שיט, אני עושה מסיבה פרטית. עבדו עלי והפכו אותי לזונה!

Q7

פלייבוי: תיארו אותך בתור "כוכב פורנו ידידותי לנשים". מה זה פורנו ידידותי לנשים?

דין: זה הדבר הכי אידיוטי ששמעתי בחיים שלי.
אנשים שאומרים את זה חושבים שזאת איזו מין
הצהרה פמיניסטית, אבל זה הכי אנטי-פמיניסטי
שאפשר. זה כאילו בסדר שבנות רואות פורנו כל
עוד הוא בתוך הפרמטרים שמקובלים חברתית.
פורנו ידידותי לנשים הוא פשוט פורנו רגיל.
יש כמה במאיות שעושות מה שנקראו פורנו
רומנטי, שהוא מאוד רך ומלא תשוקה. אבל
הרבה במאיות מצוינות, כמו בלאדונה וג'ואנה
אנג'ל, עשו דברים מלוכלכים וגסים ומשוגעים.

Q8

פלייבוי: בסרטים שלך אתה לא פעם די אגרסיבי עם הפרטנריות שלך. למשל יורק, חונק, נותן סטירות ומושך בשיער, איך אתה מצליח לעשות את כל זה ועדיין להיחשב "הילד היהודי הטוב" של הפורנו?

דין: תראה, אני משתדל להיות בנאדם טוב, וטכנית אני ילד יהודי, אז אני מרגיש שהכינוי הזה די מדויק. אני לא יכול לשלוט באיך שאני נתפש בעיני אנשים. יש אנשים שאומרים דברים חיוביים על מה שאני עושה, ויש אנשים שאומרים שאני השטן.

Q9

פלייבוי: ג'יימס דין הוא לא השם האמתי שלך מן הסתם. קוראים לך בריאן סבילה. בחרת את השם הזה כי אתה מעריץ ענק של ג'יימס דין? דין: זה כינוי שנשאר מאז שהייתי ילד. תמיד אהבתי ג'קטים מעור, והתחלתי לעשן סיגריות

כבר בכיתה ז'. אסור היה לעשן בבית הספר, אז הייתי עובר את הכביש, ונשען על הגדר. אז התחילו לקרוא לי ג'יימס דין. כשהייתי צריך לבחור את שם הפורנו שלי, זו היתה הבחירה הראשונה שלי. אף פעם לא התביישתי להגיד לאנשים מה השם האמיתי שלי. אבל כולם אמרו לי, "לא, לא, אתה צריך לשמור על הפרטיות שלך". אני נראה פחות או יותר אותו הדבר כל החיים שלי. השם המזויף שלי לא יטעה אף אחד שמכיר אותי ורואה אותי בסרט פורנו. הם יגידו, "היי, תראו, זה בריאן!"

Q10

שני ההורים שלך עובדים בנאס"א - אבא שלך מהנדס מכני ואימא שלך מנתחת מידע. איך זה שאתה לא אסטרונאוט?

דין: זה מעולם לא עניין אותי, אבל אני ברשימת הנוסעים לחלל. אבא שלי רשם אותי. הוא חושב שאני אהיה אחד מהאזרחים הראשונים שייסעו לחלל, בעוד 30 שנה. אני לא חושב שזה יקרה, כי אני מעשן, ואני לא בכושר טוב כל כך, אבל זה די מגניב. ההורים שלי תמיד תמכו בי. הם הבינו מהר מאוד שאני הולך לעשות מה שאני רוצה. כשהתחלתי לעשות סרטי פורנו, הם דאגו בעיקר לבריאות שלי ולבטיחות שלי. הרגעתי אותם שלעבוד בפורנו זה כמו לעבוד במק'דונלדס או בבנק. זאת לא מסיבה נון-סטופ, זאת עבודה.

Q11

פלייבוי: אתה היית אחד המתנגדים הבולטים לחוק שעבר בלוס אנג'לס, שחייב לבישת קונדומים בסרטי פורנו. בוא תעשה שירות לציבור ותסביר לנו למה קונדומים הם דבר טוב לכולם, חוץ ממך.

דין: אני אוהב קונדומים. אני חושב שהם פנטסטיים. בחיים האמתיים, עשיתי סקס בלי קונדום רק עם חמש או שש בחורות. קונדומים לדעתי הם האופציה הכי טובה שיש להמונים. אבל אנחנו מקצוענים. תחשוב עלינו כמו על פעלולנים בקולנוע. כשאתה רוכב על אופנוע, אתה חייב לחבוש קסדה, זה ברור. זה יהיה טיפשי מצדך לרכוב בלי קסדה. אבל הפעלולנים בקולנוע לא חובשים קסדה כי משלמים להם לעשות את זה בלי מיגון. באותו אופן, אם אתה עושה סקס בלי חשבון, אפילו עם אנשים שאתה מכיר וסומך עליהם, אתה צריך לשים קונדום. אבל אם מישהו הוא מקצוען ופועל בסביבה הבטוחה ביותר האפשרית, הוא צריך להיות היוצא מן הכלל. כמו שפעלולן יכול לרכוב על האופנוע שלו כלי קסדה במורד מדרגות או מעל גשר, כך גם שחקן פורנו צריך לקבל אותו חופש פעולה.

Q12

פלייבוי: טענת בעבר שידעת שאתה רוצה להיות כוכב פורנו מאז שהיית בגן. אמרת את זה בצחוק,

דין: אני הייתי הילד שזיין את העמוד בגן ילדים.

כעסו עלי כי ניסיתי לנשק את כל הילדות. עוד
לפני שידעתי מה זה סקס, רציתי אותו. איפשהו
בתקופה של הגן ברחתי כדי לשתות וכאלה
- הייתי מוזר קצת - והלכתי על השביל שהיה
מאחורי הגן. מצאתי כמה מגזיני פורנו בשיחים.
דפדפתי בהם וחשבתי לעצמי שמישהו מקבל
כסף כדי לעשות את זה. זאת העבודה שלי! אני

נכון?

Q13

רוצה שזאת תהיה העבודה שלי!

פלייבוי: היית בן 11 כשהסרט "לילות בוגי" יצא. צפית בו? דירק דיגלר היה מודל טוב לחיקוי לנער ששואף להיות שחקן פורנו?

דין: לא ממש. זאת אומרת, פשוט ידעתי ששום דבר שם לא מדויק. הייתי בוגר מספיק כדי להבין שאין הרבה קשר בין סרטים לבין החיים האמתיים. ראיתי אותו בגלל שלא יכולתי להשיג סרטי פורנו וזה היה סרט מיינסטרים עם ציצים. יכולתי לקחת את "לילות בוגי" מספריית הווידאו, אז הייתי לוקח אותו ועושה ביד. היתה שם סצנת סקס נהדרת עם ג'וליאן מור ומארק וולברג. ראיתי אותה המון פעמים.

Q14

פלייבוי: אין קורס בקולג' שמלמד איך להיות כוכב פורנו. איך ידעת מה צריך לעשות? דין: כשהייתי נער הייתי מקשיב לתוכנית לבר ("קו האהבה") ברדיו. זה היה כבר (בר אחרי שהחלטתי שאני רוצה להיכנס לעסקי הפורנו, רק לא ידעתי איך לעשות את זה. פעם אחת ג'נה ג'יימיסון היתה אורחת בתוכנית, וכל מיני בחורים התקשרו וביקשו ממנה עצה איך להפוך לכוכבי פורנו. הם היו דוחים כולם, ואמרו דברים כמו, "אם את חושבת שלכוכבי הפורנו יש זין גדול, את צריכה לראות את שלי". בסוף נמאס לה והיא אמרה, "אתם רוצים להיכנס לעסקי הפורנו? זה מה שאתם צריכים לעשות - שבו בחדר עם 20 זרים ותעשו ביד במשך שעה. תחזיקו אותו קשה מול כולם במשך שעה, וכשאחד האנשים בחדר יצעק 'לגמור,' תגמרו. אם אתם יכולים לעשות את זה, אתם יכולים להיות בפורנו". ואני חשבתי לעצמי, איזה רעיון אדיר! אני יכול לעשות את זה, קטן עלי.

Q15

פלייבוי: התחלת לאונן לפני זרים?
דין: לא, לעשות סקס. התרוצצתי בפסדינה ושכבתי
עם בחורות בכל מקום. התחלתי ללכת למסיבות
ולעשות סקס לפני כולם. זה לא הפריע לאף אחד,
ואף אחד לא נגעל מזה. וידאתי את זה. תמיד הייתי
טיפוס כזה שכשאמרו לי, "תוריד את המכנסיים"



פורנו". "אה...טוב, אז ביי". ואז התחילה כל הדרמה.

Q18

פלייבוי: היא אמרה שיש לך זין קטן. אתה רוצה לתת ביקורת על ביצועי הפורנו שלה? דין: היא היתה נהדרת. ממש קולית. היא קצת התבלבלה כמה פעמים לגבי איך לעשות סקס בשביל המצלמה, אבל זה היה סרט הפורנו הראשון שלה, אז אפשר להבין את זה. לגבי ההערה על הזין הקטן, מה אני אגיד לך, זכותה לחשוב ככה. אם מישהו חושב שיש לי זין קטן, בסדר. לא אכפת לי. אני לא מתכוון להיעלב מזה ואני בטח לא מתכוון להיכנס לתחרות פומבית

Q19

על למי יש יותר גדול.

פלייבוי: הרבה סלבים עשו וידאו סקס - החל מפמלה אנדרסון ועד פריס הילטון. מי פרטנרית החלומות שלך?

דין: קשה לומר, כי זה תלוי בעיקר באישיות. אני מסתכל נגיד על האלי ברי או שרליז ת'רון והן משגעות, אין מה לומר. אבל אני לא מכיר אותן. יכול להיות שהן ביצ'יות. האישיות חשובה מאוד. רגע, יש לי תשובה בשבילך. מי פרטנרית החלומות שלי? בכיתה ט' היתה ילדה ממש מדהימה ויפהפייה. היא לא עושה פורנו, אבל רציתי לעשות סקס איתה. ואף פעם לא יצא לי. כאילו, התמזמזנו ודחפתי לה אצבעות והכול, אבל אף פעם לא שכבתי איתה. היא היחידה שלא הצלחתי להשיג.

Q20

פלייבוי: עשית סצנת אורגייה עם לינדזי לוהאן בסרט הלא-פורנו The Canyons. בתור מישהו שעשה הרבה אורגיות על המסך, איך זה היה בהשוואה?

דין: טוב, זאת לא היתה הרי אורגיה אמתית. לא עשינו שם סקס אמתי, זה לא כמו בפורנו. היינו כולנו ערומים אבל בעצם עשינו פנטומימה. יש שתי סצנות עם סקס בסרט, והן שם כדי לקדם את העלילה, להראות את יחסי הכוחות בין שתי הדמויות האלו. אני לא רוצה לדבר על לינדזי כי אנשים לוקחים את זה לכיוון שלילי. היתה תקופה שכל מה שאמרתי על העבודה איתה הוצא מהקשרו ועוות למשהו שלילי ונוראי. במהלך כל הדרמה של לינדזי ראיתי מקרוב איך הצהובונים לוקחים סיפור ועושים עליו ספין. היו להם תצלומים שלנו יוצאים יחד מבר, מחזיקים ידיים ונכנסים למכונית שלה. TMZ כתב, "מה קורה? הם זוג?" שיחקנו זוג בסרט! בילינו יחד לפני הסרט כדי להכיר זה את זה. כשיצאנו יחד מהבר היא היתה שיכורה, אז הסעתי אותה הביתה כי אני לא שתיתי ולה כבר היו בעיות עם הקטע הזה. זה כל הסיפור.

À

פה אין ת הזיו **פלייבוי:** עשית וידא

פלייבוי: עשית וידאו סקס עם כוכבת הריאליטי Teen Mom, פארה אברהם, ואז נכנסתם לריב מכוער מעל דפי הצהובונים. מה הצד שלך בסיפור?

Q17

דין: זה מה שקרה. התקשרו אלי ושאלו אותי אם אני רוצה לעשות וידאו סלבריטי סקס עם פארה, הם אמרו, "נעשה את זה כאילו שיצאתם לדייט, ואז TMZ כאילו יגלו את הווידאו וישדרו את זה". הם רצו לעשות כאילו הווידאו דלף איכשהו בלי ידיעתה ושהיא לא ידעה על זה כלום. זה היה ממש דפוק, ואני אמרתי, "לא, אני לא רוצה לעשות את זה. תקראו למישהו אחר". אבל הם הבטיחו לי שאני לא אדבר עם התקשורת. אמרתי להם בבירור שאם ישאלו אותי על זה, אני הולך להגיד את האמת. לא היתה לי שום כוונה לשקר. הם אמרו שעל אחריותם שלא יפנו אלי מהתקשורת. אז צילמנו את הווידאו, וכשיצאנו מהחדר שלה במלון, כמה פפראצי צילמו אותנו. למחרת אני מקבל טלפון מ-TMZ ושואלים אותי אם יצאתי לדייט עם פארה אברהם. אמרתי, לא. "אז מה עשיתם בחדר הזה במלון?" "צילמנו הייתי אומר כזה, "סבבה, בתנאי שלאף אחד פה אין בעיה עם זה. כולכם בסדר עם זה שתראו את הזין שלי? כי לי אין בעיה להראות לכם אותו". זה קטע שחשוב לי - לכבד גבולות של אנשים אחרים.

Q16

פלייבוי: אז כדי להיות בפורנו הכי חשוב זה להרגיש בנוח עם אקסהיביציוניזם?

דין: למען האמת, לא, בכלל לא. להופיע בפורנו בכלל לא קשור ליכולת לעשות סקס לפני אנשים. הקטע בפורנו הוא לעבור מיידית ממצב נורמלי למצב של גירוי ובחזרה לנורמלי. אין משחק מקדים בפורנו. לא בונים את ההתרגשות המינית. אתה פשוט יושב לך בסט, מדבר עם השחקנים האחרים על מה שהם אכלו לארוחת בוקר, או על כמה שהם עצובים בגלל שמיצי החתול שלהם נדרס, ואז הבמאי אומר, "אקשן" ואתה צריך לקפוץ למצב של גירוי ולעשות סקס לוהט. אף אחד לא מתכוון לחכות לך עד שתיכנס למצב רוח סקסי. אתה חייב לדעת איך להדליק את זה, כמו בלחיצת כפתור.

IRISH TRUE

GLASSES DE STORTE

Established 1829

TULLAMORE

BULLAMORE

DE.W. 1829

The Logarday

IRISH WHISKEY

TRIPLE DISTILLED.

—The Legendary— IRISH WHISKEY

GLASSES UP TO DRINKING RESPONSIBLY.



3733777

חמושה במוטיבציה והתלהבות של ילדה בת 16, מיכל מנדלביץ' יצאה למדבר כדי לנסות ולספוג קצת מאבק הכוכבים של פסטיבל אינדינגב השביעי • למרות לא מעט בעיות ואכזבות שליוו את המסע, היא שמחה לגלות דור שלא נכנע לשטיפת המוח הגלגל"צית

צילום: דפנה טלמון

קוף, פיל וחיפושית. זה היה העולם שלי במשך יומיים תמימים. כל עולם אלטרנטיבי מצויד במילות קוד משלו ואלו היו של האינדינגב, הפסטיבל המדברי השביעי במספר, שכנגד כל הסיכויים ממשיך לגדול משנה לשנה ולאסוף את כל קהילת חובבי מוסיקת האינדי הישראלית במדבר.

מי היה מאמין שיש אלפים כאלה? יכול להיות שהעריצות הגלגל"צית בדרך ליפול? והאם בכלל מחכה לנו כאן משהו איכותי יותר או שעדיף כבר לשמוע את קרן פלס בלופים? החגיגה במצפה גבולות כללה יותר מ-80 הופעות, תקלוטים ושיתופי פעולה מהספארי המוסיקלי המקומי. אכלתי אבק, שכבתי על חול ופרפרתי בין במות בחום המדברי כדי לספר לכם הכול.

על נערות אינדי עם ג'ינס קצרצר וקרוע ושיער סתור; בנים עם חולצות זרוקות וכובעים ושיער סתור; בנים עם חולצות זרוקות וכובעים, שמתחננים שתשימו לב; סרטי שיער צבעוניים, איפור גוף, משקפי ג'ון לנון על רמת אביביות שאינן יודעות מי הוא, בשמלות פרחוניות עם ניחוח היפי ונטולות חזייה; על קצוות של ג'וינטים ומיץ אורגני של רימונים; טינאייג'רז, בני ג'וינטים ומיץ אורגני של רימונים; טינאייג'רז, בני במוך פלוס ו-30, שלשם שינוי לא תקועים בתוך הסמארטפון, נודדים לאטם בין הופעה לנשנוש לעוד הופעה; כמה הורים אמיצים השרועים על מחצלות; ובעיקר - ריח של חופש באוויר.

בשורה התחתונה, האינדינגב, גם בגרסתו היותר מאורגנת, לא נתן לניחוח מסחרי להשתלט עליו. נראה שאפילו דוכני המכירה הופעלו על-ידי שבט צופים והמוסיקה היוותה באמת את מרכז העניין.

בין המתחמים המוצלים עמדו מיצבים אמנותיים, שהתיימרו להעניק לפסטיבל את האפיל של ברנינג מן, אותו פסטיבל במדבר נוואדה האהוד כל כך על ישראלים. אני משערת שאסף בן דוד ומתן נויפלד, המארגנים, מפנטזים בעיני רוחם שאינדינגב יהפוך לכזה ברבות הימים - פסטיבל מיתולוגי שבו כל אחד מהמשתתפים בורא מיני-עולם ומהווה אטרקציה לא פחותה מהאטרקציות המאורגנות מראש.

פסטיבל מוצלח מהווה שילוב של לא מעט גורמים: אנשים יפים וצבעוניים (עם דגש על בחורות), סאונד משובח, מוסיקה שכיף לשמוע ותנאים סבירים בשביל המפונקים העירוניים. אם הוא מאורגן טוב, אנשים מתנתקים קצת מהדאגות שלהם ונמרח להם חיוך על הפרצוף. אם הוא מאורגן ממש טוב אז הם קופצים באויר.

נחזור לקוף, הפיל, החיפושית וגם לאינדיטרוניקס, במות ההופעות. גם בפסטיבל שחרת על דגלו להציג את האלטרנטיבה ואת אלו שעדיין לא זכו לפופולריות, יש מעמדות, פז"ם, ופוליטיקה. במת הפיל, שבעבר נחשבה לבמה המרכזית, נהפכה בפסטיבל הנוכחי לבמה הקטנה יותר, ואילו במת הקוף הענקית נהפכה לבמת בכירי הסצנה, אינדיז שכבר צברו קילומטראז' וקהל של גרופיז, ויכולים למלא את הבארבי ולהצליח לסחוף אלפים. על במה זאת הופיעו גם אמנים שכבר מזמן מגובים ביח"צ מהודק לישבנם, ומוכרים בכל בית בישראל, למשל רוקפור, אביתר בנאי ומרינה מקסימיליאן בלומין.



באינדינגב, אנשי השוליים פתאום מרגישים גדולים ומוכרים. זאת ההזדמנות היחידה שלהם במהלך השנה להופיע מול אלפי אנשים ולהרגיש כמו מיק ג'אגר

חולצות הנושאות את שם ההרכב ודואגים לארגן לעצמם מופעים בחו"ל. הם מייצגים לא מעט הרכבים שבוחרים כיום לפעול לכד ברשתות החברתיות ולהקליט באולפן הביתי, ללא המעורבות המסורבלת של לייבל, סוכנת ומתווכים שייעצו להם מה ואיך לגזור קופון שמן על הדרך. שווה לעקוב אחרי ההתפתחות שלהם. יש להם רוח נעורים רוקנרולית אמתית, המגובה בטכניקה מצוינת וסטייל, והסולן שלהם מזכיר קצת במראהו ובכישרונו את פרינס בצעירותו.

בין לבין קפצנו לאינדיטרוניקס, מתחם הדיג'ייז, שהציע את הצלייה השווה ביותר (מצרך הדיג'ייז, שהציע את הצלייה השווה ביותר (מצרך יקר ערך במדבר), שם ניגנו כשהגענו להיטי פיפטיז מתוקים. הווייב היה טוב. אנשים רקדו ונענעו את הישבן. מדובר היה במחזה די נדיר, שכן בהופעות עצמן אנשים לא רקדו כמעט, אולי כי לא הכירו את השירים. הפריבילגיה של לזמזם את המנגינה, לדקלם את המילים ולהתרפק על שירים - כמעט לא היתה קיימת. מה שהשאיר אותנו עם כריזמה, ללא ספק המצרך החיוני ביותר למוסיקאים בפסטיבל.

על במת הפיל המשנית ניגנה להקת שקר כלשהי. מילא כריזמה, אבל מי אלה הזייפנים האלה?! נאמר לי שהמשתתפים נבחרו מתוך 600 שביקשו להשתתף, ואם אלה עלו אז גם אני יכולתי לעלות עם הקסילופון שלי.

ברחתי משם לבמת החיפושית הפיצפונת,
המיועדת לקהל של עד 30 איש, או במילים
אחרות - משפחה וחברים שאיימו עליהם להגיע.
לפני שהגעתי התקיימה שם חתונה אלטרנטיבית,
ה"חתונגב" של שירה כרמל, פעילה בסצנת
האינדי, ובן זוגה, אלון דיאמנט, נגן אקורדיון
ומאסטרנט ללימודי הנדסת חשמל. הם שרו עם
חבריהם וקיימו טקס חילוני שהלם מאוד את
אווירת האנחנו-כל-כך-אינדים-היפים-ניואייג'אוהבי אדם (על גופתי המתה חתונה על חול).

מימין לשמאל: עושים חיים במדבר, אביתר בנאי, מרינה מקסמיליאן בלומין

הבחירה שלהם לבוא לפסטיבל מעידה על תמיכתם בסצנה האלטרנטיבית ועל ההכרה בה, ואף שיש מי שיצקצקו בלשונם ויאמרו שאינם שייכים לפסטיבל מסוג זה, הם חלק ממנוע הצמיחה של הפסטיבל ומסייעים להביא קהל מגוון יותר.

אני יוצאת למסע המוסיקלי שלי, חמושה באופטימיות של בת 16 ומוכנה להתמסר ליוצרים חדשים שהסתתרו עד כה מתחת לרדאר שלי. אני מבחינה במארק אליהו על במת הקוף, יוצר נחשב שמנגן על מגוון כלי קשת פרסיים ותורכיים ושיתף פעולה בעבר עם עידן רייכל, ברי סחרוף והפילהרמונית. המופע שלו הוא מהסוג שמתפספס במרחב המדברי הפתוח. לא ניתן לשמוע את הניואנסים של הכלים והמוסיקה שלו עמוקה ומרובדת מכדי שתגיע לאלפים שפקדו את הבמה.

להקת "סודה פאבריק" היתה הבאה לעלות.
חבר'ה צעירים ומוכשרים, שנראים כאילו לא
נולדו כאן בכלל. לבושים בחולצות הוואי ובעלי
תסרוקות היפסטריות מתוקתקות, הם נראו כאילו
עוד שנייה יעופו ברוח. הם מנגנים Fאנק מיומן
לגולשים, המשלב מנגינות קלילות ועיבוד גראז'י
ורועש. זה נשמע טוב מאוד. הם בסך הכול בני
ורועש. זה נשמע טוב מאוד. הם בסך הכול בני
21, רק סיימו צבא אך אינם קשורים כלל לתרבות
הצה"לית המיליטנטית.

הם מכוונים בבירור ללונדון וברלין, הם מיח"צנים ומפיקים את עצמם, יוצרים לבד

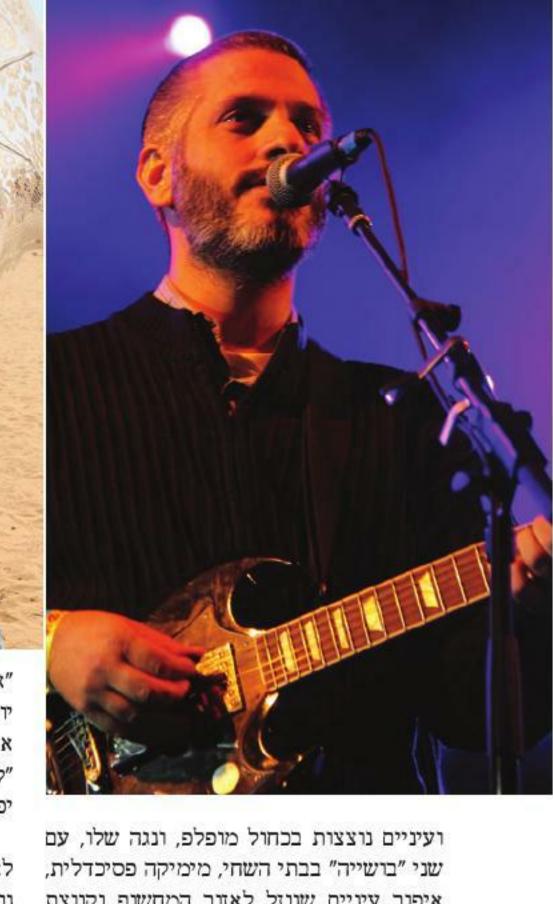
אחריהם הופיעו נועה קורנברג והילי בוימל, שתי סינגר-סונגרייטריות בתחילת דרכן. הילי בוימל, שאת שיריה אני מכירה עוד מלפני הפסטיבל, הרשימה אותי מאוד מחוץ למדבר, אבל לפי דעתי סגנונה הקברטי וגוון קולה המיוחד לא עברו כאן. נראה שמוסיקאים צריכים להיות כנים עם עצמם ולהופיע בפסטיבל הזה רק אם הם יודעים שהאוויר הפתוח יעשה טוב למוסיקה שלהם. אך מצד שני, אולי דווקא פסטיבל כזה וכישלון בו, הם אבן דרך חשובה בדרכו של כל מוסיקאי, המלמדת אותו לאן הוא צריך עוד לטפס.

"שעלת נפוצה" היו הלהקה הבאה שדגמתי,
ואני לא אתפלא אם כשנה הבאה הם יגיעו לכמה
הגדולה. גבריאל ברויד הוא סולן שאי אפשר
להוריד ממנו את העיניים. מכנסי סקיני שחורים
מבריקים, חולצת גלימה שחורה עם פסי זהב,
עיני חתול ושיער ג'ינג'י שנראה כלהבה בוערת,
עם ג'סטות של פרדי מרקורי על טריפ.

מופע הגלאם-רוק שלהם הוא בלתי צפוי,
תיאטרלי, עם שפע עברית חצופה ומלוכלכת.
הם מצליחים ליצור הרגשה גולמית ומהפנטת.
האם זו תוצאה של קוקטייל סמים משובח או
סעיף נפשי? ובכן, שיגעון וכריזמה תמיד הלכו
יד ביד, או במילים אחרות - מה אכפת לי איזה
סם הם הסניפו אם הם הצליחו לשכנע אותי
ואת הקהל שהשעלת שלהם מדבקת? אפילו
היה פוגו בשורה הקדמית! פייר, התרגשתי.

יום שישי, 17:00, הפריים-טיים של הפסטיבל החל; נגה שלו ואבי עדאקי עולים על במת הקוף המרכזית. חשמל. יחד איתם בסיסט מחורר ומקועקע קשות עם כובע סקוטי, גופייה עם גולגלות ודגמ"ח צבאי (עומר חביב). מדובר בכירי הסצנה, והם יודעים להופיע!

אבי עדאקי עם זקן משה רבנו, כובע טמבל





"אחד ליד" ופומפוזי וקיטשי מדי, אבל מרינה יודעת לסחוף את הקהל ונותנת לו שני קאברים, את "To the Rescue" של בוב מארלי והשני "לא ידעתי שתלכי ממני" של מתי כספי, ביצוע יפהפה שלה לשיר המופלא הזה.

ערב יורד על המדבר ונהיה קריר, קופצים לאוטו להצטייד ובדרך מגלים זוג חברים שלא נותנים להם להיכנס. מסתבר שבזמן שאנחנו התפננו, המשטרה עצרה את הכניסה, וכ-300 איש שרכשו כרטיס מבעוד מועד נאלצו לשוב על עקבותיהם. פדיחת-על. המשטרה אישרה מראש כ-7,000 משתתפים באירוע וטענה שבשישי בערב המארגנים חרגו ממספר זה. המארגנים טענו מנגד שהמשטרה לא הפעילה את אמצעי המדידה שהוכנו מראש, ולא ספרה את האנשים שיצאו החוצה אחרי שנכנסו.

סביר להניח שהדברים פשוט לא הובהרו מראש בין שני הצדדים, אם כי אין לי ספק שהמשטרה רצתה להראות מי הבוס כאן ושגם פסטיבל של סטלנים לא מעניין אותה כהוא זה. בפועל, בשום רגע של הפסטיבל, גם בשבת, כשכבר שחררו את הכניסה והפסטיבל היה הומה יותר, לא הורגשה צפיפות והאלימות היחידה שנרשמה היתה התעללות במקרופון ובגיטרה.

ב-21:00 עלו לבמה ה"פליינג בייבי", הרכב שגם הוא, איך לומר, לא בדיוק מחובר לציונות בוורידים ושר באנגלית. טריו חזק שחיכיתי לראות. חברים בו גבע אלון, שכבר עלה לגדולה; גדי אלטמן, הבסיסט שנראה כרוכב הארלי מאצ'ואיסט עם קיבורת זרוע ענקית ומקועקעת וכובע שמסתיר את עיניו; ואיסר טננבאום, המתופף של רוקפור. הם נותנים הופעה אנרגטית שעושה כבוד לסאונד הכבד של אמריקה הגראנג'ית ומעיפה ת'ראש.

בשלב הזה, אין לי כוח כבר לשום הופעה ואני משוועת רק למיטה ולמקלחת חמה (אני יצור אורבני. מה זה, צמח 96'? מישהו רוצה להעביר לי פאף בנרגילה?!) אבל אני מסמנת לי את ה"פליינג" בתור מופע שארצה לראות בתל אביב. הם כולם פנומנים, כל אחד בתחומו.

איפור עיניים שנוזל לאזור המחשוף וקווצת בלונד ברעמה הברונטית שלה, שמשווים לה לוק פרוע במיוחד, פוצחים בפולק רוק עברי.

שניהם מופיעים כבר שנים. היא גם מתעסקת במיצגי תיאטרון וחרשה מופעי רחוב עם מפוחית וגיטרה, והוא משורר עם כנות עצומה, שלא שומר על עצמו כמו יוצרים אחרים. חריפותו וההומור שלו ניכרים. בשלב מסוים הם מעלים את אפיק פלג, בחור שנראה כמו קלישאת רוק מזדקנת, לשיר. הוא מכריז בניצחון שסופסוף הקליט אלבום יחד עם להקת הדמעות. "מי אלה לעזאזל ומה אכפת לי?", שואל את עצמו הקהל. באינדינגב, אנשי השוליים פתאום מרגישים גדולים ומוכרים. זאת ההזדמנות היחידה שלהם במהלך השנה להופיע מול אלפי אנשים ולהרגיש כמו מיק ג'אגר.

18:00 בערב, השבת ומרינה נכנסות. מרינה מקסמיליאן בלומין במבט של "אני יודעת שאתם רוצים אותי, חושקים בי, הנה אני מוכנה לתת לכם ביס". היא לובשת שמלת פאייטים שחורה ומעליה חולצת ג'ינס נונשלנטית, כאילו נזכרה שהיא באינדי ונוצץ זה לא הסיפור כאן. היא יפה ומלאת ביטחון מול הקהל הרב. היא שרה מאלבומה החדש באנגלית ומשחקת עם כל מילה ומשפט. לעתים זה נראה מוגזם ולעתים עוצמתי ואותנטי.

את קולה לא שומעים כאן מספיק טוב, אולי - עניין של הסאונד. ובכלל מילה על הסאונד אין לי ספק שציוד ההגברה כאן לא היה מבייש פסטיבלים בחו"ל, אבל רבאק אנשי סאונד יקרים, אתם לא יכולים להתאפק להגביר עד הסוף?! בחזרה למרינה, משהו בכל הפרויקט המלוטש שלה בהפקת עופר מאירי מרגיש



ה"פליינג" הוא הרכב שפועל כבר מ-2002 והוציא אז את "Inner World" המצוין, שנחשב כיום פריט אספנות, אבל בשנים האחרונות גבע אלון התמקד בקריירת הסולו שלו, ורק ביולי האחרון הם חזרו להופיע יחד אחרי חמש שנים שלא עשו זאת. הם ראויים לכתר הרוקרים של השעה יותר מכל המתיימרים כאן: הם מדויקים, מיומנים, בלי פוזה, הדינמיקה בינהם מגובשת ואף וירטואוזית.

ב-22:00 עולים "התפוחים", אבל אני יורדת. אני צריכה פאוז מכל המנה הגדושה הזאת של חול, היפסטרים צבעוניים, ומופעים שמתחרים על תשומת לבי. בדיעבד מסתבר שזאת היתה הופעה מצוינת. הרכב הגרוב-סקראץ' שכבר מזמן עושה סיבובי הופעות גם בחו"ל, מורכב מחטיבת בס־תופים, שני תקליטנים ונשפנים אדירים, שמנגנים יחד בסנכרון מלא ומקפיץ. הם נפרדו בהופעה הנוכחית מאחד המייסדים שלהם, הדי.ג'יי סקול מאסטר (עופר טל). אוף, אכלתי ג'אנק במקום תפוחים. דאמ איט.

פורשים לשינה בחי נגב הסמוך (מאהל קזחי אם שאלתם), לא לפני שאני מבקרת באזור הקמפינג שהוא חוויה בפני עצמו: זולות עם סירי פויקה למשקיעים ותירס משומר לתיכוניסטים שהגיעו לטיול השנתי, נרגילות תפוח וענן ירקרק מעורבבים אחד בשני, עם זוגות שמנסים לקיים סקס מינימליסטי ומתכלב בתנאי שטח.

למחרת אנחנו מחכים לקבל את הצמידים שלנו בחזרה (אחרי שהענקנו אותם לזוג חברים שנפל על גזרות המשטרה), וחוזרים לאינדי-וורלד, היישר להופעה של אביב מארק והמוות. מדובר בסאונד-מן המיתולוגי של הלבונטין 7 בתל אביב, רוקר מבוגר שהחיים העיפו לו כבר לא מעט בעיטות לפרצוף - אבל חוש ההומור שלו עדיין עובד היטב.

"נהנים?", הוא שואל, "אם לא, אז תלכו לבמה "נהנים?", הוא שואל, "אם לא, אז תלכו לבמה הגדולה! הגדולההה! קוקאין! דיסטורשן, הרואין! דיסטורשן, אמדי! דיסטורשן, חשיש!...." ואז "כל מי שיש לו סמים מוזמן להביא לנו אותם לקאנטה אחרי ההופעה. תקבלו דיסק חתום של אתי אנקרי". יחד אתו מנגנת אור אדרי על הבס וקובי

באזור הקמפינג מצאתי זולות עם סירי פויקה למשקיעים ותירס משומר לתיכוניסטים שהגיעו לטיול השנתי, נרגילות תפוח וענן ירקרק מעורבבים אחד בשני, וזוגות שמנסים לקיים סקס מינימליסטי ומתכלב בתנאי שטח

כהן על התופים. הם נותנים אחלה רוק אבל רואים שזה הרכב שהודבק לכבוד הפסטיבל.

ליד במת הפיל יש גם גבעונת קטנה עם עמדה של "קול הקמפוס". אבל רגע, הופה! הגיעה של "קול הקמפוס". אבל רגע, הופה! הגיעה השעה 13:00 ולבמה המרכזית עולים הווינרים הגדולים של הפסטיבל, ואם יורשה לי - היחידים שבאמת מצליחים לשלהב את הקהל. קבלו אותם, אצולת האינדי אה-לה 2013 - להקת "ויתרתי"!

נערי פאנק חצופים עם הומור נונסנס קורע, או כפי שאמר הבחור לפני, שגם ניסה להתחיל עם בנות כשהציע להן לטבול את ראשן בדלי המים הצונן שהביא עמו, "איתי זבולון (הסולן) הוא גלעד כהנא פוגש את יובל המבולבל!

איתי זבולון הוא כמובן הדמות יניר האחמ"ש,
כוכב אחד הסרטונים היותר ויראליים שרצו
השנה ברשת. הוא למד משחק בניסן נתיב ובכל
רגע של המופע ניכר שהוא מבין במה. חברי
הלהקה באים מחופשים לזין עם ביצים, המתופף,
נמרוד ליברמן, הוא הזין, ושניהם הביצים. אחד
החברים בלהקה גם מכין קפה, טחינה וסלט
באמצע ההופעה ומאכיל את החבר'ה. הם מעלים
מתנדבים "עם אופי יפה" (כפי שאיתי מגדיר
אותם) שרוקדים איתם בטרפת, והמילים של
השירים שלהם מצליחות לגעת בגועל הבינוניות:
"למה אני כזה כללי?!", "היא עדיין שמנה! רק

בתוך ג'קוזי", והישראליות המיליטנטית, "סגרתי 28 אז מותר לאנוס/סתמי כבר יא שרמוטה, הכאב הוא רק בראש/ שונא משתמטים, תמלא לי עוד רדבול בכוס".

ההופעה כיפית לאללה, אנשים שרים אתם, חלקם בכובעים עם שם ההרכב, וחבורה של בני 17 מאחורי מתמוגגת בפה פתוח משורות כמו "אכלתי אסיד ואני לא מצליח להבדיל בין אמא לאבא" או "מישהו זיין בפסטיבל? נראה לי שלא", ו"גם אתם מפנטזים על מריה קרי בקטע רע ולא מצליחים להיגמל?".

רגע לפני שאנחנו עוזבים את עיירת האינדי אני מוודאת שלא פספסתי כלום בפיל, שם מופיע ההרכב "יאפים עם ג'יפים". מספיק לנו שלוק וחצי מהבירה כדי להבין שמדובר יותר ב"הומלסים על קורקינטים". יש שם שני אחים מתולתלים ג'ינג'ים, קונטרבס, אקורדיון ועוד שלל כלים, אבל לי הם נשמעים כמו הופעת סוף שנה של המתנ"ס בדימונה.

ביום שבת, האחרון של הפסטיבל, יש כבר המון אנשים והאווירה נהיית מגניבה יותר. יש עוד את דניאלה ספקטור, אסתר רדא ו"כלבי רוח" עם רועי פרייליך, אבל אנחנו כבר ממריאים צפונה מהמדבר ההומה והאינסופי לאספלט התל אביבי המוגדר והפרטי.

גיליתי כאן יוצרים חדשים שמערכת הפלייליסט המשומנת עדיין לא הספיקה לטנף אותם. קיוויתי שהם יבעטו לכמה פרות קדושות בישבן ותהיה להם איזו בשורה, ואני לא חושבת שזה קרה כאן מספיק. יכול להיות שהיה להם משהו חדש להגיד, אבל מטר הגיטרות הרועם לא אפשר לשמוע.

בפסטיבל שאני מפנטזת עליו, אנשים באים עם תחפושות וחוץ ממוסיקה יש גם מופעי תיאטרון ומחול אלטרנטיביים. הגיוון בפסטיבל אינטנסיבי מעין זה נדרש בעיניי, שכן כמה הופעות מוסיקליות כבר בנאדם יכול לראות ברצף? אולי בשנה הבאה.

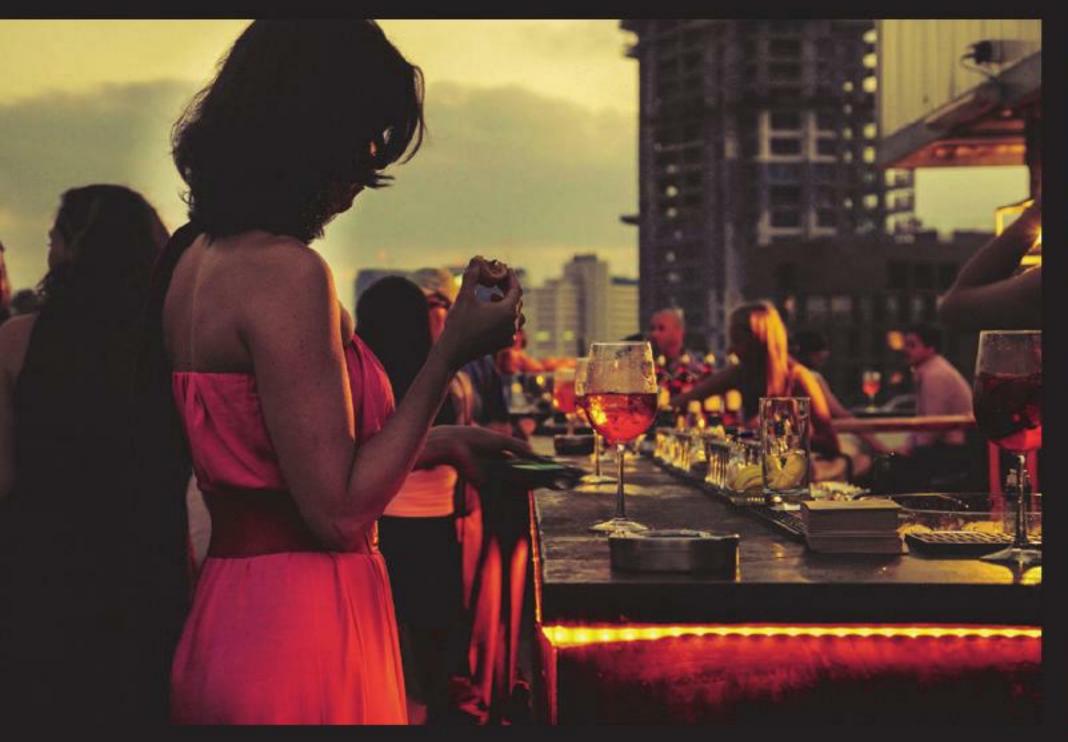
Y













החו"ל הבא שלכם הוא בכלל כאן, בתל אביב. מומלץ, Brown TLV במלון הבוטיק המעוצב ,Wallpaper המגזינים המובילים בעולם כגון Vogue ו– Time, חבילות רומנטיות הכוללות טיפולי ספא וארוחות גורמה. בואו להתנסות בחוויה ייחודית, תל אביבית ובינלאומית.





















נערת חודש אוגוסט שם: אאולי אלכת אקון

עיר מגורים: *ראשון אציון*

תאריך לידה: *29.01.89*



קצת על עצמי: אני קצת אואבוי בנשאח, אוחבת באציאים, קונסואות, קזקוזיים וסראי אצג בציוני ופנאציח

דרינק: בירת

ספר: "אין מקום שהוא רחוק מני" מאת ריציארב באך. ספר שמישהו יקר

מוסיקאים אהובים :M.I.A, כי תיא אצכירת אי קצת את אצאי ו-Vybz Kartel החלק האהוב עליך בגוף שלך: תראליים שאי (ותקאקואים)
לא יכולה בלי: אוויצית, אחשב ותפאלפון שאי

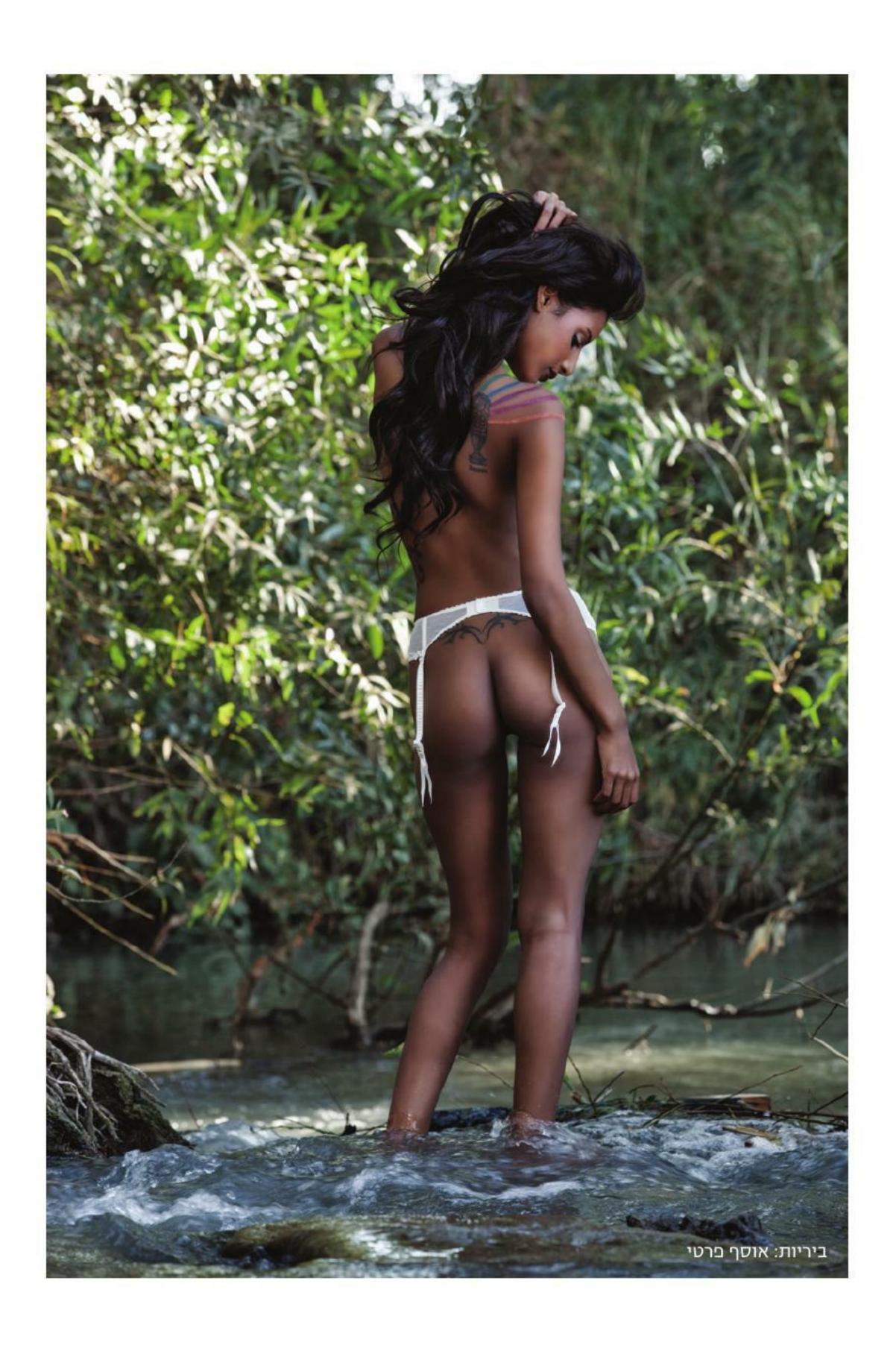
דיים הזוי: פוש הייתי בנייל ושם בחור שלא ניבר בלחלך כל חבייל, צח חיח כל כך לבייל בח חיה כל כך לבייל בח חיה כל כך לבייל בח הייל בח היים הזוי: של שביך שפשול רציתי לקבור את וצליי הפניי אני אני אוחבת לאוצ לרקוצ בצלני חפניי

שאיפות לעתיד: אאוז סימוד, אחקים אשפחה ואואי גם אפתוח מסק קטן אאכירת תכשיטים











יהלום הוא החומר הכי קשה בעולם! הוא היחיד שמסוגל לרכך **אישה...**



טבעות אירוסין ותכשיטי יהלומים אקסקלוסיבים











DIAMONDSTUDIO EXCLUSIVE DIAMOND JEWELRY

הסטודיו ליהלומים הבורסה ליהלומים, רמת גן | לתיאום פגישה **1-801-220-077**

www.diamondstudio.co.il

ריאיון פלייבוי: עודל עללם

מי שהיה מנכ"ל הוועדה לאנרגיה אטומית ועמד בראש מערך המו"פ של מערכת הביטחון לא מטיל ספק באשר להמשך קיומה של ישראל ● הוא טוען כי מרדכי ואנונו לא גרם נזק לישראל, מציע לתת צ'אנס לשיחות עם האיראנים, ומרגיע: אנחנו יכולים לעמוד במתקפה גרעינית

מאת: אבי גנאור וגיא צוקר • צילום: דניאל בר-און

הוא היה מנכ"ל הוועדה לאנרגיה אטומית והמדען הראשי של מערכת הביטחון, אבל הוא גם חצוצרן חוכב ויו"ר הוועד המנהל של האופרה הישראלית. הוא היה חבר המטכ"ל שישב בבור וניהל את מלחמת יום הכיפורים, וגם חבר בהנהלת הקונסרבטוריון של תל אביב. הוא שימש ראש משלחת משרד הביטחון לאירופה וגם כתב ספר המתאר את האירועים הדרמטיים של אותו הבור בסתיו 73. וזה עוד לא הכל: בסוף אוקטובר יצא לאור גם מותחן ראשון פרי עטו, שעוסק במאבק של שירותי הביון הישראליים והאמריקאים (הטובים) נגד משמרות המהפכה האיראנים (הרעים). "יש בספר הזה יותר מגרעין של אמת", אומר עילם, "הוא לא רק מרמז על דברים אלא עוסק ממש באקטואליה". הוא מתגורר בסביון ומשמש חוקר בכיר במכון המחקר לביטחון לאומי, אך בסופי שבוע הוא עובד ומפתח מכשירי עבודה

עוזי עילם הוא איש של חידות, ולא רק
בגלל העיסוקים המגוונים ואף מנוגדים
שלו. הוא צבר במשך עשרות שנים ידע
וניסיון על פיתוח אמצעי לחימה והילך
במסדרונות הסודיים ביותר במדינה. הוא ראה
ושמע כמעט הכול, אך שתק כל השנים. אך

בנגרייה של בנו.

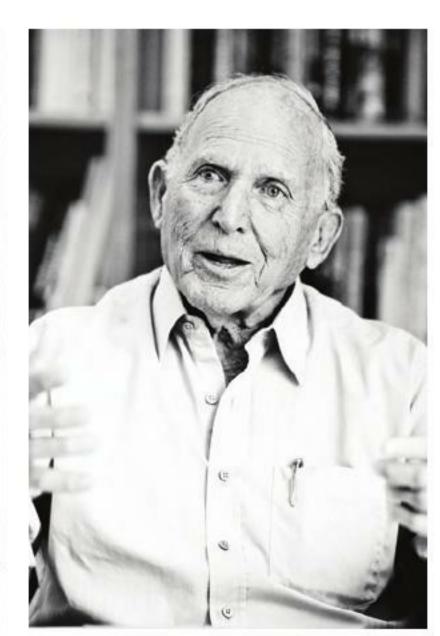
בכל זאת, באחרונה, אולי מפני שחש כי יש דברים שחייבים להישמע, עילם נפתח במעט ופוצה פה. אנו יושבים באחד החדרים של מכון

אנו יושבים באחד החדרים של מכון
המחקר לביטחון לאומי בתל אביב, בימים
של התקרבות בין מדינות המערב לאיראן,
המנהלות דיוני משא ומתן. במהלך הריאיון
מכנה עילם את המדיניות האירופית "צדקנית"
ואת הפוליטיקאים קצרי ראות. לכן גם אם
הוא לא אומר זאת באופן מפורש, קשה שלא
להסיק מדבריו מסקנות קודרות לגבי הסוגיה

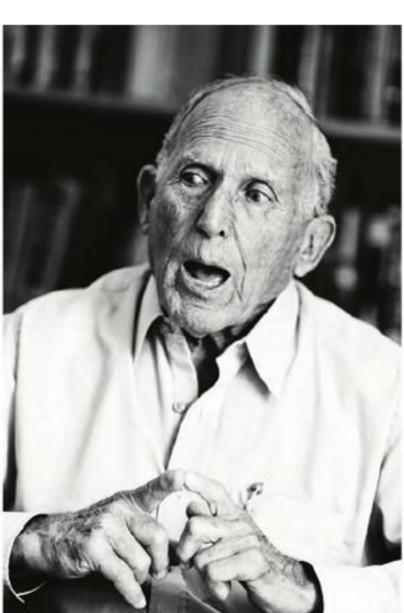
האיראנית. נוכל לשרוד אפילו פצצת אטום אחת על ישראל? אנחנו שואלים בדאגה. "כן, נוכל לשרוד", משיב עילם, "אבל לא זאת הנקודה. הנקודה היא כלכלית וחברתית". הוא מציע לתת צ'אנס למו"מ שהמעצמות מנהלות עם איראן אבל מזהיר מביטול הסנקציות.

לרגל שנת ה-40 למלחמת יום הכיפורים,
יצא לאור גם ספרו "עדות מן הבור, מלחמת
יום הכיפורים: יומן אישי". "שהיתי בבור
ימים ולילות. כתבתי הכול על פתקאות וגם
ניהלתי יומן", הוא מתאר את העבודה על
הספר. בריאיון שלפניכם הוא נשאל שאלות
רבות וכבדות משקל לגבי בטחונה של ישראל
וכושר הישרדותה אבל גם שאלה מפתיעה
בדבר זהותו של מי שתקע בשופר ליד הכותל
עם כיבושה של מזרח ירושלים ב-67.

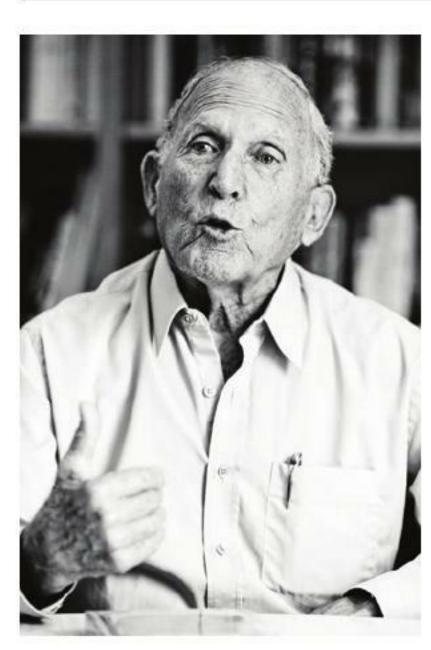
פלייבוי: עוזי, בוא נדבר על ה"בור". כתבת על מה שהתרחש בו במלחמת יום הכיפורים. מהו



"העולם לא מוכן להתאחד מול האיראנים, בטח לא עם רוסיה וסין. לא יעלה בכלל שיקול של שימוש בכוח צבאי כנגדה. נשק גרעיני בידי איראן עלול לפתוח מרוץ חימוש גרעיני בכל האזור"



"איך תיראה מלחמה בעתיד? שדה הקרב יתנהל בעורף, בתוך אוכלוסייה אזרחית. האויב משולב בתוך העורף אצלם ואצלנו. אנחנו פחות מוכנים לסכן אנשים ולכן מערכות נשק לא מאויישות יהיו מפותחות מאוד"



"לשאלת הנזק שגרם ואנונו יש דעות שונות בקיצוניותן. אחת היא שהוא גרם נזק נורא, ויש כאלה שאומרים שזה דווקא היה טוב. אני לא חושב שהוא גרם נזק של ממש באקטואליה"

?עבורך

עילם: "הבור היה ונשאר צומת עצבים והחלטות, מקום שאליו מתנקזות החלטות אסטרטגיות. לא מנהלים שם כל גדוד וחטיבה אך לשם מוזרמות כל הידיעות, ובמכשירי הקשר אפשר היה גם לשמוע את כל השיחות מהשטח".

פלייבוי: מה היתה התחושה בבור במהלך המלחמה?

עילם: התחושה היתה קשה. ישראל פרשה בשתי החזיתות את כל מה שהיה לה. בספר שכתבתי אני מתאר שהיה צריך לקושש טנקים מפה ומשם ולצוות אנשים שחזרו מחו"ל. בבור היה צריך לקבל את ההחלטה איזו אוגדה תקבל את התוספת הזאת".

פלייבוי: מילולית זה "בור", אבל איך זה באמת?

עילם: "אז אלה היו שלוש קומות מתחת לאדמה. אולם ראשי ממנו יוצאים מסדרונות לחדרים קטנים יותר של קבוצות עבודה ושל סמב"צים, שכל הזמן מעדכנים את הדרגים הגבוהים בתמונת המצב. באותם ימים לא היו מחשבים, הכול נעשה ביד. היו לוחות עם מפות והיה צריך להזיז את הכוחות ביד ולעדכן אותם כל הזמן. מהאולם הזה יצאה מנהרה ארוכה ודי חשוכה שהובילה לבור של חיל האוויר, שגם כו ניהלו את המלחמה, יצא לי לבקר גם שם".

פלייבוי: מה אתה זוכר במיוחד?

עילם: "אחד הדברים שאני ממש זוכר מהאולם המרכזי הוא שהיו בו המון אנשים, צפיפות גדולה. היו שם גם בעלי תפקידים וגם כל מיני גנרלים לשעבר שלא מצאו להם מקום והם הגיעו לשם. האווירה בימים הראשונים היתה כבדה ואפילו קשה. היה מותר אז לעשן בפנים והאוויר היה דחוס בעשן סיגריות, וכל הרצפה היתה מלאה באפר ובבדלים. מערכת פינוי האוויר לא הספיקה ואנשים היו צריכים לצאת החוצה כדי לנשום קצת אוויר. האווירה הזו זכורה לי היטב".

פלייבוי: מדוע בכלל היית בבור?

עילם: "אני הייתי אחראי על המחקר והפיתוח במלחמת יום הכיפורים. מוניתי לתפקיד שלושה ימים בלבד לפני פרוץ המלחמה, ובתוקף תפקידי זה צורפתי למטכ"ל. היינו צריכים לפעול מהר כדי לחשוף את היכולות של האויב ולתת להן מענה. את הטנק הרוסי המתקדם T-62, שאותו צה"ל לא הכיר, השגנו כבר ביום הראשון של המלחמה בצפון. המאמץ העליון היה להשיג את הסאגר, טיל נגד טנקים שפגע קשות בטנקים שלנו. לצערי לא הצלחנו לשים עליו יד במהלך המלחמה אלא רק לאחריה, ומערכת 'מעיל רוח' להגנת הטנקים שהופעלה בהצלחה במבצע "עמוד ענן" פותחה למעשה כתוצאה מחקירת אותו הסאגר שתפסנו אז.

"גם לסוללות טילי SA6, שהפילו לנו מטוסים רבים במהלך המלחמה לא הצלחנו למצוא

פתרון אלא רק בימים האחרונים של המלחמה. הצלחנו לשים יד על טיל שלא התפוצץ וברפא"ל הצליחו לפתח בעזרתו מענה חלקי שפגע ביעילותו. טילי SA6 שהמצרים והסורים קיבלו מהרוסים היו הצלחה גדולה מאוד שלהם מבחינת ההפתעה. לאף אחד במערב לא היה ידוע על הטיל הזה".

פלייבוי: גם כיום יש עדיין הפתעות טכנולוגיות ?בין צבאות?

עילם: "קודם כול, כן. אין מערכת טובה וקיימת שלא עושים מאמץ עליון למצוא לה תשובה. המלחמה היא תמיד בין האיום לבין הניסיון להשיג לו תשובה. הרוסים נתנו מערכות נשק טובות למצרים ולסורים - וכך נהפכנו לחזית המערבית של פיתוח נשק נגד היכולות של

"במקרה של פצצה גרעינית איראנית משקיעים יברחו מפה. זה יהיה מצב כלכלי קשה שיוביל למצב חברתי קשה. זו סדרה של התרחשויות שכדאי מאוד להימנע ממנה, ולאו דווקא מנפילת פצצה של 20 קילו-טון כמו בהירושימה"

ברה"מ. הדבר הזה דחף את ישראל להתאמץ להשיג טכנולוגיות גבוהות. המאבק של איום ותשובה לו מתגלגל כל השנים. כיום כמובן האיומים שונים. העובדה היא שידענו להתמודד עם היכולות הרוסיות והשליטה שלנו בהן הביאה לכך שמדינות זרות רבות באו ללמוד אצלנו. מאוחר יותר, כשחיפשנו מימון לכל מיני פיתוחים, הצלחנו לקבל אותו מהמדינות האלה בזכות אותם קשרים".

מעטים האנשים שמחזיקים במידע ובידע רבים כל כך על יכולות הגרעין הישראליות והאזוריות כמו עילם. ב-1976 פנה אליו יצחק רבין בכהונתו הראשונה כראש ממשלה, וביקש ממנו לקחת עליו את ניהול הוועדה לאנרגיה אטומית. "רבין הכיר אותי עוד מימיו כרמטכ"ל כשאני הייתי במו"פ", מספר עילם. "מישהו המליץ עלי לתפקיד, אבל אני לא חשבתי שאני בשל לתפקיד. אמרתי לרבין שאני צריך שנת שבתון כדי למלא מצברים. רבין אישר לי את שנת השבתון אבל חייב אותי לפשוט את המדים, ונתן לי טייטל של עוזר מדעי לענייני אנרגיה. עם הכרטיס הזה הסתובבתי בעולם וקיבלתי אפשרות לבקר במעבדות בבריטניה, בצרפת, ובארה"ב. הצטרפתי לסגל ההוראה

של אוניברסיטת תל אביב, ורק אחרי כשנה הרגשתי טוב יותר את השטח והתחלתי לעבוד. פלייבוי: מהי בכלל הוועדה לאנרגיה אטומית? עילם: "הוועדה חולשת על כל המחקרים שקשורים לגרעין בנחל שורק ובדימונה ועל כל הקשרים הבינלאומיים, מחקרים וכדומה. בזמנו היו לנו קשרים מצוינים עם הצרפתים והם רצו לבנות לנו כור גרעיני להפקת אנרגיה חשמלית, וכבר עבדו על זה זה במלוא המרץ בחברת חשמל. אבל הנשיא הצרפתי אז, ז'ק שיראק, עצר את הפרויקט ונתן את הכור לעיראק - זה היה הכור שהפצצנו".

פלייבוי: נקמה?

עילם רק מחייך בביטול ולא משיב.

פלייבוי: אנחנו מקווים שהכור בדימונה מוגן טוב יותר מהעיראקי.

עילם: "איומים על הכור תמיד היו, אבל חיל האוויר פועל נגד כל האיומים הללו בכל עת". פלייבוי: אתה יכול להסביר את מדיניות העמימות? זה נראה לכאורה מיותר לגמרי.

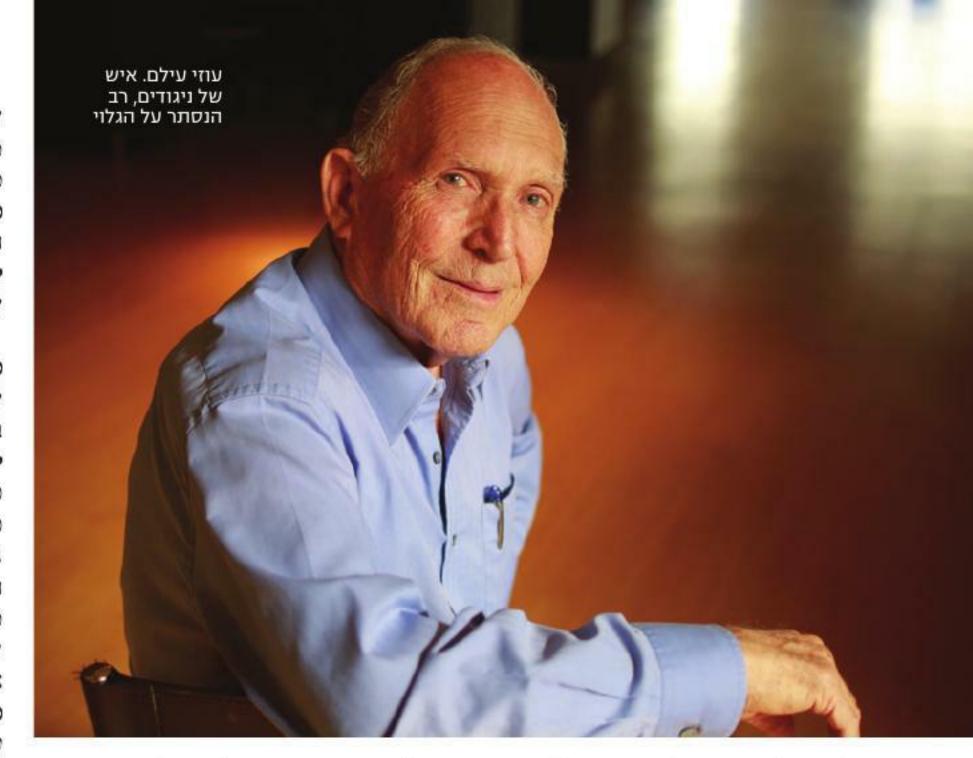
עילם: "אני יכול להגיד שאני מבין היטב את מדיניות העמימות, אבל כדי להסביר למה היא עוזרת צריך להיכנס לנושאים שאנחנו מנועים מלדבר עליהם".

פלייבוי: זה יכול לסבך אותנו?

עילם: "זה מעבר לשיקול משפטי. אנחנו לא חתומים על האמנה להפצת נשק גרעיני, שלא כמו איראן שחתומה ועושה מה שהיא רוצה. אנחנו כעניין הזה ישירים עם עצמנו. יש את האמירה הידועה של אשכול וגולדה, שלפיה לא נהיה הראשונים שיכניסו נשק כזה למערכה. בתקופתו של בגין כראש ממשלה, עמדנו על כך שיכריז במועצת האו"ם שאנחנו תומכים בפירוז המזרח התיכון מנשק גרעיני, והדבר הזה עדיין תקף. אבל אי אפשר לפרז את האזור מבלי שכל הצדדים ידברו זה עם זה. אנחנו מוכנים לפירוז בתנאי שהוא יכלול את כל המדינות הסובבות אותנו".

פלייבוי: מקורות זרים טוענים שלישראל יש 200 ראשי נפץ גרעיניים ויכולת להכות "מכה שנייה" מצוללות.

עילם: "אני איעזר באריק שרון, שכששאלו אותו שאלה שהוא לא רצה או לא יכול היה לענות עליה, הוא אמר 'לא זו השאלה'. ובאמת, השאלה הגדולה לגבי איראן היא לא אם הם יכולים לפתח יכולת גרעינית, אלא מה הם באמת רוצים לעשות. מהי המטרה שלהם? כל מדינה יכולה ליצור נשק כזה, זה אפשרי. אם הם רוצים לפתח פוטנציאל גרעיני לצורך יוקרה וכדי שכולם יפחדו מהם, בעיקר ישראל ומדינות המפרץ, שיאפשר להם להפעיל את מערכת הטרור הבינלאומי ולא לדאוג פן יבולע להם - אז אין נשק גרעיני. אבל אם הם מחייבים את עצמם ללכת עד הסוף, להציג לעולם את היכולות האלה כמו שעשתה צפון קוריאה, אף שלהבנתי שלושת ניסיונות הפיצוצים התת-קרקעיים שביצעו נכשלו, אז זה מצב שלא הייתי מייחל לו".



פלייבוי: למה בעצם, למה זה יוביל? עילם: "העולם כיום לא מוכן להתאחד מול האיראנים, בטח לא עם רוסיה וסין. אם איראן משיגה אופציה גרעינית לא יעלה בכלל השיקול של שימוש בכוח צבאי נגדה. נשק גרעיני בידי איראן עלול לפתוח מרוץ חימוש גרעיני בכל האזור. זה עלול לפרוץ את המחסום הפוליטי והפסיכולוגי, בכל מדינות המערב חוששים מזה, ואולי גם הרוסים, רק שלהם יש עוד כמה אינטרסים שמאפילים על זה והם חושבים שיש עוד זמן עד שאיראן תגיע לפצצה".

פלייבוי: בהנחה שיש לאיראנים פצצת אטום, האם אנחנו אמורים לחשוש משימוש בנשק הזה נגד ישראל, או שפשוט המצב ?יותר מסובך יותר?

עילם: "ברור שהמצב יהיה מסובך יותר. כבר ראינו מצבים שהמדינה נתפשה כמאוימת, ואם ישראל מאוימת אז יש פגיעה כלכלית משמעותית מאוד במדינה, ואני לא מתכוון רק לנטישה למדינות אחרות. יש גם משקיעים שיברחו מפה. זה יהיה מצב כלכלי קשה שיוביל למצב חברתי

בליסטיים סיניים, אבל עוד לא קרה בעבר שנשק גרעיני מלא נמכר ממדינה למדינה. גם בתקופה שברה"מ קרסה זה לא קרה.

פלייבוי: כמה טילים מכוונים לעברנו כרגע? עילם: "באיראן יש עשרות טילים כאלה, לחיזבאללה יש אלפים מסוגים שונים ולטווחים שונים - וכבר ראינו שהם יודעים לשגר מאות טילים ורקטות ביום. בעזה יש מאות רבות, לא רק קסאמים אלא כל מיני דמויי קטיושה".

פלייבוי: אנחנו מכירים טענה שאומרת שיש עשרות אלפים.

עילם: "אולי מבחינת הפוטנציאל. אלפים זה מספיק רע".

פלייבוי: עד כמה אנחנו מוכנים לאיום הזה? עילם: "להגנה יש כמה מרכיבים - מקלטים בעורף, טילים נגד טילים, וגם יכולת לתקוף יכולות של שיגור עוד לפני השיגור. היתרון במערכות כמו כיפת ברזל הוא שאנחנו יכולים לעשות סלקציה בין טילים שעומדים לפגוע בשטח בנוי לאלה שלא, וכך לא לבזבז משאבים". פלייבוי: אז אנחנו אמורים להרגיש מוגנים?

שוליים של סיכון. אם זה היה נתון בידי, הייתי ממשיך להיות חזק ברמה הטכנולוגית וגם מחפש דרכים של משא ומתן".

פלייבוי: שרדת מלחמות ומאבקים רבים. האם אתה מאמין שגם מדינת ישראל תצליח לשרוד?

עילם: "כן".

פלייבוי: פרשת מרדכי ואנונו גרמה לנזק? עילם: "מרדכי ואנונו התחיל את העבודה שלו בכור בתקופה שהייתי המנהל של הוועדה לאנרגיה אטומית, אבל כשהפרשה נחשפה כבר לא הייתי בתפקיד. לשאלת הנזק - יש על כך דעות שונות בקיצוניותן. אחת היא שהוא גרם נזק נורא, ויש כאלה שאומרים שזה דווקא היה טוב. אני לא חושב שהוא גרם נזק של ממש. אני מאלה שאמרו אחרי שהוא מיצה את עונשו, שצריך להניח לו לנפשו ולא להיטפל אליו, ואמרתי את זה בצורה ברורה".

פלייבוי: תמיד אמרו שיש לישראל עליונות טכנולוגית מול מדינות ערב. עד כמה זה נכון ועד כמה זה קריטי?

עילם: "הפער הטכנולוגי בינינו לבין מדינות ערב לא נבע מכך שאנחנו היינו מתקדמים והם נחשלים. הם קיבלו ציוד רוסי מתקדם, אבל מה שייחד אותנו זו היכולת ליישם במהירות חידושים טכנולוגיים וגם לאלתר את יכולת השדרוג וההטמעה. זה לא הפער הטכנולוגי, זו היכולת להבין את האיומים עלינו, לקחת מערכת נשק קיימת ואז בעזרת תיקונים ושיפורים להביא אותה למצב שהיא טובה בהרבה ומהווה יתרון מבחינתנו. לקחת פלטפורמה קיימת ולשדרג אותה ולהפוך אותה למשהו חדש.

"במקרים רכים גם עשינו קיצורי דרך. הכנסנו את המושג של שימוש ראשוני. עוד לפני שהנשק מוכן לגמרי אתה נותן לחיילים בשטח להתנסות בו, וכך אתה לומד מוקדם מאוד מה בסדר ומה לא בסדר מהמשוב שאתה מקבל מהשטח. אחת הדוגמאות שהיא לא סוד היא מערכת כיפת ברזל, שהתחילה לעבוד עוד לפני שהפיתוח היה מושלם. התחלנו לעבוד, ותוך כדי הפעלה - והיו פספוסים והחטאות - פתרנו את הבעיות, עד שכיום היא מערכת טובה ופעילה".

פלייבוי: נמשיך להוביל ברמה הטכנולוגית גם בעתיד?

עילם: "אי אפשר לחשוב רק על הישגים טכנולוגיים, צריך להבין איזה שדה קרב הפיתוח יצטרך לשרת. איך תיראה מלחמה בעתיד? היא כנראה לא תיראה כפי שהיא נראית כיום. שדה הקרב של העתיד יתנהל בעורף, בתוך אוכלוסייה אזרחית. האויב משולב בתוך העורף, אצלם ואצלנו. חוץ מזה, גם הדרישות שונות. למשל, אנחנו פחות ופחות מוכנים לסכן אנשים שלנו, ולכן מערכות נשק שהן בלי נהג, בלי טייס או שייט יהיו כנראה מפותחות מאוד.

"פיתוח של מערכות מתקדמות לוקח הרבה

"לדעתי צריך לתת צ'אנס לשיחות עם האיראנים, אבל בזהירות, ולא לבטל את הסנקציות אלא בהדרגה ובבקרה מדוקדקת בהתאם לעמידת האיראנים בהתחייבויות שלהם"

קשה. זו סדרה של התרחשויות שכדאי מאוד להימנע ממנה, ולאו דווקא מנפילת פצצה של 20 קילו-טון כמו בהירושימה".

פלייבוי: איך מתנהל מרוץ חימוש גרעיני? האם מדינה כמו סעודיה למשל יכולה לרכוש פצצה ממדינה אחרת?

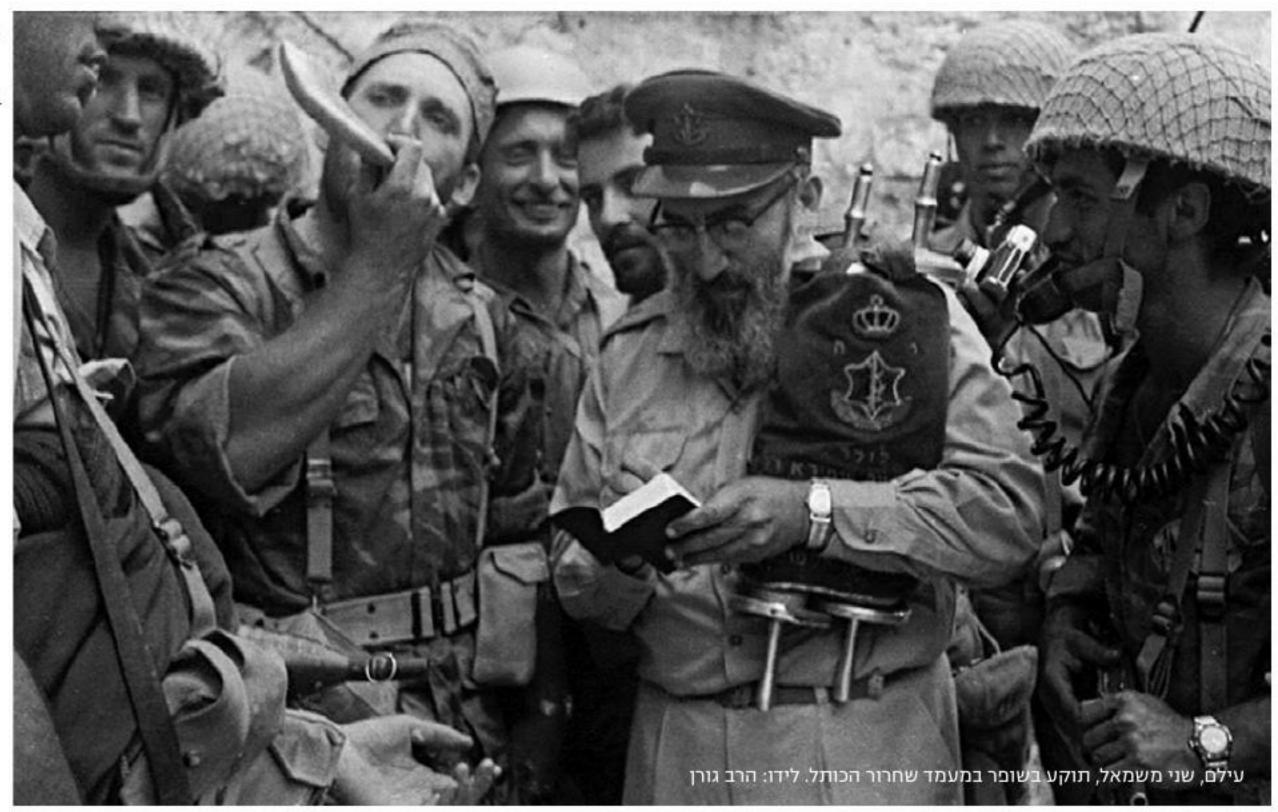
עילם: "לא. הסעודים אולי הפתיעו פעם כשהמערב פתאום גילה אצלם טילים

.500 איש

עילם: "לא אהבתי את ההתבטאות של ברק. אנחנו מתקדמים לעבר יכולות שיאפשרו לנו הגנה מצוינת, אבל אנחנו עוד לא שם, וזו גם שאלה תקציבית - עד כמה אנחנו מוכנים להשקיע בזה. בכל מקרה, אף פעם לא תמצא

מערכת שתהיה 100% יעילה, תמיד יהיו

ברק אמר שבתקיפה איראנית ייהרגו פה רק



"כשהרב גורן הגיע הוא נורא התרגש ולא הצליח לתקוע בשופר. לא הלך לו אז אמרתי לו 'אדוני הרב אני חצוצרן, תן לי את השופר ואני אתקע'. וכך היה"

שנים והרבה כסף, שאין לך כי אתה לא מעצמה,

"דוגמה מובהקת לחשיבה קדימה וליכולות מתקדמות אפשר לזקוף לזכותם של הגרמנים שגם בעיצומה של מלחמת העולם השנייה.

וכל זה במצב שאתה אף פעם לא יודע אם אתה מתקדם לכיוון הנכון - האם זה מה שיהיה הכי קריטי מבחינת אופי הלחימה? צריך להימנע ממצב שלא נתת לעצמך יכולת להתקדם בכיוון אחר. טיל החץ, למשל, התחיל להתפתח בסוף שנות ה-80, הרבה לפני שהסקאדים העיראקיים נחתו כאן. כך שכיום מקדמים מאמצים של יכולות טכנולוגיות לעוד 30 שנה.

עוזי עילם עדות מן הבור מלחמת יום הכיפורים: יומן אים טיוטת ספרו של עילם "עדות מן הבור

לא הפסיקו לרגע להשקיע מאמצים גדולים במו"פ. אחרי שגרמניה הובסה, האמריקאים והרוסים פשוט התנפלו על היכולות האלה. הקלצ'ניקוב הרוסי זה פלטפורמה גרמנית, האר.פי.ג'י - שעשה שמות במלחמת יום הכיפורים בטנקים שלנו - זה נ"ט גרמני וגם מטוס הסילון הראשון היה גרמני. מיטב הצוותים שנשארו בגרמניה נלקחו לארה"ב. כל מערכות הטילים הבליסטיים שהשתכללו בשנים שאחרי מלחמת העולם השנייה הם פיתוחים גרמניים".

פלייבוי: אבל כל הפיתוחים הללו בזבזניים מאוד, לא?

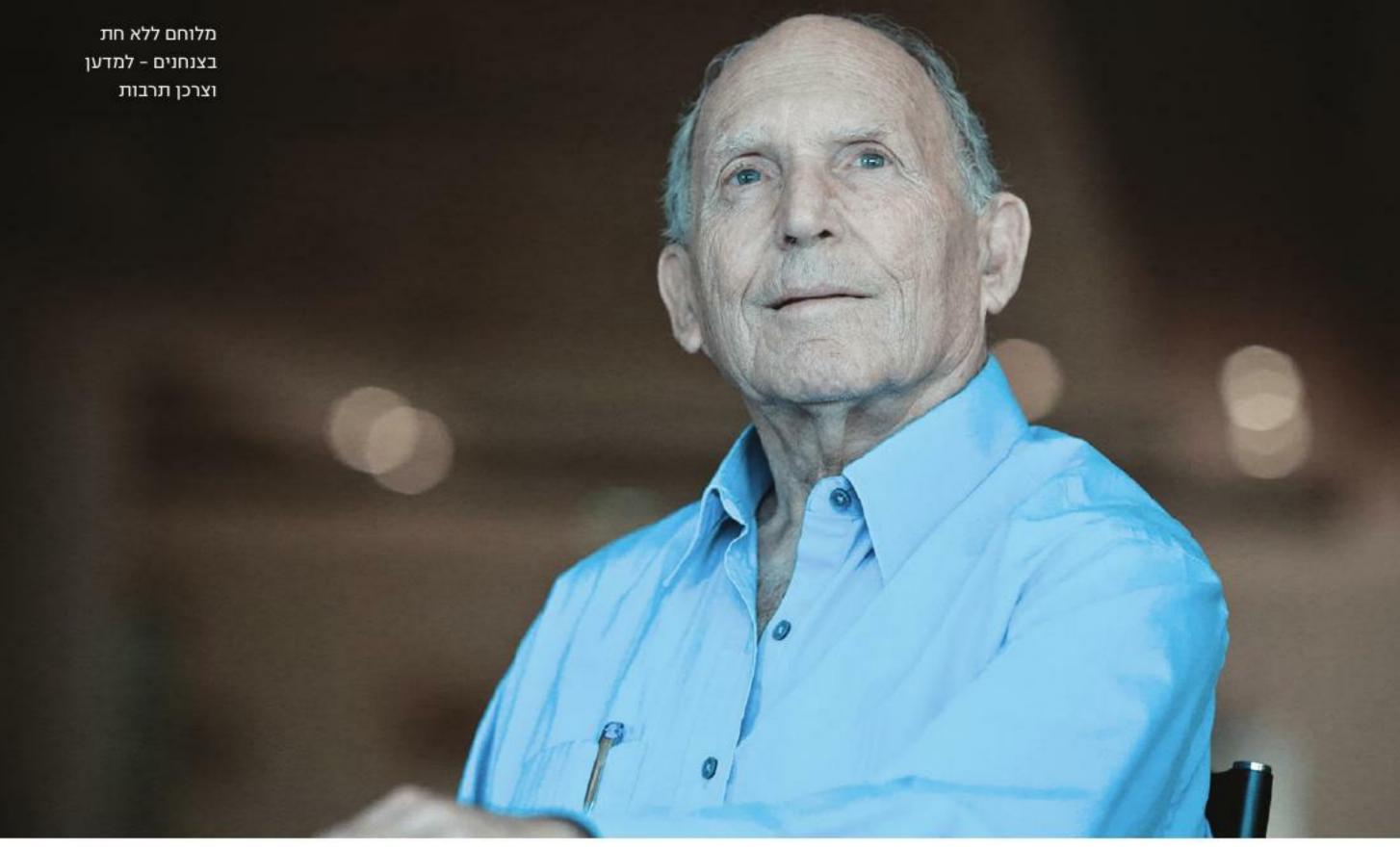
עילם: "בהסתכלות קדימה, אנחנו צריכים לשמור על קשת רחבה ביותר של התחלות חדשות. כשהייתי ממונה על המו"פ במשרד הביטחון בדקנו את שיעור ההצלחות שלנו בפיתוח ומצאנו שגם אם פיתוח שעבדנו עליו לא הגיע לכדי ייצור סופי, היכולות שהושגו בדרך לאותו פיתוח, מביאות בסופו של דבר להצלחות במקומות אחרים. דוגמה לכך היא המכ"מ של טיל החץ, שצריך גם לגלות את היציאה והמסלול של טיל האויב וגם להפעיל את הטיל שלנו. האמריקאים לא היו מוכנים לספק לנו את היכולות האלה מבחינה אסטרטגית, אז היינו צריכים לחפש פתרון משלנו ומצאנו אותו במכ"מ שפותח עבור מטוס הלביא. אותו מכ"מ היה אבן דרך שעליה נשען כיום המכ"מ של החץ - אורן

ירוק. כלומר, טכנולוגיות לא הולכות לאיבוד. "אחר כך בדקנו את עצמנו במה שנקרא "פיתוח מגשש", ההתחלות של הפיתוחים, והבנו שיש לנו שיעור הצלחות גבוה של 90%-80%. אמרתי לאנשים שזה יותר מדי טוב, כי זה אומר שאנחנו הולכים יותר מדי על בטוח ולא מספיק מעזים. כלומר אנחנו לא נכשלים מספיק".

פלייבוי: האם לעתים השיקול בפיתוח אמצעי לחימה הוא כלכלי יותר מאשר צבאי?

עילם: "מבחינת היקף האיומים עלינו אנחנו מעצמה עולמית, אלא שאנחנו מדינה קטנה מאוד. לכן, אין לנו את הכוחות והמשאבים לפתח את כל מה שאנחנו צריכים באמת, והתעשייה לא מסוגלת לקבל הזמנות בהיקף שיצדיק את הייצור והפיתוח. לכן, בעזרת משרד הביטחון, התחלנו לייצא הרבה יותר וכך התעשייה מצליחה לשמר את היכולות שלה למקרה שנזדקק לפיתוחים שלה. הבנו שאנחנו מצליחים לייצא לא רק את המוצרים, אלא גם את המו"פ. כך, פרויקט שאנחנו לא יכולים לפתח ולייצר לבד, אנחנו יוצרים לגביו שיתופי פעולה ותורמים רבות ליכולות חדשות. הדוגמה המובהקת לזה היא טיל החץ. המימון שלו מצד האמריקאים הוא כלתי ניתן לתיאור. המימון הראשון היה אמריקאי ואז עברנו ל-50%. מדינות נוספות שאנחנו משתפים איתן פעולה הן צרפת, גרמניה ובריטניה".

פלייבוי: מה אתה יכול להגיד על מקומה של



אירופה בביטחון ישראל, והאם נכון מבחינת ישראל לשים את כל יהבה על ארה"ב?

עילם: "אירופה יכולה להיות הרבה יותר מעורבת בתהליכים במזה"ת - והיא לא. האיחוד האירופי גדל ונהיה הרבה יותר מסורבל וכבד בקבלת ההחלטות. כשאני הייתי שם התחוללה המלחמה ביוגוסלביה, היה את המשבר בקוסובו, שהוא בעיה אירופית נטו, והאיחוד לא היה מסוגל לקבל החלטה בעניין. היו צריכים לבקש מנאט"ו, כלומר מארה"ב, שתעשה את העבודה. ישראל לא צריכה להתנתק מארה"ב, אבל היא כן צריכה לעשות צעדים חכמים שיגרמו לאירופאים לקחת חלק בתהליכים במזה"ת. זה לא פשוט,

> יקרה וכדי דרושים מנהיגים שהם משכמם ומעלה, שיהיו חזקים, כדי להוביל מהלכים". פלייבוי: יש כיום

מנהיגים כאלה? עילם: "אנגלה מרקל, למשל, היא באמת חזקה. היא מסתכלת

קדימה וגרמניה היא מעצמה כלכלית רצינית". פלייבוי: האם לאיסלמיזציה של אירופה יש השפעה על היחסים שלנו עם המדינות האלה? עילם: "אני לא חושב שזה משפיע על היחסים איתנו, אבל זה בהחלט משפיע על המדינות האלה מבחינה פנימית, מכיוון שהן דמוקרטיות ויש בהן יותר מצביעים מוסלמים. גם מבחינה של סגנון חיים. כיום, איכות החיים של האזרחים בבלגיה, בהולנד, בצרפת ובבריטניה נפגעה

בגלל התעצמות האוכלוסייה המוסלמית". פלייבוי: האם בממשלת ישראל מבינים זאת או שפשוט מזלזלים באירופאים?

עילם: "אני חושב שנתניהו לא מזלזל. כשהוא רוצה לשכנע הוא מכתת את רגליו ממדינה למדינה ונפגש עם כל ראשי המדינות. אבל במשרד ידי אין אפילו שר והמדיניות נקבעת על ידי ראש הממשלה. בכל מה שקשור למשרד המסחר והתעשייה - הקשרים האלה נשמרים היטב".

פלייבוי: בוא נחזור לאיראן, האם לדעתך ייצא משהו מהמו"מ שמנהלים עמם המעצמות?

עילם: "לדעתי צריך לתת לזה צ'אנס אבל בזהירות ולא לבטל את הסנקציות אלא בהדרגה ובבקרה מדוקדקת, בהתאם לעמידת

בוועד המנהל של הקונסרבטוריון של תל אביב, הייתי יו"ר ארבע שנים קשות וחבר בוועד המנהל של האופרה. אני נותן גם הרצאות, ואני כותב עוד ספרים. יש לי משפחה נהדרת. בזמן הפנוי שיש לי, ואין לי יותר מדי, אני עובד בנגרייה מיוחדת שהבן שלי הקים. אני בונה את המכשירים המכאניים כי אני מבין בזה קצת. חוץ מזה, גמרתי לעבוד עכשיו על ספר חדש, רומן ראשון שיוצא לאור ממש בימים אלה בהוצאת ידיעות אחרונות - רומן ריגול בדיוני שבו משמרות המהפכה האיראניים מקימים רשת ריגול בארה"ב. ה"אנשים הטובים" הם צוותים ישראלים ואמריקאים שמפתחים מערכות חדשניות להגנה נגד טילים.

פלייבוי: אז בוא נחזור לחצוצרה שלך. מי היה

זה שתקע בשופר בכותל עם ?67-ב העתיקה ב-67? עילם: "זה הייתי אני". פלייבוי: אבל כולם חושבים שזה היה הרב גורן.

עילם: "אני הייתי מפקד הגדוד שנכנס לעיר העתיקה והגיע

כיבוש

ראשון לכותל המערבי וזה לא היה קל למצוא אותו. כשהרב גורן הגיע הוא נורא התרגש ולא הצליח לתקוע בשופר. לא הלך לו, אז אמרתי לו 'אדוני הרב אני חצוצרן, תן לי את השופר ואני אתקע'. וכך היה. אני תקעתי בשופר וגם יש לי תמונה שמוכיחה זאת".

"ישראל לא צריכה להתנתק מארה"ב, אבל היא כן צריכה לעשות צעדים חכמים שיגרמו לאירופאים לקחת חלק בתהליכים במזה"ת. זה לא פשוט, וכדי שזה יקרה דרושים מנהיגים שהם משכמם ומעלה, שיהיו חזקים כדי להוביל מהלכים"

> האיראנים בהתחייבויות שלהם". פלייבוי: האם בנימין נתניהו מתנהל נכון מול ?האיראנים והמו"מ בנושא הגרעין

> עילם: "הוא לא מנהל שום דבר, ראש הממשלה שלנו. לא הוא זה שמדבר עם האיראנים!"

פלייבוי: מה עושה לוחם ללא חת מהצנחנים, גנרל ומדען, באופרה ובקונסרבטוריון? עילם: "אני מתנדב בהמון דברים. אני מתנדב



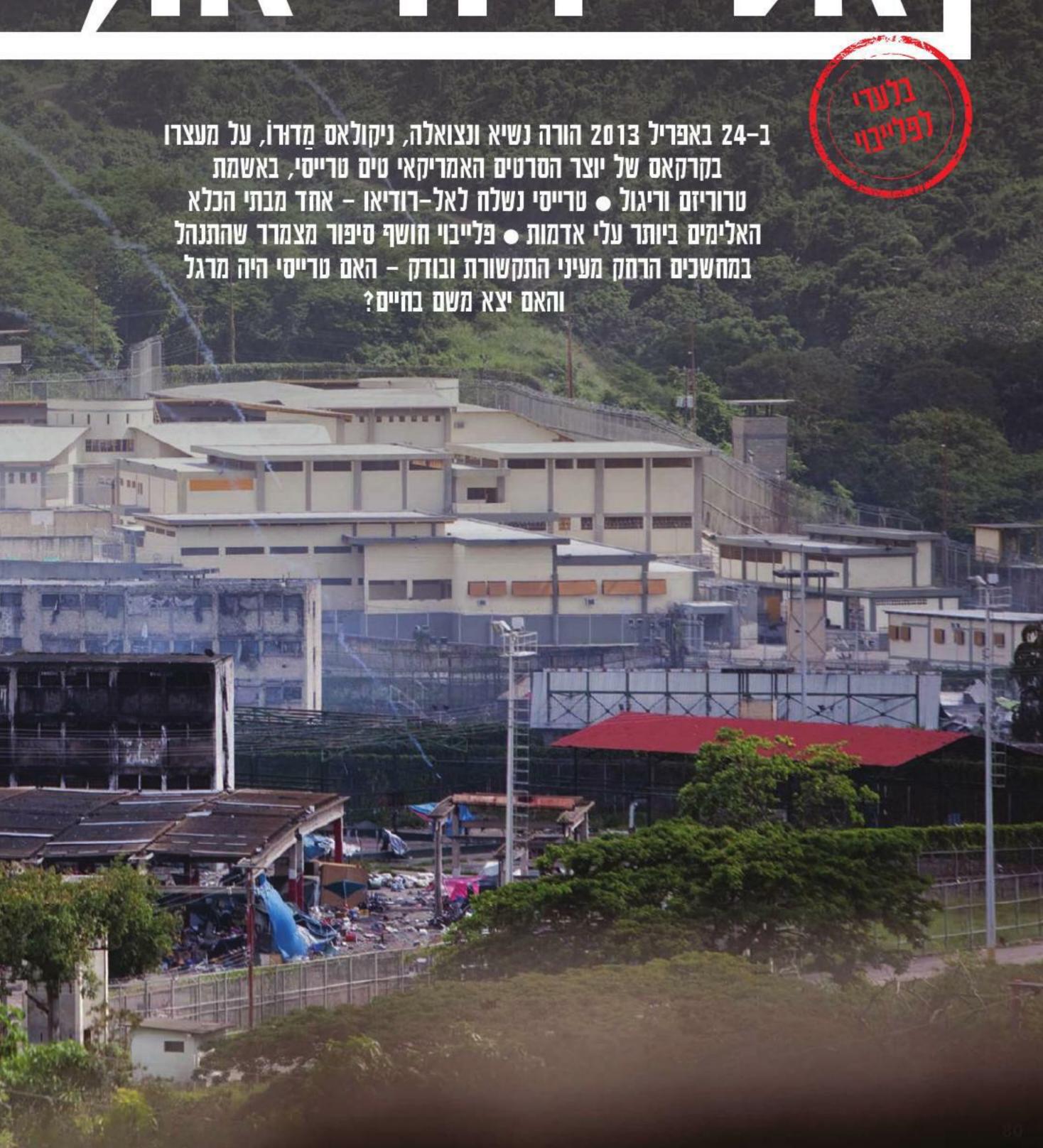
DESERVES THE MOST ORIGINAL VODIAL











צילום: magebank/gettyimages a and כלא אל רודיאו בוונצואלה במהלך המהומות ב-2011 שגבו את חייהם של כעשרים אסירים. טים טרייסי האמריקאי נכלא באל-רודיאו ב-29 במאי, 2013 81



ם אם היה מצליח למצוא דרך להתעלם מאיומי

הרצח שהושמעו כלפיו מאגף שלם של רוצחים
קשוחים - "אתה הולך למות הלילה, גרינגו
הומו מזדיין!" - לא היה לו שום סיכוי להירדם.
כפות הרגליים שלו דיממו מרוב עקיצות
יתושים. בקירות היו סדקים משני צדי המיטה;
ברגע שנשכב על המיטה החלו נחילים
בלתי נגמרים של מקקים לזחול בהמוניהם
מהבקיעים בבטון ופתחו בהתקפה מאורגנת
על כל הנקבים בגופו.

הוא לא התרחץ זה ימים ועדיין היה לבוש בתלבושת המשפילה שאילצו אותו ללבוש. בקשותיו לקבל מטאטא וגישה למקלחת נדחו. מטרידה עוד יותר היתה העובדה שהתרופות שלו נגד חרדה ונדודי שינה, שתי תופעות שהחלו כבר להציק לו, נגמרו, ובקשותיו לקבל חדשות התקבלו בצחוק ואדישות.

טרייסי היה עצור כבר 42 יום, לאחר שנשיא ונצואלה הורה אישית על מעצרו בשידור חי בטלוויזיה הציבורית - אבל עם זה הוא יכול להסתדר, בהתחלה חשב שזה אפילו די משעשע. מי הם חשבו שהוא, ג'ק באואר מ-"24"?

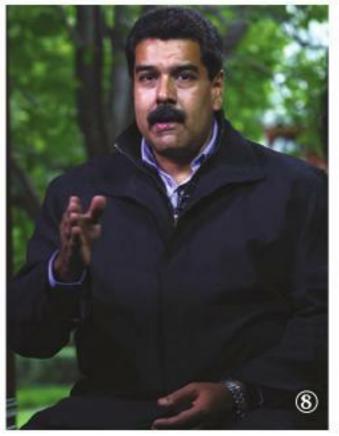
אבל אז החוקים השתנו. שישה ימים קודם לכן, הוא הועבר מתאו שבמטה המודיעין הלאומי בקרקאס לאל רודיאו, הכלא הידוע ביותר לשמצה במדינה, ושימש כלי משחק פוליטי בידי ממשל נואש, שעמד על סף קריסה. עכשיו טים טרייסי הפך למטרה.

ברגע הזה, אף אחד - גם לא הנשיא ניקולאס
מֵדוּרוֹ בכבודו ובעצמו - לא יכול היה לשמור
על ביטחונו. הוא אמנם שהה באגף דוֹס, שהיה
אמור להיות מאובטח, אבל הבניינים משני
צדיו, אל רודיאו אוּנוֹ וטרֶס (1 ו-3), נוהלו
בידי מנהיגי כנופיות. לא היו שם סוהרים,
רק בריונים חמושים בקלצ'ניקובים ובמשגרי
טילים. כל מה שצריך זה מישהו שישלם שוחד,
או מהומה אחת כמו זו שהתחוללה פה לפני
שנתיים, והוא מחוסל.

ואז, משום מקום, הופיעו בפתח תאו שתי אחיות, שתיהן צעירות ויפהפיות, ואמרו לו לבוא אתן. הוא לא היה בטוח לגמרי שהן אמתיות. האם הוא הוזה? סוהר פתח את הדלת, ושתי הנשים עדיין עמדו שם. טרייסי נעמד וניגש אליהן. הן הובילו אותו דרך מסדרון, הרחק מתאו העלוב. האם הן לוקחות אותו לתא הנידונים למוות? האם משחררים אותו? לא היה לו מושג. הוא החליט לזרום ולא לשאול שאלות.

זאת לא היתה הפעם הראשונה שהוא הלך בעקבות נערה ונצוליאנית לשטח לא מוכר. לולא אלחנדרה, כל זה לא היה קורה כלל.







תמונת הפוטו רצח הזאת של יוצר הסרטים טים טרייסי הופיעה בטלוויזיה במסגרת מסיבת עיתונאים ששודרה בשידור חי בכל רחבי ונצואלה ב-25 באפריל, 2013. ② כנופיית אופנוענים תומכי צ'אבֶס שצילם טרייסי. ③ עוד עצרת הפגנה בצ'אבֶס שצילם צוותו של טרייסי; טרייסי עצמו נעצר באותו יום בפעם הראשונה. ④ מפקדת SEBIN, שירות המודיעין של ונצואלה, שם הוחזק טרייסי באשמת ריגול. ③ טרייסי עם מוטוריסאדו. ⑥ טרייסי עם אומברטו "צ'ה" לופז, המדריך הראשון שלו בנבכי הבּאריוֹס. ⑦ טרייסי מובל בכיסוי ראש לתוך הבאריו, שם הותר לו לצלם את החיים הפנימיים של הצ'אביסטאז. ⑥ נשיא ונצואלה ניקולאס מַדוּרוֹ, שהורה אישית על מעצרו של טרייסי.

שבוע חג המולד, 2011

הערב התחיל בשאטו מארמו, המקום היחיד בלוס אנג'לס שעוד נותר בו משהו מהזוהר ההוליוודי של פעם. ידידה הזמינה אותי להצטרף אליה ואל כמה חברים לארוחת ערב בגינה.

מעברו השני של השולחן ישב טים טרייסי, בחור חסון עם קוצים בישבן ומבט פראי בעיניים. הוא היה בערך בן גילי והסתובב בתעשייה כבר כעשור, אבל היתה בו התלהבות ילדותית, שלא אופיינית לוותיקים בג'ונגל ההוליוודי. הוא הציג עצמו כיוצר סרטים, אבל בלי הסאבטקסט של למי-יש-יותר-גדול. היה משהו שונה בטים. הרגשתי שהוא כמוני, לא מסופק - מהקריירה שלו, מהכול.

כמה שעות מאוחר יותר, כשהקבוצה שלנו

העבירה את המסיבה מהשאטו לביתו שבלורל קניון, צפיתי בטים מתרוצץ אנה ואנה כמו אדם אחוז דיבוק - מדליק סטריאו, מנורה מהבהבת ומכונת עשן, ומחלק לכולם אביזרים שונים (אפודה של היחידה ללוחמה בסמים, מגבעת, חרבות מפלסטיק). מסיבת ריקודים אל תוך הלילה יצאה לדרך.

בשלב כלשהו טים רץ, זינק ותפס את הנברשת המתכתית שהיתה תלויה מהתקרה. הוא התנופף קצת ברחבי החדר לפני שהחוט נקרע, והוא והנברשת צללו מטה עד שנעצרו בבת אחת 30 ס"מ מהרצפה. כל החברים של טים צחקו. הם נהנו מהתעלול וראו בו מעין ביטוי לתשוקת נעורים שנועדה לחברו אל העולם.

אם מישהו היה שופט מהצד, הוא לא היה









מתייחס לטים ברצינות. אבל כמו שאני עמדתי לגלות, לא כדאי היה להמעיט בערכו ובאומץ שלו. חזרתי לניו יורק. אמנם היינו חברים בפייסבוק אבל לא חשבתי שאשמע ממנו שוב.

2013 באפריל, 2013

המייל הגיע מאלאנה סמפיירטו, שחקנית מלוס אנג'לס, שהסתובבה באותם החוגים של טים. הכותרת היתה: "תחתמו בבקשה! ידידי יוצר הסרטים נעצר בוונצואלה". המייל נפתח במילים "ידידי טים טרייסי נעצר בוונצואלה".

דפדפתי מהר וגיליתי שטים נעצר יומיים קודם לכן בנמל התעופה בקרקאס, בדרכו לצאת מהמדינה. כשקראתי שטים היה עצור בידי SEBIN, שירות המודיעין הלאומי של ונצואלה, באשמת טרור, הוכיתי בתדהמה.

טים עוד לא הואשם רשמית. אבל הנשיא הנבחר החדש של ונצואלה, ניקולאס מדורו (יורשו של הוגו צ'אבֶס), ושר הפנים שלו, מיגל רודריגז טורַס, קיימו מסיבות עיתונאים נפרדות שהועברו בשידור חי בכל רשתות השידור הגדולות בוונצואלה. טורס הכריז שהמשטר הנשיאותי החדש במדינה

הפחד התחלף בזעם אבל כמה דקות מאוחר יותר, הוא חיסל איום משמעותי כבר הושלך למרתף מטונף לביטתון המדינה: ושורץ חרקים ונעזב שם, נחשפה מזימה סודית לצאת מדעתו שמטרתה היתה לערער את היציבות באמצעות במדינה אלימות, ויעדה הסופי -

הבוקר מצא אותו עדיין חי

חברי התא הטרוריסטי הזה היו אמנם אולטרה-קפיטליסטים ימניים, שגויסו מבין שורות האופוזיציה בוונצואלה, אבל מי שניצח על הכול האלט טימות'י האלט CIA- היה א סוכן טרייסי, אמן הונאה גאון שפיקח על הכול, החל מהלבנת כספים ועד לתכנון מדוקדק של מעשי טרור, בזהות בדויה של יוצר סרטים דוקומנטרי. הדיווחים ציינו גם שהוא נאסר פעמיים בעבר, באוקטובר ובפברואר, בשל פעילות חשודה.

לגרום לפריצת מלחמת אזרחים.

גם הנשיא לא בזבז זמן: "הגרינגו שמימן את הקבוצות האלימות נתפס," אמר מֵדוּרוֹ.

ולהעביר למשרד התובע הכללי. לא אתן לאיש לגרום לאי יציבות כמדינה הזו, ולא משנה במה הוא מאמין". ב שטף הדיווחים טים היו גם כמה

"הוריתי לעצור אותו

ציטוטים של חבריו ובני משפחתו, שטענו שהוא חף מפשע. אנגוס ג'יימס, מפיק-במאי

שעבד עם טים, אמר לסוכנות AP, "הם לא

תפסו סוכן CIA. הם תפסו ילד עם מצלמה". ב-27 באפריל הואשם טים רשמית בקשירת קשר לביצוע פשע, בהצהרת הצהרות כוזבות ובשימוש במסמך מזויף. בית המשפט לא התיר לשחררו בערבות. על פי החוק בוונצואלה, ניתנו

לממשלה 45 יום להכין את התיק, כדי להציגו בשימוע ב-11 ביוני, אז עמד השופט לפסוק אם יש להתקדם בהליכים למשפט פלילי. איש לא צפה שטים ינצח בקרב הזה והיה ברור שהשימוע יקבע את גורלו. מעל ראשו ריחף עונש של 30



שנות מאסר, גזר הדין המקסימלי בוונצואלה.

חשתי דאגה עמוקה לאיש שבקושי הכרתי, אך גם ריגוש חזק של השראה. הסיפור הזה דיבר אלי בעוצמה אבל באופן שעדיין לא הבנתי. איך הפך טים לאוסאמה בן לאדן של ונצואלה? האם טים טרייסי היה מרגל?

טים גדל בפרברי דטרויט. כשהגיע לקונטיקט, לשנתו הראשונה בהוטצ'קיס - פנימייה של האלפיון העליון - הוא נחשב לאחד משחקני ההוקי הטובים במדינה. אבל זו היתה פנימייה מעורבת של בנים ובנות, שטופת הורמונים, וטים לא עמד בלחץ מול כל אותן בנות חמודות ופטפטניות. הוא חשש שאם יפשל במשחק, אף אחת מהבנות לא תסכים לדבר אתו.

לאחר סיום לימודיו ב-2001 הוא הצטרף לקבוצה חצי מקצוענית בסן ואלי, איידהו. במשחק הגמר של קבוצתו בעונה הראשונה שלו, טים החליק על זירת הקרח בסגנון סלאפשוט - כשעליו רק המחליקיים שלו, מגני ברכיים, קסדה ומגן ביצים, והמילים "תודה למעריצים" כתובות לו על הישבן. הקהל השתולל. בבר באותו לילה, הוא היה הכוכב. כולם אמרו לו שהוא משרגע, והוא נהנה מכל רגע. הוא הלך הביתה עם נערה בשם ברבי, כוכבת קבוצת ההחלקה על הקרח בשם ברבי, כוכבת קבוצת ההחלקה על הקרח פעולה כשהוא משחק דמות, ושהוא טוב יותר פעולה כשהוא משחק דמות, ושהוא טוב יותר בקריאת אנשים אחרים מאשר בהבנת עצמו.

באותה שנה טים עבר ללוס אנג'לס כדי לנסות להצליח כשחקן. אחרי שש שנים, כשכבר מלאו לו 30 כשהוא רווי באכזבות, הוא שמע בתוכו קול שאמר, "זה לא אתה. נסה לעשות משהו אחר".

הוא הבין שהוא פשוט כבר לא יודע מה הוא עושה. הוא נטש את המשחק והחליט לביים סרט

בעל השפעה. מזלו החל להשתנות. חברו והמנטור שלו, אנגוס ג'יימס, גם הוא שחקן לשעבר, העסיק אותו כמפיק בשני סרטים דוקומנטריים. טים גילה שיש לו כישרון טבעי להפקה ושכל מה שהוא היה צריך הוא סיפור משלו.

ההזדמנות הראשונה התגלמה בחמוקיה המסוכנים של נערה לטינית סקסית על רחבת הריקודים. הוא היה בחתונתו של חבר מוונצואלה והתהפנט מבחורה בשם אלחנדרה. הדרך שבה שהיא הניחה את גב ידה על הבחור שהיא רקדה אתו, נראתה לו הדבר הכי סקסי שהוא ראה אי פעם.

כשהשמיעו שיר של מדונה, פנה אליה טים. הספרדית שלו היתה איומה, בדיוק כמו האנגלית של אלחנדרה, אבל הכימיה ביניהם היתה מדהימה. הם קבעו להיפגש במיאמי, שם אלחנדרה התחילה לספר לו על ונצואלה.

היא סיפרה לו שהיא חברה באופוזיציית הסטודנטים בקרקאס, שנאבקת במשטר המדכא של הנשיא הוגו צ'אבֶס. היתה לה נטייה לדרמטיות יתר, והוא קנה הכול. הדימויים שלה על הצעירים הנאבקים למען החופש שבו את לבו. הוא גם רצה להרשים ולשחק את הגיבור. הוא הבטיח שיעשה סרט על אי הצדק בוונצואלה ויספר עליו לעולם.

צ'אבֶס לא היה סתם עוד קאוּדִיוֹ (דיקטטור באמריקה הלטינית) רגיל. הוא עלה ככוכב שביט בשמי הפוליטיקה בארצו. הוא נולד בשכונת עוני לזוג מורים, החל את דרכו בצבא ונצואלה, ועיצב את דמותו הציבורית כהתגלמות סוציאליסטית של סימון פוליבאר. לאחר ניסיון מרידה כושל ב-1992 נכלא צ'אבֶס, אבל הצליח איכשהו להשתחרר לאחר שנתיים.

צ'אכס עלה לשלטון ב-1999 במה שהוא

"קח את דרום ברונקס של שנות ה-70, תעביר אותו לעידן הקראק של שנות ה-80, דמיין אותו צפוף יותר וזרוק פנימה את פידל יותר וזרוק פנימה את פידל קסטרו במהלך המהפכה -

כינה מהפכה בוליבריאנית. הוא יישר קו בקפידה עם חברו פידל קסטרו, והתגלה כמסית אנטי-אמריקאי חריף ומתוחכם באופן מטעה. יציבותו הנפשית המוטלת בספק, והשמועות על התמכרותו לקוקאין, מעולם לא הפריעו לו להתייצב מול מצלמה.

טים התמכר. ואף שגילה שאלחנדרה שוכבת עם בחור אחר, הוא הצליח להתגבר ובמקום להתאהב בה - התאהב במדינה.

ב-2010 טים שהה שבועיים בוונצואלה וצילם עצרות סטודנטים, שלא היו בדיוק כפי שאלחנדרה תיארה אותן. מרבית הילדים העשירים הללו לא עברו את המבחן שלו. הם אמנם ארגנו יופי של עצרות, אבל מבט חטוף בתוהו ובוהו ששרר בשכונות הצריפים המפוזרות בפרברי קרקאס הספיק לטים כדי

להבין ששם טמון הסיפור האמתי.

בעצרת מחאה ליד שגרירות אקוודור, טים פגש אגדה מקומית, אדם בשם אומבֶּרטו לופז, פגש אגדה מקומית, אדם בשם אומבְּרטו לופז, שכינה את עצמו צֶ'ה, והיה דומה להדהים לצֶ'ה גווארה האמתי. צֶ'ה הציע לטים לקחת אותו לסיור ב-23 דֶה אֶנֶרו, הפרבר הידוע לשמצה ביותר בקרקאס ומעוז התמיכה הרוחני של צ'אבֶס. ברגע שטים נכנס לשכונת הצריפים על צלע הגבעה, שנבנתה על חורבות פרויקט דיור צ'אבֶס נחשב אלוהים - רעיון שבוטא באופן צ'אבֶס נחשב אלוהים - רעיון שבוטא באופן ברור באמצעות ציור קיר עצום של הסעודה ברור באמצעות ציור קיר עצום של הסעודה האחרונה, שבו הוגו יושב לצד ישו. אבל יושבי המקום חיו בעליבות איומה. איך זה ייתכן?

טים הבין שכדי לעשות את הסרט שהוא רצה לעשות, הוא יצטרך להיכנס ללב המאפליה, לתוך הפאריוס. אם המדוכאים יכולים להיות מאוימים מהמנהיג עד כדי כך שיהפכו אותו לישות אלוהית - כאן טמון הסיפור.

טים ידע שהוא יזדקק לאירוע דרמטי כדי לתת מסגרת לנרטיב שלו. זה לקח לו שנתיים. בספטמבר 2012, תשעה חודשים לאחר שאני פגשתי אותו, הוא חזר לאל.איי ואז קיבל טלפון מחברו ריקרדו קורדה בקרקאס. היה זה חודש לפני הבחירות לנשיאות, ויריבו של צ'אבֶס, אנריק קפרילֶס רדונסקי, צבר תאוצה. צ'אבֶס סבל מסרטן אלים, וכולם ידעו זאת. הרחובות בקרקאס התמלאו מפגינים, ותקריות אלימות בין אוהדי צ'אבֶס לבין תומכי האופוזיציה פרצו לעתים קרובות. המדינה עמדה על סף מלחמת אזרחים.

"אם אתה רוצה לעשות את הסרט הזה, אתה צריך להגיע לכאן ברגע זה," אמר קורדה. "לעולם לא תהיה לך הזדמנות נוספת לעשות משהו כזה. הכול עומד לקרוס". טים חטף את הציוד שלו ותפס את הטיסה הראשונה מאל.איי.

את שבעת החודשים הבאים במדינה העביר טים בצילום בפאריוֹס המסוכנים ביותר של קרקאס, מקומות כמו 23 דֶה אֶנֶרו וקאטיָה. הוא עשה זאת באמצעות מצלמה בשווי 20 אלף דולר והוא מעולם לא היה צריך להגן על עצמו.

"קח את דרום ברונקס של שנות ה-70, תעביר אותו לעידן הקראק של שנות הש-80, דמיין אותו צפוף יותר וזרוק פנימה את פידל קסטרו במהלך המהפכה - זה 23 דָה אָנֶרו", אומר ג'ון לי אנדרסון, שבמהלך הקריירה בת 35 השנה שלו כעיתונאי לענייני חוץ, הביא סיפורים מאזורי המלחמה הקשים ביותר בעולם.

"במקום כמו קרקאס, הלא-נורמלי הוא נורמלי," אמר אנדרסון. "לפעמים הייתי ליד אנשים שיכלו לירות בי בלי שום נקיפות מצפון. אתה מאמץ לך שפת גוף מסוימת, אתה מנסה לא לפגוע באף אחד, אתה עושה כך או אחרת, אבל אתה חייב גם ללחוץ קצת. אני עשיתי את זה. טים עשה את זה. אתה פשוט חייב לעשות את זה".

כדי להבין את ונצואלה, היה על טים להבין את אורח חייהם של הצ'אביסטאס (תומכיו

של צ'אכֶס - פלייבוי) העניים ביותר - איך הם התנהלו, על הקו הדק שבין אקטיביזם פוליטי לבין עבריינות. העובדה שהוא לא דיבר ספרדית טובה אפשרה לו ללמוד את השפה בצורה האורגנית ביותר האפשרית, היישר מהמקורות. טים גילה במהרה שהחיבה שחש לוונצואלה היתה הדדית. בעת שהרוויח את

טים גילה במהרה שהחיבה שחש לוונצואלה היתה הדדית. בעת שהרוויח את אמונם של אנשים קשי יום, שמנהיגם לא הפסיק לשטוף להם את המוח על הגרינגוס השטניים מארה"ב, הוא גילה שגם הבחורות בוונצואלה מתות עליו.

הוא בחר בצעיר בשם ג'וני להיות במוקד סרטו. ג'וני היה חבר באל פרנטה, אחד מהקולקטיבוס החזקים ביותר ב-23 דה אנרו - כנופיות הרחוב הקיצוניות שתומכות בצ'אכֶס, ואוכפות את החוק בפאריוֹס, במקום המשטרה. ג'וני היה גם אחד מהמוטוריסאדוֹ ס הידועים לשמצה של קרקאס, נהגי מוניות-אופנוע עצמאיים שחולפים על פני רחובות העיר במהירות האור כמעט.

באמצעות ג'וני קיווה טים להבין טוב יותר איך יכולים 8 מיליון איש להצביע עבור אדם שהצליח במשך 14 שנה לבזבז מיליארדים, ולהביא את המדינה לשיא עולמי בשיעור הרצח ברחובות.

הסרט היה עכשיו בראש מעייניו של טים.

הוא החליט להישאר בוונצואלה גם לאחר
מעצרו הראשון והשני. בשני המקרים, ננזף על
צילום של צלף על הגג בעצרת תמיכה בצ'אבֶס,
ובפעם השנייה, בפברואר 2013, צילם את
הארמון הנשיאותי. בשני המקרים שוחרר לאחר
שלושה ימי חקירות. מבחינתו המשטרה היתה
פחות מפחידה מאנשי הבאריוֹס.

בתחילת 2013, השתנה המצב בוונצואלה לרעה. ב-5 במארס נכנע המנהיג הכריזמטי הוגו צ'אבֶס למחלת הסרטן והשאיר אחריו כיורש את נהג האוטובוס ניקולאס מַדוּרוֹ. למַדוּרוֹ לא היה אפילו שבריר מהכריזמה של צ'אבס. למרות שהיו לה יותר עתודות נפט מאשר לסעודיה, מצבה הכלכלי של ונצואלה היה איום ונורא. מַדוּרוֹ איבד שליטה וכעת עליו ליצור הסחת דעת.

2013 באפריל, 2013

טים התעורר מלילה שבילה בחיקן של שתי סניוריטות, וגילה שפספס את טיסת שתי סניוריטות, וגילה שפספס את טיסת הבוקר מקרקאס. הוא קנה כרטיס לטיסה הבאה לארה"ב אך ברגע שעבר את דלפק היציאה בנמל התעופה הבינלאומי ע"ש סימון בוליבאר, הוא נעצר על ידי קבוצה של חיילי קומנדו חמושים, הושם באזיקים והובל למתקן מעצר במרתף. הוא לא נבהל אבל הרגיש שהסתבך. כולם סביבו היו חמושים והחיילים לא הורידו ממנו את העיניים.

"אני לא חושב שתרצו שאני אפספס את הטיסה שלי בשעה שלוש", טים הסביר בחשיבות עצמית מופרזת. "זה לא ביג דיל," ענה לו המפקד בחיוך, "אם תפספס את

הטיסה, נעלה אותך על מטוס פרטי ונשלח אותך בחזרה".

באותה שנייה טים ידע שמשהו ממש לא בסדר. לא היה שום סיכוי שהם באמת מתכוונים להעלות אותו על מטוס פרטי. והוא צדק.

באותו לילה טים הועבר לאָליקויידֶה, מבנה עצום בצורת פירמידה, שניצב במרכז קרקאס ושימש כמפקדת SEBIN (סוכנות הביון הונצואלינית). מיד כשהגיע, הובהל לחדר חקירות, שם נכנס בו חזק אלוויס רֶמירֶז - מנהל אֶליקויידֶה - שהאשים אותו בהיותו סוכן מנהל אֶליקויידֶה - שהאשים אותו בהיותו סוכן הזיז. למחרת יצאו מַדוּרוֹ ושר הפנים רודריגז טורֶס במתקפת יחסי ציבור וטענו בשידור חי טורֶס במתקפת יחסי ציבור וטענו בשידור חי בטלוויזיה, שטים הוא מנהיג "קשר אפריל".

יומיים לאחר מעצרו הועבר טים לכלא אחר, ליד שדה התעופה, לדיון על מקום המשפט. בזמן שהמתין, החלו האסירים בתאים הסמוכים לצעוק שוב ושוב בקריאה מבעיתה: "להרוג את הגרינגו! להרוג את הגרינגו!". כל הדם אזל מפניו של טים, והוא התחיל לרעוד.

•

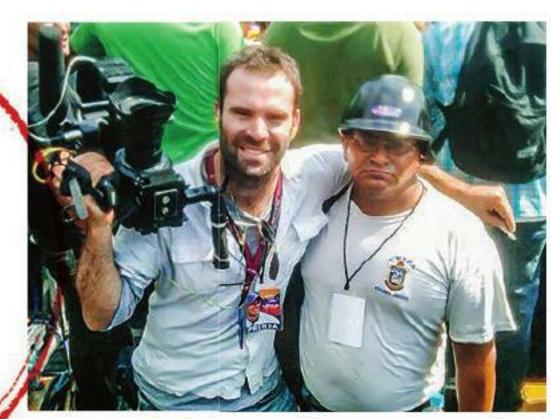
אפשר רק לדמיין את ההלם שאחז במשפחתו של טים טרייסי כשהטלפון צלצל בבית הוריו בחוות גרוס פוינט. לאחר הגל הראשון של דיווחי החדשות, התאחדו המשפחה והחברים בעצת עו"ד ונצוליאני, דניאל רוזאלֶס, שפיקח על ההגנה הפלילית. הם נמנעו ליצור קשר עם העיתונות מחשש להרגיז עוד את מַדוּרוֹ, שהכפיל את מאמצי ההסתה האנטי-אמריקאית שלו.

זמן לא רב לאחר מעצרו של טים, יצא הנשיא אובמה בהצהרה רשמית שההאשמות נגד טים אובמה בהצהרה רשמית שההאשמות נגד טים "מגוחכות". מַדוּרוֹ הגיב וקרא לאובמה "השטן הראשי". ההערה של אובמה לא ממש סייעה לטים, אבל התגובה המוטרפת של מַדוּרוֹ הבהירה לקהילה הבינלאומית שהמעצר של טים לא היה אלא תחבולה צינית של נשיא נואש שלא יבחל בשום אמצעי כדי להשיג תמיכה. במילים אחרות, טים היה חף מפשע. הוא לא היה מרגל. למַדוּרוֹ לא היו שום ראיות, אבל זה לא הפריע לו.

משטרו של מַדוּרוֹ נחלש מיום ליום. הוא עצר את טים כדי לאחד את העם נגד אויב משותף - הדיכוי הקפיטליסטי, להשתמש במפלצת האמריקאית ולהצביע על קשר ישיר בינה לבין האופוזיציה. מלחמת אזרחים נראתה באופק, ומַדוּרוֹ רצה להציג את שלטונו כמגן אמיץ על הביטחון הלאומי.

בינתיים נוצרו תנועות "שחררו את טים טרייסי" למיניהן - החל מסלבריטאים אמריקאים טרייסי" למיניהן - החל מסלבריטאים אמריקאים כמו אוליבר סטון ושון פן ששלחו בעצמם סמסים למַדוּרוֹ, ועד למאמץ מסור של חבר הקונגרס בדימוס ביל דֶלָהאנט, הפוליטיקאי האמריקאי היחיד שהיה ביחסים טובים עם צ'אבֶס.

בינתיים המשיך המצב בוונצואלה להידרדר. בשבוע שלאחר מעצרו של טים פרץ קרב אגרופים פראי בפרלמנט, בין תומכיו של מַדוּ רוֹ לבין האופוזיציה. שלושה שבועות מאוחר



זמן לא רב לאחר מעצרו של טים, יצא הנשיא אובמה בהצהרה רשמית שההאשמות נגד טים "מגוחכות". מַדוּרוֹ הגיב וקרא לאובמה "השטן הראשי"

צילם חומרים במשך שבעה חודשים. למעלה: טרייסי בקרקאס. למטה: שכונת 23 דה אנרו

יותר הושפל הנשיא כשקלטת של שיחה בין קצין מודיעין קובני בשם מריו סילבָה, לראש לימו (שדרן רדיו אמריקני - פלייבוי), דלפה לעיתונות. הרעיון המרכזי בדבריו של סילבה סוכם במשפט אחד: "אנחנו עמוק בחרא, ידידי". וגם טים היה שם.

טים שהה באֶליקויידֶה 36 יום, והחוויה לא היתה נוראה כל כך, בהתחשב בנסיבות. חבריו לתא היו חבורה של טיפוסים שנראתה כאילו לתא היו חבורה של טיפוסים שנראתה כאילו נלקחה ישירות מהקאסט של "12 הנועזים". טים מצא מיד את מקומו ביניהם, ותוך כמה ימים כבר היה שמור לו מקום של כבוד בטורניר הפינג-פונג הלילי. הוא העביר שעות בכתיבה אובססיבית ביומנו ובפעילות גופנית בחדר הכושר. הוא האמין שביום הדין, ב-11 ביוני, הוא יזוכה מכל אשמה ויוכל לחזור לעשיית סרטו. אם אתה מאבד תקווה במצב כזה, אתה מחליק מטה לתוך מאבה, חשב לעצמו.

התקשורת שלו עם העולם החיצון הסתכמה בשיחות הטלפון עם הוריו, עם העו"ד הוונצוליאני שלו ועם חברו הטוב, סטון דגלאס, מפיק סרטים ששכנע את הרשויות כוונצואלה שהוא וטים בני דודים. המאמצים הקדחתניים לשחררו היו מלחיצים. חבריו ומכריו של טים ניסו לשדל סלבריטאים להצטרף למאבק, לארגן מחאות, להכין קמפיינים במדיה החברתית וליצור מחאה ציבורית בצורות אחרות. הכל בגלל שטים סיכן הכול כדי לספר סיפור שהיה צריך לספר ובעשותו כן הפך מעוד פרילאנסר לסוג של גיבור.

ביום שלישי, 28 במאי, העבירו את טים וחבריו לתא באגף דוֹס בכלא אל רודיאו. אנשי SEBIN

הבטיחו להם שמדובר בשדרוג לכלא לדוגמה של ונצואלה, שהיה לדבריהם מצויד במתקני ספורט ובצוות עובדים שכלל קציני שיקום עם הכשרה מיוחדת לצרכי האסירים הזרים. טים לא האמין לאף מילה."

2013 במאי, 2013

ברגע שטים ראה את אל רודיאו ממקום מושבו ברכב ההסעה, הוא ידע שכל פחדיו היו מוצדקים. חומת הכניסה לכלא היתה מחוררת כדורים, תזכורת למהומות שהתרחשו פה שנתיים קודם לכן, ושהסתיימו ב-25 מתים. כל העניין הזכיר לו את "מקס הזועם וכיפת הרעם". "אתה ניסית להרוג את המהפכה שלנו, ועכשיו אתה הולך למות פה", אמר מנהל הכלא שהמתין להם בכניסה וכל הסוהרים צחקו.

כל התקופה ששהה באל רודיאו עברה על טים בצינוק. במהלך הזמן הזה הוא סבל מהתעללות בצינוק. ביום השלישי, כשטים הועבר מצינוק אחד לאחר ללא כל סיבה, הוא ראה את חברו מאֶליקויידֶה, אסאן, מובל בכיוון הנגדי. כשהסוהרים עצרו כדי לשוחח, רכן אסאן ולחש לטים: "שמעתי שהם הולכים להרוג אותך הלילה. תיזהר". טים כמעט התמוטט מפחד והתחנן בפני מנהל הכלא שישלח אליו כומר, כדי שיוכל לעבור את טקס המשיחה האחרונה לפני מותו. "מצטער, גרינגו", אמר המנהל אלווארו בחיוך, "אנחנו לא עושים פה דברים כאלה".

הבוקר מצא אותו עדיין חי. הפחד התחלף בזעם אבל כמה דקות מאוחר יותר, הוא כבר הושלך למרתף מטונף ושורץ חרקים ונעזב שם, לצאת מדעתו. בלילה של היום ה-42 למעצרו -הלילה השישי באל רודיאו - הוא הבין באימה מחרידה שמעכשיו אלה החיים שלו, וייתכן שלעולם לא יראה שוב את אור השמש כאדם חופשי, וימות בגיהינום הזה בוונצואלה.

אלא שבכוקר שלמחרת הופיעו שתי האחיות היפהפיות בתאו והורו לו ללכת בעקבותיהן. הוא לא ידע אם הוא הולך אל מותו, או אל חירותו, ורק כשנתנו לו לחתום על מסמכי השחרור הוא הבין שמשחררים אותו הכול קרה במהירות וללא התראה. טים טרייסי יצא לחופשי.

2013 ביוני, 2013

טים גורש מוונצואלה והועלה על טיסה למיאמי. ההסבר היחיד למהלך היה ציוץ של שר הפנים רודריגז טורֶס בטוויטר: "האמריקאי טימותי האלט טרייסי, שנתפס מרגל בארצנו, גורש מהמדינה".

בדיעבד התברר כי התבונה הדיפלומטית של חבר הקונגרס בדימוס, ביל דֶלָהאנט, היא שהצליחה להשיג את שחרורו של טים. במהלך קלאסי של יד רוחצת יד הוא פגישה ביו שר החוץ של ונצואלה, אליאס

טים. במהלך קלאסי של יד רוחצת יד הוא
רקם פגישה בין שר החוץ של ונצואלה, אליאס
חוסֶה חאווה, לבין מזכיר המדינה האמריקאי ג'ון
קרי, בתמורה לשחרורו של טים. שעות ספורות
לאחר שטים נחת במיאמי התקיימה פגישת
קרי וחאווה.

עשרה ימים לאחר מכן עלה טים על מטוס ממיאמי, שם נחת מונצואלה, בדרכו ללוס אנג'לס. טסתי לשם כבר ביום שחרורו ונשארתי שם שבועיים עד שקיבלתי את הטלפון המיוחל מיועץ יחסי הציבור שטים שכר. הוא אמר לי שטים בעיר ושהוא החליט לא להתראיין לאף אחד חוץ ממני. בבוקר המחרת נסעתי לסנטה מוניקה.

אם לא הייתי רואה קליפ של חמש שניות, שבו נראה טים הולך בנמל התעופה בקרקאס בבוקר שחרורו, לא הייתי מזהה אותו. הכרתי אותו בתור בחור שמנמן, נמרץ, עם שיער פרוע. אבל הבחור שקיבל את פני בדלת היה שרירי וגלוח ראש. אם סבל מטראומה חמורה מחוויותיו באל רודיאו, כפי שהזהירו אותי, הוא הסתיר את זה לא רע.

התיישבנו בגינה. טים התחיל לדבר ולא הפסיק במשך יומיים. במובנים רבים הוא היה אותו כחור במשך יומיים. במובנים רבים הוא היה אותו כחור שזכרתי, אבל בטוח יותר בעצמו ועם חוש צדק חברתי מפותח בהרבה. הוא סיפר לי שחזר לעצמו ושהוא מתמקד בסיום הסרט שלו ובעריכתו, מה שלהערכתו ייקח כשנה (הוא מקווה שהסרט יהיה מוכן לפסטיבל סאנדנס ב-2015). ליוויתי אותו להערכה פסיכיאטרית של תסמונת הדחק הטראומתי ממנה סבל. שנינו צחקנו כשטים קרא בקול רם וענה על כמה מהשאלות בטופס הרישום: בקול רם וענה על כמה מהשאלות בטופס הרישום: "האם אתה מרגיש לפעמים שאנשים זוממים נגדך? הממ, כן".

ביום הבא בילינו, טים ואני, ליד הבריכה בגגו של מלון פטיט ארמיטאג' בווסט הוליווד, כמה מטרים משלישיית דוגמניות מזרח-אירופאיות מהממות. שם שחזר באוזניי טים את סיפורו בלי הפסקה במשך שעות.

לאחר מכן, השארתי אותו עם הדוגמניות והלכתי לשירותים. כשחזרתי, שמעתי אותו משחזר את הסיפור באזניהן והמבט בעיניהן הצביע על כך, שהן לפחות, האמינו לכל מילה.





הכירו את סדרת Love Toys של דורקס, מגוון אביזרי מין רוטטים שיכניסו ריגוש חדש לחיי האהבה שלכם.

לפרטים היכנסו ל-





ג'ון קרמאק Doom and Quake מתכנת ראשי של



ג'וליאן אסאנג' מייסד ויקיליקס



אנונימוס קולקטיב האקרים עולמי



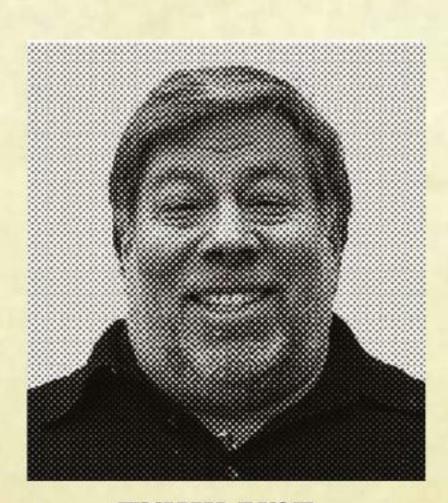
ג'ון רומרו id Software מייסד-שותף של



מיטש קאפור מייסד לוטוס



ברנבי ג'ק האקר אנושי" של משאבות אינסולין, קוצבי לב וכד'



סטיב ווזניאק מייסד-שותף של אפל



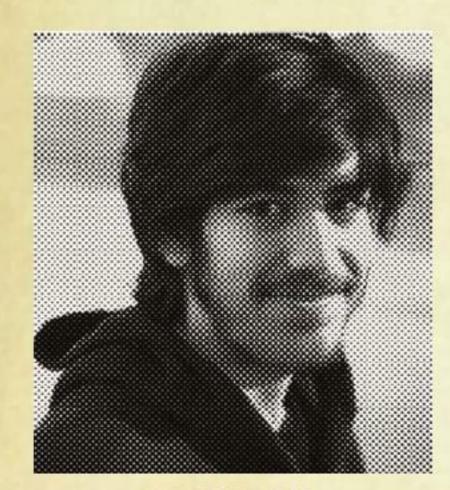
ריצ'רד סטאלמן Free Software Foundation מייסד



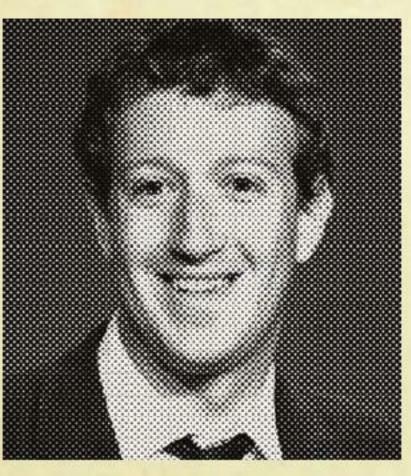
אדוארד סנואודן עובד שכיר של NSA



בראם כהן
BitTorrent ממציא



ארון שוורץ RSS מייסד-שותף של Reddit; ממציא



מארק צוקרברג מייסד פייסבוק

ההאקטיביסטים

הם גאונים, פורעי חוק, לוחמי חופש ברשת - וחלקם כיום מיליונרים ● איך הפכו ההאקרים לאדריכלים השנויים במחלוקת של העולם החדש והאמיץ שלנו!

דייוויד קושנר

/* בשעה מאוחרת, באחד מלילות הסתיו ב-2005, הראה לי מארק צוקרברג את הדירה הקטנה והעלובה שלו בפאלו אלטו, קליפורניה. פייסבוק, החברה שייסד שנה קודם לכן הקטנה והעלובה שלו בהרווארד, היתה בחיתוליה, והבחור הצנום בן ה-21, לבוש ג'ינס וקפוצ'ון, עדיין חי כמו סטודנט שנה א'. על הרצפה היה מונח מזרן, בארון היו 10 זוגות של סנדלי אדידס, וגיטרה חשמלית נשענה על הקיר העירום. "אני לא חושב אפילו שיש וילון אמבטיה במקלחת," הוא אמר במשיכת כתפיים.

ענקי עמק הסיליקון כבר חיזרו אחריו באותה תקופה, אבל צוקרברג נראה באמת ובתמים כמי שלא מעוניין להרוויח. הוא התחיל את הקריירה שלו כהאקר, שפרץ למאגר הנתונים אונליין של הסטודנטים בהרווארד כדי ליצור דרך טובה יותר שבה אנשים יוכלו לעקוב אחר חבריהם - פייסבוק אונליין משלו ("הנה ההאקינג מתחיל", הוא כתב בבלוג שלו באותו לילה, כידוע). כשהכין לנו תה ירוק במטבח הקטן, הוא עדיין חי לאורן של אותן מילים. "אני פשוט רוצה ליצור משהו קולי", אמר לי. ואכן הוא יצר אותו.

במהלך שני העשורים האחרונים נסעתי בכל רחבי העולם בשליחותם של מגזינים, בהם "רולינג סטון", ה"ניו-יורקר" ו"פלייבוי", כדי למצוא את האנשים החדשניים בתחום האונליין ולכתוב עליהם. רובם התחילו כהאקרים, לרוב בשלבים המוקדמים של הקריירה שלהם. חלקם נעשו מיליארדרים (כמו צוקרברג, שנתיים לאחר שנפגשנו), חלקם נהיו אסירים (מייסד ויקיליקס ג'וליאן אסאנג'), אחרים נותרו באלמוניותם (קולקטיב ההאקרים אנונימוס), עשרות התרסקו.

אבל כפי שראיתי ממקור ראשון, ישנה אובססיה אחת ויחידה שמעניקה לדור הזה של האקרים, גיימרים, אקטיביסטים וגיקים את הדרייב: לספק גישה למידע, וגישה זה לזה, גם אם זה אומר לנפץ תבניות ישנות או לעבור על החוק.

העבודה שלהם הפכה את הרשת למעין מערב פרוע - מאבק בלי חוקים וכללים על חופש ומידע, שהגיע השנה לשיא מטורף. לא משנה אם בסופו של דבר ה"האקטיביסטים" האלה אהובים, שנואים, מעוררים פחד, נשלחים לגלות פוליטית (כמו במקרה של "הבוגד", אדוארד סנודן, ההאקר שפרץ ל- NSA, סוכנות הביטחון הלאומי) או אפילו מתים (ארון שוורץ וברנבי ג'ק, שני מאסטר-האקרים שמתו השנה), יש מורשת אחת קריטית שמשותפת לכולם: האינטרנט לא יהיה שווה כלום בלעדיהם.

אם אתם רוצים להבין למה העולם צריך האקרים, תתחילו עם המשחקים. למדתי את זה לראשונה באחר צהריים אחד בתחילת שנות ה-80. הייתי בערך בן 13 וכמו הרבה ילדים בגילי, בזבזתי את הזמן והכסף שהרווחתי בכיסוח הדשא של השכנים, על משחקי וידיאו. בטמפה זה אומר לרכוב על אופניים לפיצה שואוביז, מסעדה בקניון, שהחזיקה את כל מכונות משחקי הווידיאו החדשות: דונקי קונג, דיפנדר, ספיי האנטר וכל השאר. אמנם לכולנו היה בבית אטארי 2600, אבל העדפנו לשחק רחוק מעיניהם הפקוחות של הורינו. מכונות המשחק היו האחוות הסודיות שלנו, מקומות לשחק בג'ויסטיק שלנו, לקלל וליהנות מהחיים.

אבל יום אחד גילינו שבשואוביז התרחש דבר נוסף: האקינג.

בעל המקום קנה כמה מחשבים אישיים, טכנולוגיה שהיתה בחיתוליה באותה עת.
תמורת כמה אסימוני משחק יכולת לשבת ליד המכונות ולשחק כמה משחקי מחשב
בסיסיים. יכולת גם להקליד מילים ולהקשיב למחשב מקריא אותן. תוך שלוש שניות כבר
הקלדנו "המנהל בן זונה", אבל תוכנת אבטחה כלשהי מנעה מהמכונות לומר גסויות. אלא
שאחרי קצת ניסוי וטעייה הבנו שאם נכתוב "המנהל בנזונה" נערים על ההגבלות למניעת
קללות, וכל עשינו - עד שהמנהל סילק אותנו מהמסעדה.

://

האקר. האקינג לא קשור באמת לתכנות. האקר הוא אדם שמטיל ספק במערכת ומתאים אותה לצרכיו, ולא משנה אם המערכת הזאת היא מחשב או דרך חיים. נכון, בשואוביז היינו סתם ילדים שובבים, והיה מבאס שגירשו אותנו מהמקום. אבל ההאקינג הקטן שלנו היה דבר טוב מסיבה אחת עקרונית: הוא פקפק במערכת וחשף פגיעות שלה. רצינו יותר חופש, יותר גישה, והבנו איך להשיג אותה. לא יכולנו לדעת

הרשת תמיד היתה מדיום של הצעירים. זו הסיבה שמאז הופעת האינטרנט באמצע שנות ה-90, יוחסו לחלוצי אינטרנט רבים תכונות שליליות, בדיוק כפי שנעשה לכוכבי הרוקנ'רול בשנות ה-50



שיש דור שלם של ילדים שמחפשים לייצר חופש בעזרת טכנולוגיה חדשה, ובאמצעות האקינג של משחקים הם סללו את הדרך למהפכה הדיגיטלית שעמדה להגיע.

פגשתי שניים מהחשובים שבהם 15 שנה מאוחר יותר כשכתבתי את ספרי על ,"Masters of Doom" משחקי היריות האולטרה-.Quake-1 Doom אלימים השותפים המייסדים ג'ון

קרמאק וג'ון רומרו, הידועים גם כשני הג'ונים, גדלו באולמות מכונות משחק ממש כמונו, והיו האקרים טובים מאתנו בהרבה. הם קיבלו את ההזדמנות שלהם כשפרצו למשחק סופר מריו 3 במחשב האישי - הישג מדהים לזמנו - יצרו ממנו גרסה משלהם, ובנו סביבה את אחת מחברות המשחקים המצליחות ביותר אי פעם, .id Software

במקום ליצור משחקים שימנעו מהאקרים להיכנס ולהתעסק עם התכנות, קרמאק, המתכנת הראשי, תכנן את המשחקים שלו במיוחד כך שיהיה קל לפרוץ אליהם. עם קצת זמן ורצון, שחקן חרוץ יוכל, למשל, לשנות את הקוד ב- Doom ולהתאים שלב שלם של המשחק, כך שהעולם בו ייראה

W TWILL - Willipedia she free ercy... Imagine a World Without Free Knowledge For over a decade, we have spert millions of hours building the largest encyclopedia in human history. Right now, the U.S. Congress is considering legislation that could fatally damage the free and open internet. For 24 hours, to raise awareness, we are blacking out Wikipedia. Learn more. Contact your representatives. Your zip code: Look up

■ W on whipedis.org whi/T = C Good

שוורץ (מימין) או סנואודן (משמאל), לא משנה אם הם אהובים או שנואים, חיים או מתים, האינטרנט לא שווה הרבה בלעדייהם

לפתח איזה משהו ענק חדש, אתה לא צריך הון של מיליוני דולרים. אתה צריך מספיק פיצה ודיאט קולה כדי למלא את המקרר שלך, מחשב זול לעבוד עליו ומסירות ונחישות כדי לעשות את זה עד הסוף".

בתחילת ימי האינטרנט, כל מי שהיה לו מודם ומחשב יכול היה להחליף מידע בחופשיות עם אחרים. מעריצי גרייטפול דד החליפו ביניהם מוסיקה. סטודנטים בקולג' החליפו משחקים. מדענים שיתפו במחקרים. גיקים שראו קדימה ידעו שזה רק עניין של זמן עד שהמשקיעים המסחריים יפלשו לחלל הזה,

כמו Millennium Falcon במקום מבוך תת-קרקעי. האינטרנט של אמצע שנות ה-90 היה מלא בגרסאות מותאמות כאלה - או "מודים" - של Doom ושל Quake, ועורר תת-תרבות של האקרים שמאוחר יותר ייצרו חלק מהמשחקים הגדולים ביותר, החל מ-Halo .Gears of War ועד

שני הג'ונים הכינו דבר עיקרי וחיוני לגבי העידן הדיגיטלי בתחילת דרכו: באמצעות ניפוץ מערכות ובניית משהו חדש, האקרים פיתחו את המיומנות ואת התשוקה לחדשנות שמניעה קדימה. כמו שמסביר קרמאק בספר "בעידן המידע, "Masters of Doom" בעידן פשוט אין מחסומים. אנחנו שמים לעצמנו את המחסומים. אם אתה רוצה לצאת לדרך וללכת

ולוחמי החופש הראשונים מצאו את ייעודם. האקר בוגר MIT בשם ריצ'רד סטאלמן

האקר בוגר זוון בשם ריציד סטאלמן
ייסד את Pree Software Foundation ייסד את מתוך מטרה שהתוכנה תהיה בחינם, זמינה מתוך מטרה שהתוכנה תהיה בחינם, זמינה לשיתוף, למודיפיקציה ולשימוש - דבר שמתקיים עד היום. בחוף המערבי, התאחדה קבוצת אקטיביסטים ללא מטרות רווח בשם קבוצת אקטיביסטים ללא מטרות רווח בשם תומכים רבי-עוצמה, בהם מייסד אפל, סטיב ווזניאק, ויוצר לוטוס, מיטש קאפור, כדי להדוף את השליטה הממשלתית על זכויות דיגיטליות.

עד שנות ה-90 המאוחרות הגיקים כבר הקימו בעצמם מחתרת אונליין בצורת אתרי שיתוף קבצים כמו נאפסטר ו-Gnutella. הם נתנו לגולשים להחליף ביניהם מוזיקה, סרטים ושאר מידע, זה עם זה ישירות - לתדהמתם הרבה של תאגידי הבידור והממשל הפדרלי, שחיפשו אמצעים חוקיים לסגור אותם.

אם יש דבר אחד שאנשים אוהבים באינטרנט, זוהי הגישה לתוכן: למוסיקה, לסרטים, לחדשות, ספורט, משחקים. הבעיה היא שהגישה לחלק מהדברים לפעמים מעצבנת אנשים אחרים, בייחוד כשמדובר בכסף או בידע רגיש. אבל אף אחד לא הצליח לעצור את ההאקרים והמאבק על חופש באינטרנט גדל בשיעורו ובהיקפו.

ראיתי את זה אחר צהריים אחד ב-2005 כשהגעתי לבית קטן ברחוב שעמד בבלוויו, ושינגטון, כדי לראיין את בראם כהן, האקר בן 30 שנחשב אז האיש המסוכן ביותר ברשת. כהן יצר את BitTorrent - תוכנת שיתוף קבצים כהן יצר את אפשרה לאנשים להחליף בקלות קבצים ענקיים זה עם זה- וכבר התגאתה ב-45 מיליון הורדות. כיום, כל מי שמוריד טורנט מיליון הורדות. כיום, כל מי שמוריד טורנט של הסרט "בדרך לחתונה עוצרים בלאס וגאס של הסרט "בדרך לחתונה עוצרים בלאס וגאס "3" או את המשחק BioShock Infinite, עושה זאת בעיקר הודות לכהן.

תעשיות המוסיקה והקולנוע ניסו במשך שנים לרדוף את אתרי שיתוף הקבצים, ועכשיו הם רודפים אחרי קים דוטקום, היוצר המוכן אלי קרב של האתר הענק לשיתוף קבצים Megaupload. אבל זה תמיד היה קרב קשה משום שהטכנולוגיה שבבסיס האתרים האלה אינה בלתי חוקית. השימוש בתוכנות האלה הוא שיכול להיגמר בפגיעה בזכויות יוצרים. כהן ראה איך הרצון למידע אונליין בחינם לא דועך לעולם. כשראיינתי את כהן ל"רולינג סטון" הוא אמר לי וחזה את העתיד, "המודל של מכירת מידע במדיה פיסית עומד להיעלם מן העולם. זה ברור כבר איזה 20 שנה. תעשיית הפצת התוכן צריכה להיעלם משום שבקרוב היא תהיה דינוזאור. אין לה שום הצדקה להתקיים".

בעוד תובעים מחוזיים ממשיכים לנסות לחסל סטארט-אפים ברשת שעזרו למשתמשים לשתף תוכן, בחרו האנשים החכמים להתאים את עצמם במקום זאת - לרכוב על הגל, כמו שאומרים. החכמים הבינו את העיקרון הבסיסי

של ההאקר: להטיל ספק במערכת ולהתאים אותה לצרכיו, ולא משנה אם המערכת הזאת היא מחשב או דרך חיים.

קחו לדוגמה את הקומיקאי לואי סי.קיי.
נמאס לו שאחרים מרוויחים על גבו מהפצת
תכניותיו. הוא הפיק בזול ספיישל קומי וזרק
אותו לרשת, תמורת חמישה דולרים. בלי
טלוויזיה, בלי חברות פרסום, בלי ספיישל בדי.
וי.די. אם זה עלה כמו סנדוויץ' נקניק - למה
שמישהו יבזבז זמן על הורדה פיראטית? לואי
הבין את הכוח של הפצה אונליין. אנשים שילמו
את חמישה דולרים והוא הרוויח יותר ממיליון
דולר (מרבית הכסף הזה נתרם לצדקה).

מפיק העל המוסיקלי, טומי מוטולה, אמר לאחרונה להווארד סטרן שהטעות הגדולה של תעשיית המוסיקה היתה שרדפה את נאפסטר במקום לאמץ את הרשת מוקדם יותר. כתוצאה מכך, אמר, התעשייה נוצחה בידי אפל, שהציגה לעולם את iTunes ושינתה לחלוטין את כללי המשחק, לפני שמפיצי המוסיקה הגדולים הספיקו בכלל להעמיד תנאים.

מאז ימיה הראשונים של הרשת, האקטיביסטים נהיו אמיצים הרבה יותר. ב-2006 החל עיתונאי אוסטרלי טירון בשם ג'וליאן אסאנג' לנהל את ויקיליקס, אתר שהציג סודות ומסמכים רגישים שהודלפו בצורה אנונימית. האתר גרם סערה רבה לאחר שפרסם דיווחים פנימיים על שחיתות מקניה ועד גוואנטנאמו ביי. אבל אסאנג' אמר לי שלא רק כישרון טכני אפשר את הקמת האתר - אלא בעיקר אומץ. "אתה יכול לעשות הרבה," הוא אמר, "רק בזכות ביצים גדולות".

למעטים היו ביצים גדולות יותר מאשר בחור בן 26 שמת ב-2013, האקטיביסט שלקח את המאבק על חופש ברשת צעד אחד קדימה. ב-6 בינואר 2011 חמק איש צעיר עם שיער ארוך כהה, מעיל שחור, ג'ינס כחולים ותרמיל גב אפור עמוס, לארון ציוד במרתף ב-MIT, שהגישה אליו היתה מוגבלת מאוד. בתוך הארון היה מגדל של מחשבים מחוברים יחדיו בכבלים כחולים עבים. הצעיר, שחבש קסדת אופניים לקדמת פניו כדי שלא יזוהה במצלמות המעקב, הוציא כונן קשיח מתיקו וחיבר אותו למחשב נייד. הוא גמר להוריד באופן לא חוקי ארכיב שלם כמעט - 4.8 מיליון קבצים בסך הכול - בשם JSTOR, מאגר הרשת החשוב ביותר של מחקר מדעי ואקדמי. לאחר כמה רגעים, הוא הוציא את הכונן הקשיח שלו ועזב את המקום.

זה לא היה סתם גנב. זה היה בחור בשם ארון שוורץ מהרווארד, אחד מילדי הפלא המפורסמים ביותר של דורו. כמתכנת הוא סייע ביצירת כמה מתכניות הרשת החשובות ביותר, בהן אתר המדיה החברתית Reddit, וכן בתכנות בהן אתר המדיה בחברתית (Really Simple Syndication), הסטנדרט להזנת חדשות ומידע ברשת - וזאת בגיל 14 בלבד.

שורץ לא הוריד את הקבצים של עבור עצמו. הוא תכנן לשחרר אותם ברשת כדי שלכולם תהיה גישה לידע, ולא רק לספריות שלכולם תהיה גישה לידע, ולא רק לספריות ולחברי מוסדות אקדמיים. זה היה חלק ממשימה שאותה כינה "מניפסט גישת גרילה חופשית". "הגיע הזמן להיחשף ולהצהיר, במסגרת מסורת ארוכה של אי ציות אזרחי, שאנו מתנגדים לגניבה הפרטית הזאת של התרבות הציבורית", הוא כתב. "אנחנו צריכים לקחת מידע, לא משנה איפה הוא מאוחסן, לשכפל ממנו עותקים ולחלוק אותו עם העולם".

היתה זקן בעיה אחת: שחזץ נתפס בידי השוטרים. ולאור החשש הגובר בארה"ב מפני התקפות סייבר, הממשל הפדרלי החליט לעשות ממנו מקרה של "יראו וייראו". שוורץ עמד בפני האשמות של הונאת רשת והונאת מחשבים, ועמד בפני עונש אפשרי של 35 שנות מאסר ומיליון דולר בקנסות, על פשע שהיה בעצם נטול קורבן והונע בידי תשוקה לחירות אינטלקטואלית. "זאת בעיה רצינית כשאנחנו לכאורה באמצע מהפכת מידע, אבל בפועל משתמשים במחשבים ובחוקי זכויות יוצרים מדי לנעול מידע במקום לעודד את הפצתו", אומרת ג'ניפר גראניק, מנהלת חירויות האזרח במרכז לאינטרנט ולחברה בסטנפורד. המשפטים כשמאבקו של שוורץ במשרד המשפטים התפרסם ברשת, הוא הפך לגיבור עממי.

בעודו מחכה לשמוע מה יעלה בגורלו, ארגן שוורץ עצרת אונליין גדולה נגד החוק נגד פיראטיות אונליין (Stop Online Piracy -SOPA) של הממשל הפדרלי, שלטענת רבים חרג מגבולותיו ואפשר לרשויות לרמוס את חירויות האזרחים ברשת. אחת הטענות העיקריות היתה ש-SOPA יאפשר למשרד המשפטים לשבש ביעילות פעילות של אתר: לחסום פרסומות, לחסום מנועי חיפוש ולעצור שירותי תשלום אונליין. כחלק ממה שמוכר בשם Internet Blackout Day, שוורץ Reddit, Boing Boing עודד מרכזי גיקים כמו ו-Major League Gaming לכבות מסכים ב-18בינואר 2012, כהצהרה נגד SOPA. ויקיפדיה שבתה מפעילות אף היא, והריצה באנר שעליו נכתב, "תארו לכם עולם בלי ידע

חופש באינטרנט הוא כמו חופש בכל מקום אחר. כשמתעלמים מהחוקים, הטבע האנושי מתגלה בכל פארו וגם בכל עליבותו. מה שחשוב הוא להבחין ביניהם ולנהוג בהתאם



שבברוקלין. האדם שהקדיש את חייו לשמירה על חופש ברשת הלך לעולמו.

הממשל הפדרלי אמנם ביטל את האישומים נגדו, אבל מאבקו ממשיך. אנונימוס פרצו לאתר של ועדת הענישה של ארה"ב, והשאירו בו הודעה לזכרו של שוורץ.

חועדת הפיקוח של בית הנבחרים הודיעו כי יחקרו את העמדתו לדין של שוורץ. עצומות אונליין, הקוראות לפטר את הפרקליט הראשי של ארה"ב כרמן אורטיז, התרבו והלכו. כהוקרה למאמציו של שוורץ לפרסום JSTOR, אנשי אקדמיה החלו לפרסם את מאמריהם ברשת בחינם. מה היה פשעו הנורא ביותר של ארון שוורץ? כמו שאמר המנהל בפועל של ארגון כמו שאמר המנהל בפועל של ארגון לנסות לשלוח מישהו לכלא בגלל ששאל לכאורה יותר מדי ספרים מהספרייה".

עבור לגיוני לוחמי החופש ברשת שנותרו,
המלחמה רחוקה מסיום. אבל העניין הוא כזה:
המאבק מן הסתם יפחת משמעותית עם הזמן.
פער הדורות בין האנשים שגדלו אונליין לבין
אלו שלא גדלו כך, יצטמצם. נאיבי לחשוב
שהקרבות האלו ייעלמו לגמרי, בגלל הכסף
והמידע הרגיש שעומד על הפרק. אבל הם
יפחתו. רבים מהמאבקים הובלו בידי אנשים -

//: "זאת בעיה רצינית כשאנחנו לכאורה באמצע מהפכת מידע, אבל בפועל משתמשים במחשבים ובחוקי זכויות יוצרים כדי לנעול מידע במקום לעודד את הפצתו", אומרת ג'ניפר גראניק, מנהלת חירויות האזרח במרכז לאינטרנט ולחברה בסטנפורד

> חופשי". גם גוגל הצטרפה למאבק ואספה 7 מיליון חתימות. היתה זו מחאה בקנה מידה שהרשת, כמו גם וושינגטון, טרם ראו.

> למחרת היכו משרד המשפטים וה-FBI חזרה, וסגרו את Megaupload. אנונימוס, קולקטיב ההאקרים, השיב אש והפיל את קולקטיב ההאקרים, השית ההקלטות של האתרים של איגוד תעשיית ההקלטות של אמריקה ושל CBS, שתמכה ב-SOPA. תומכי החוק לא יכלו להתעלם עוד מהתקוממות ההאקטיביסטים. SOPA הובס. עבור שוורץ ההאקטיביסטים. SOPA הובס. עבור שוורץ ההאקטיביסטים. SOPA הובס. עבור שוורץ ההאקטיביסטים. החופש האחרים, זה היה הניצחון ועבור לוחמי החופש האחרים, זה היה אונליין.

ב-9 בינואר 2013 הציעו התובעים לפרקליטו של שוורץ שיודה באשמה ב-13 סעיפי אישום במקרה MIT, ויירצה בגינם ככל הנראה שישה חודשים בכלא. שוורץ ועורכי דינו דחו את עסקת הטיעון, מתוך הנחה שינצחו במשפט שנקבע לאפריל. ואולם שוורץ לא זכה לראות שוב את השופט. יומיים לאחר מכן הוא תלה את עצמו בדירתו

מפרסמים, פוליטיקאים, הורים - שחשו מאוימים מהדמוקרטיזציה של הכוח והגישה אונליין. לא מפתיע שכמה מהחידושים החשובים ביותר של עידן הרשת - החל מנאפסטר ועד פייסבוק -הומצאו בחדרי מעונות ולא במשרדי תאגידים.

אבל אין זה אומר שאין לחופש ברשת השלכות. קשה להגדיר את הקו המפריד בין רע וטוב בעולם הצללים של האינטרנט. קחו לדוגמה את ההאקר המפורסם ברנבי ג'ק, שמת לדוגמה את ההאקר המפורסם ברנבי ג'ק, שמת במסתוריות ביולי (בזמן פרסום כתבה זו, סיבת המוות אינה ידועה). ג'ק התפרסם ב"ג'קפוטינג" - יכולתו לפרוץ לכספומטים ולגרום להם לירוק החוצה כסף. הוא פרץ כידוע למערכות משאבות אינסולין ועמד להראות כיצד לפרוץ לקוצבי לב ("האקינג אנושי") בעת מותו. עבודתו כונתה האקינג "הכובע הלבן"; כלומר, הוא היה אחד מהטובים - הוא חשף חולשות כדי שיוכלו לתקן אותן. אבל מה שהציב את עבודתו באור הזרקורים היה פוטנציאל הרוע הטמון בה, שהראה מה יוכלו לעשות האקרים הטמון בה, שהראה מה יוכלו לעשות האקרים

שכוונתם אכן זדונית.

מקרה גדול אף יותר הוא זה של אדוארד סנואודן, האקר שעומד במרכזו של מה שייזכר כאחד מסיפורי החדשות החשובים ביותר ב-2013. סנואודן עבד עם בוז אלן המילטון כקבלן של הסוכנות לביטחון לאומי, וניצל את כישוריו כדי לאסוף סודות מסווגים ביותר של הממשל האמריקאי. לאחר מכן הדליף את הסודות הללו לעיתונאים. יש שכינו אותו בוגד. הוא האמין שהוא חושף שיטות מעקב שהיו מנוגדות לחוקה. הממשל האמריקאי האשים אותו בריגול, סנואודן נמלט כדי להימנע ממאסר ארוך בכלא, וקיבל באוגוסט מקלט מדיני זמני ברוסיה.

לסיכום, חופש באינטרנט הוא כמו חופש בכל מקום אחר. כשמתעלמים מהחוקים, הטבע האנושי מתגלה בכל פארו וגם בכל עליבותו. מה שחשוב הוא להבחין ביניהם ולנהוג בהתאם.

הרשת תמיד היתה מדיום של הצעירים. זו הסיבה שמאז הופעת האינטרנט באמצע שנות ה-90, יוחסו לחלוצי אינטרנט רבים תכונות שליליות, בדיוק כפי שנעשה לכוכבי הרוק אנד רול בשנות ה-50.

בתחילת ימי הרוק אנד רול אלוויס צולם רק מהמותניים ומעלה בתוכניתו של אד סאליבן, משום שירכיו הרוטטות נתפסו סאליבן, משום שירכיו הרוטטות נתפסו כאיום, אותו הדבר קרה עם הרשת. לא משנה אם מדובר ב-Doom או ב-Snapchat או שגדלת איתם או שלא. אלו שהרגישו מאוימים ניסו להגביל את החופש באינטרנט באמצעות תביעות וחקיקה, אבל בסופו של דבר ללא שום תועלת אמתית. נדמה שהם עדיין מאמינים שהם יכולים לעצור בחור כמו שוורץ ו"לשלוח מסר" להאקטיביסטים אחרים. אבל הם טועים.

אז מה עושים? צריך להפסיק לנסות לשלול את כוחם של אלו שיש להם כוח. במקום זאת, צריך להסתגל - ומהר ככל האפשר. מי שמאמצים את כוחה של הרשת ומשתמשים בו כדי להמציא מחדש את התעשייה שלהם, הם אלה שמצליחים להעלות את עצמם, את מדינותיהם ואת הדור שלהם לגבהים חדשים.

להאקטיביסטים שאני פגשתי יש תכונה אחת משותפת, נוסף על הרצון לתת לאנשים יותר גישה למידע וזה לזה. הם נוקטים חדשנות כדי למלא אחר צורך אישי שלהם. צוקרברג כתב את פייסבוק כי בהרווארד לא היתה דרך טובה לסטודנטים לשמור על קשר זה עם זה. שני הג'ונים יצרו את Doom כי זה היה המשחק שהם רצו לשחק. שוורץ שחרר את הקבצים ב-JSTOR כי אלה היו המאמרים שהוא רצה לקרוא. אבל הצורך האישי שלהם הוא גם צורך של הדור שלהם, וזאת הסיבה שהם זוכים לתמיכה כה רבה בקרב בני דורם.

You Know Better





שליwww. הכֶּרֶם

Highest Rated Vodka In the World.*

Bold Taste. Velvety Smooth Finish.

*Beverage Tasting Institute Rating, 2006, 2007, 2009 and 2010.

Stolichnage elīť ultra Luxury vodka JOML 40% ALCOVOL (80 PRO

























הנסיגה ביכולת ומיעוט ההזדמנויות, בחירת הקבוצות אחרי השנים היפות בווסטהאם ובליברפול, החוזים השמנים, הפרידה מסוכנו רונן קצב והפחד מחזרה לליגה הישראלית • איל ברקוביץ', אלי אוחנה ועיתונאי ה"גרדיאן" וה"טיימס" מנתחים את ההחלטות שהובילו את הקריירה של יוסי בניון למקום שבו היא נמצאת כיום

יואב בורוביקי

שקט של יום שישי בבוקר. מגרש האימונים של בני יהודה בשכונת התקווה כמעט ריק מאדם. אפילו הבעלים והמנכ"ל האגדי שמזוהה כל כך עם הקבוצה, משה דמאיו, עוד לא הגיע. רק המאמנים והשחקנים על כר הדשא. על הבטון לצד המגרש עוד כמה אפסנאים ועובדי מועדון. אפס אוהדים.

כמעט כל השחקנים על המגרש אינם מוכרים אפילו לעכברי הכדורגל. קבוצה אפורה, כושלת. ארבע נקודות מתוך 24 אפשריות בשמונת המחזורים הראשונים, ומקום לפני אחרון בטבלה. די מוזר לראות בתוך כל האפרוריות הזו דווקא פרצוף מאוד מוכר, המוכר ביותר בשני העשורים האחרונים בכדורגל הישראלי. שחקן שהגיע לפסגות עולם הכדורגל, שכבש שלושער באנפילד, נגח שער ניצחון בסנטיאגו ברנבאו, נרכש על

ידי צ'לסי של רומן אברמוביץ' וגם הצטרף בהשאלה לארסנל של ארסן ונגר.

מה עושה יוסי בניון במגרש האימונים של בני יהודה בשכונת התקווה, עמוק בתוך אוקטובר, כשכל הליגות כבר התחילו די מזמן? והוא אפילו לא פצוע. להפך, הוא מתאמן בדיוק כמו שחקן שעלה מן הנוער. בשקט ובענווה.

שבועות ספורים קודם לכן, בספטמבר,
הודח בניון מסגל הנבחרת ונעדר משני
המשחקים האחרונים, מול פורטוגל וצפון
אירלנד, בקמפיין מוקדמות מונדיאל 2014.
בניון סוחב את הנבחרת על הגב עוד משלהי
שנות ה-90 של האלף הקודם. אין אייקון
גדול ממנו שלבש את המדים הלאומיים בדור
האחרון. הוא אפילו שבר את שיא ההופעות

בנבחרת, 94 משחקים.

אך כל אלה לא מנעו מאלי גוטמן לא לזמן את בניון. למאמן הלאומי היה את התירוץ האולטימטיבי: לבניון אין אפילו קבוצה. מנגד, הישראלי הבכיר מכולם נאלץ להתמודד עם מיני-השפלה נוספת: לא רק שלא היתה לו קבוצה, גם בנבחרת לא רוצים אותו.

הפיחות במעמדו של בניון במדים הלאומיים החל עוד קודם לכן, כשעדיין היתה לו קבוצה, אך גם אז לא תמיד מצא את עצמו בהרכב של גוטמן. ככלל, בשנים האחרונות הוא מציג יכולת פחות טובה בנבחרת, לאחר שבמשך זמן רב היה כוכבה הבלתי מעורער. אך לא זה הסיפור של בניון.

נכון לכתיבת שורות אלה, הסיפור הוא איך בגיל 33, כשהוא בריא, ולאחר שנים רבות בצמרת הכדורגל העולמי, נותר יוסי בניון, ילד בניון הביא לחניכיו של קשטן תרגיל חדש מאנגליה - שני דאבל פסים, השתחררות, שינוי כיוון, ובעיטה לשערים קטנים. אנשי המנהלה בבני יהודה מביטים בהתפעלות. אלא שבניון מחטיא את שתי הבעיטות הראשונות. ככלל, הוא לא נראה טוב יותר מיתר שחקני בני יהודה

> הפלא של הכדורגל הישראלי, חף מקבוצה תקופה ממושכת.

> אדם שליווה את הקריירה של בניון מקרוב במשך שנים טוען כי "יוסי כבר היה יכול לחתום בלא מעט קבוצות. אבל הוא לא קיבל את ההצעות שהוא רוצה. לכן הוא העדיף להמתין".

> לאחרונה בניון נפרד מהסוכן שלו במשך
> יותר מעשור, רונן קצב. מקורב לשניים טוען
> כי "קצב ובניון לא הצליחו למצוא קבוצה בקיץ
> אף על פי שהתאמצו מאוד. אז יוסי החליט
> לקבל הצעות גם מסוכנים אחרים. הכול נעשה
> בהסכמה עם קצב והם עדיין נותרו חברים".

מקורבים לבניון מוסרים כי זמן קצר לאחר פתיחת הליגה האנגלית, שהיתה מגרש המשחקים הפרטי של בניון במשך שמונה עונות רצופות עד עתה, הציעה לו העולה החדשה וקבוצת התחתית קריסטל פאלאס, באמצעות הסוכן ושחקן העבר רוני רוזנטל, לבוא אליה לחודשים ספורים. אך בניון התעקש על חוזה לשנתיים וההצעה לא התממשה. בשבועות האחרונים החלו גם לצוץ שמועות על עסקה עם ק.פ.ר הלונדונית מליגת המשנה.

במקביל יוסי היה במגעים עם חטאפה הספרדית. בניון כיכב בלה-ליגה לפני שהגיע לאנגליה, במדי סנטנדר, ב-2005-2002. חטאפה רחוקה מלהיות קבוצת צמרת, אך היא

היתה קרובה להגיע להבנות שהיו מקובלות על בניון מבחינת רמת השכר ואורך החוזה. אלא שלפי מקורביו של בניון, הוא התעקש על בטוחות, זאת מפני שמוסר התשלומים בספרד, שסובלת ממשבר כלכלי קשה, אינו מתקרב לזה שבאנגליה. חטאפה לא יכלה להעניק לבניון את הבטוחות שביקש, ולכן גם המגעים הללו באו אל קצם.

בקיץ היה בניון במגעים גם עם ניו יורק רד
בולס מליגת ה-MLS הצפון אמריקאית. אלא
שניו יורק, שהחתימה בשנים האחרונות כוכבי
ענק כמו תיירי הנרי ורפא מארקס מברצלונה,
לא הסכימה לשלם לבניון את הסכומים
הגבוהים שמוענקים לזרים איכותיים, בליגה
שמקפידה לשלם כמעט לכל השחקנים
המקומיים משכורות נמוכות ביותר. מבחינת
ניו יורק, בניון לא הצדיק את ההשקעה,
מהיתה מגיעה לכמיליון וחצי דולר.

באופן כללי, כסף הוא אחת הסיבות העיקריות שבניון התקשה לסכם בקבוצה חדשה. "הוא שחקן שהתרגל להרוויח בצ'לסי 3-2.5 מיליון דולר לשנה וכעת הוא יאלץ להסתפק בהרבה פחות. וכנראה קשה לו לקבל את השינוי הזה", סבור איל ברקוביץ', שחקן עבר ומי שבמובן מסוים מתחרה עם בניון על הפסגה מבחינת קריירה של כדורגלן ישראלי באנגליה. ברקו שיחק בממלכה תשע עונות ועד בניון הוא נחשב יחד עם רוזנטל

לכדורגלן הישראלי המצליח ביותר באנגליה בכל הזמנים, ואולי בכלל ביבשת האירופית.

לפני קצת יותר משמונה שנים, כאשר הוא בדיוק בגילו של בניון כיום, החליט ברקוביץ' לקטוע את הקריירה האירופית ולשוב לישראל. "החתימה שלי במכבי תל אביב בעונת הגלקטיקוס היתה הטעות הכי גדולה שעשיתי בקריירה", מציין כיום ברקוביץ'. "לא הייתי צריך לחזור לליגה הזאת. בישראל אין תרבות כדורגל. רק משפילים כאן סמלי עבר ושחקנים ותיקים. לכן אני מייעץ ליוסי בניון לא לחזור לישראל בשום מקרה. גם אם הוא לא מוצא קבוצה באירופה".

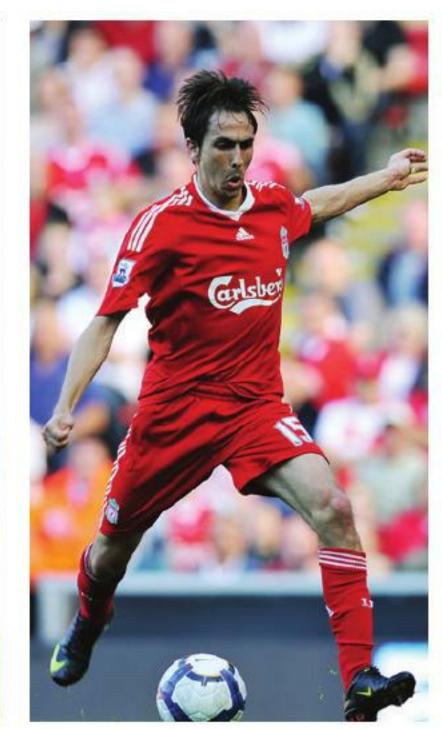
בניון כבר קיבל הצעות ממכבי חיפה, מהפועל באר שבע ומבני יהודה. ישנן שמועות שגם מכבי תל אביב של מיץ' גולדהאר וג'ורדי קרויף היתה מוכנה לתת לו חוזה ארוך טווח ושכר אגדי במונחים המקומיים. אך בניון השיב להצעה זו בשלילה.

"אנשים חכמים לומדים מטעויות של אחרים", טוען זאביק זלצר, פרשן כדורגל ומאמן עבר שעזר לעצב את בניון בנבחרות הצעירות של ישראל. "יוסי ראה את הטעות שברקוביץ' וחיים רביבו עשו כשחזרו לליגה הישראלית ולא חוו כאן הצלחה, ולכן פרשו בתחושות מאוד לא טובות, והוא החליט שלא לעשות את אותו הדבר".

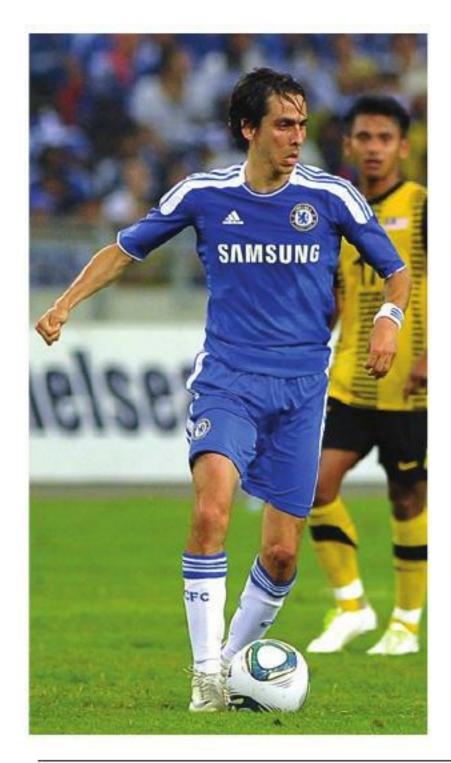
אלי אוחנה, עוד שחקן עבר אגדי שהיתה לו קריירה נהדרת (גם אם קצרה) באירופה, כולל זכייה בגביע אירופה למחזיקות גביע עם מכלן הבלגית, ממשיך את הקו של קודמיו. אוחנה עצמו חזר לבית"ר ירושלים בגיל 27 וחצי ובניגוד לכל האייקונים האחרים שלא הצליחו לשחזר בישראל את ההצלחה שהיתה להם לפני שעזבו ליבשת, דווקא כן הצליח לקבע את מעמדו כאגדה עם ההצלחה שהיתה לו בבית"ר בגיל מאוחר.

"אני זכיתי בגיל 33 וחצי באליפות ובתואר









ג'ונתן ווילסון, "הגארדיאן": "את האמת, כמעט שכחתי מקיומו של בניון. פשוט לא שמתי לב שהוא כבר לא משחק באנגליה. בשנים האחרונות הוא היה כל כך זניח שבכלל לא שמתי לב שהוא עזב. פעם דווקא חשבתי שבניון שחקן טוב. אבל זה היה די מזמן"

שחקן העונה", מזכיר אוחנה, "אני לא יודע אם היה שחקן שעשה זאת בישראל בגיל כל כך מתקדם, ועדיין אני לא חושב שבניון היה צריך לחזור. הסיטואציה שלי היתה שונה לגמרי. אני בכל זאת חזרתי בגיל הרבה יותר צעיר. בשביל מה לבניון לחזור עכשיו? מה יש לו להרוויח כאן חוץ מכמה לירות, שהוא בוודאי יכול להרוויח יותר מהן בחו"ל? כמה משחקים לא טובים שלו בישראל וכולם יבקרו אותו בטירוף וישכחו את כל מה שעשה. אין כאן כבוד לשחקנים ותיקים. כולם ממליצים כאן לכל שחקן ותיק לפרוש, אין מספיק תרבות ספורט. אני מבין מדוע בניון התעקש בתוקף לא לחתום כאן, גם לא בקבוצות גדולות. בישראל הוא כבר עשה את שלו לפני שעזב לאירופה. הוא היה כוכב-על וזכה באליפויות. חוץ מזה הוא עשה כסף גדול מאוד באירופה. ברוך השם, את הכסף הוא לא צריך. עכשיו הוא רק צריך לשחק בשביל הכיף והתחושה הטובה".

אוחנה, שמיודד עם בניון, טוען כי "יוסי רוצה מאוד להמשיך לשחק. יש לו עדיין תאווה גדולה מאוד למשחק". מי שיצפה בבניון מתאמן עם בני יהודה יבחין בזאת בנקל. הוא חלק אינטגרלי מהאימון. פעיל ומחייך ויוזם. הוא אפילו הביא לחניכיו של דרור קשטן תרגיל חדש מאנגליה - שני דאבל פסים, השתחררות, שינוי כיוון, ובעיטה לשערים קטנים. אנשי המנהלה בבני יהודה

מביטים בתרגיל החדש בהתפעלות. אלא שבניון מחטיא את שתי הבעיטות הראשונות. ככלל, הוא לא נראה טוב יותר מיתר שחקני בני יהודה, שפתחו את העונה בצורה כה רעה.

בין סימני השאלה הרבים, עולה השאלה באשר לכושרו - האם הוא אכן טוב כפי שסבורים בישראל כמעט כולם? האם הוא עדיין אותו שחקן של ווסטהאם וליברפול? האם היכולת שלו כיום מתאימה בכלל לליגה הראשונה באנגליה (או בכלל לליגה בכירה) או שאכן הליגה השנייה באנגליה היא הבחירה הטבעית עבורו? המתרחש בפועל, קרי ההצעות שבניון מקבל, מרמז מה סבורות מרבית הקבוצות ברמות הללו.

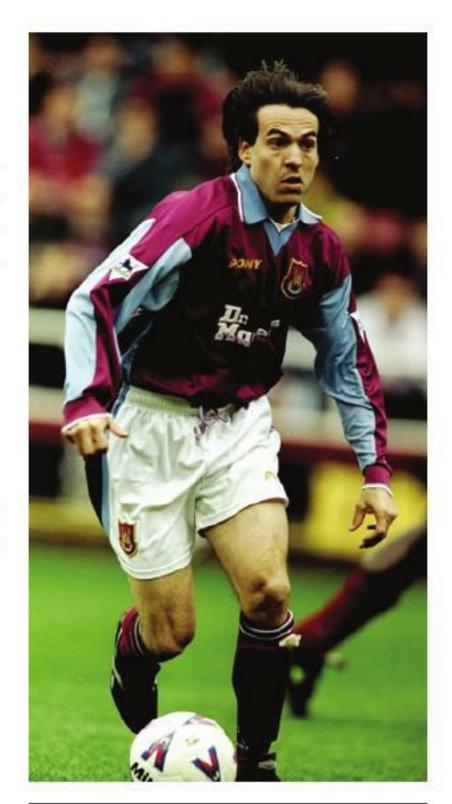
"בניון כיום לא נחשב אחד משחקני הרמות הגבוהות או הבינוניות-גבוהות של הכדורגל באירופה", טוען בתוקף ג'ונתן ווילסון, עיתונאי ה"גרדיאן" וסופר כדורגל מוערך ביותר בעולם הכדורגל. ווילסון כבר עוקב אחר בניון במשך שמונה שנים ולמרות זאת, כשהוא מקבל טלפון מכתב ישראלי, הוא אומר: "את האמת, כמעט שכחתי מקיומו של בניון. פשוט לא שמתי לב שהוא כבר לא משחק באנגליה. בשנים האחרונות הוא היה כל כך זניח שבכלל לא שמתי לב שהוא עזב. ופעם דווקא חשבתי לא שמתי לב שהוא עזב. ופעם דווקא חשבתי

היכולת הגבוהה ביותר של בניון באי

הבריטי הופגנה בווסטהאם, בה שיחק ב-2007-2005. הוא כבש שמונה שערים, בישל עשרות נוספים, והיה שחקן מרכזי מאוד במועדון הגאה ממזרח לונדון. הביצועים של בניון באפטון פארק, בנוסף לעבודה טובה של הסוכן קצב, הביאו את בניון לליברפול לפני שש שנים.

"בווסטהאם בניון בעיקר שיחק כשחקן כנף ובליברפול הוא הוכיח שהוא מסוגל גם לשחק היטב באמצע מתחת לחלוץ", מציין העיתונאי ניק שצ'פאניק מה"טיימס", שסיקר את בניון במשך כל שנותיו באנגליה. ווילסון, לעומתו, סבור כי "גם בליברפול תפקידו היה לעלות מהספסל ולתת שינוי קצב וסגנון למשחק. הוא לא פתח בהרכב במרבית המשחקים אבל הוא עדיין היה אפקטיבי. אבל אחרי כמה עונות בליברפול, הקבוצה היתה מוכנה לוותר עליו תמורת 5 מיליון הליש"ט שצ'לסי שילמה עבורו".

המעבר של בניון למועדון המיליארדרים במערב לונדון לפני שלוש וחצי שנים היה מפתיע למדי. "צ'לסי היא אחת הקבוצות הטובות בעולם והסגל שלה מלא בכוכבי-על. עם כל הכבוד לליברפול - זו היתה רמה קצת אחרת", מציין ווילסון. "בניון הגיע לקבוצה שכמעט לא היתה לה כוונה לתת לו דקות משחק משמעותיות. לכן הוא החל לשבת על הספסל ולהיות די מתוסכל ממצבו". הישיבה



איל ברקוביץ': "החתימה שלי במכבי תל אביב היתה הטעות הכי גדולה שעשיתי בקריירה. לא הייתי צריך לחזור. בישראל אין תרבות כדורגל. רק משפילים כאן סמלי עבר ושחקנים ותיקים. לכן אני מייעץ ליוסי בניון לא לחזור לישראל בשום מקרה"

הממושכת על הספסל הובילה את בניון לעבור בהשאלה לארסנל ומאוחר יותר לקדנציה שנייה בווסטהאם, אך בשתי הקבוצות הללו הוא לא הצליח לשחזר את היכולת שהפגין בליברפול ובווסטהאם בקדנציה הראשונה.

"דווקא הייתי חושב שארנסל, קבוצה של קשרים טכניים, תתאים לבניון, אבל גם שם הוא לא הצליח לקבל דקות", מציין שצ'פאניק. "המעבר לווסטהאם היה קצת יותר טבעי, כי זו קבוצה הרבה פחות טובה וכזו שבניון זכה בה להצלחה גדולה בעבר, אבל שם הוא פגש לפני שנה מאמן בדמות סם אלרדייס, שכל מה שהוא רוצה מהשחקנים שלו זה שירוצו כל הזמן ויפגינו קשיחות. זה הכי לא יוסי בניון. ולכן גם שם הוא לא הצליח".

לאחר שלוש שנים מאכזבות באנגליה, ירד

ערך המניות של בניון עד כדי כך, שההצעה הטובה ביותר שקיבל, כפי שכבר צוין, היא שמועות על חתימה מתקרבת בק.פ.ר וחוזה לכמה חודשים מקריסטל פאלאס. "גם זו לא קבוצה שמתאימה לו", טוען ווילסון, "קריסטל פאלאס צריכה להתמודד בתחתית עם כדורגל קשוח. היא כמעט לא מחזיקה בכדור. בניון לא היה מוצא את עצמו שם. לדעתי הוא פשוט צריך ללכת לקבוצת צ'מפיונשיפ (ליגה שנייה) שמשחקת כדורגל. קבוצה כמו ווטפורד, או נוטינגהאם פורסט או אפילו ברייטון של או נוטינגהאם פורסט או אפילו ברייטון של אוסקר גארסיה (המאמן הספרדי שהוליך את מכבי תל אביב לאליפות בעונה שעברה- י"ב)".

השמועות העקשניות בתקשורת, נכון לתאריך ירידת הגיליון לדפוס, הן שבניון לא פוסל על הסף מעבר לליגה השנייה, אך הוא כן משתדל מאוד שלא להגיע לשם - בעיקר כאשר המשכורות המוצעות אינן מפתות - אם כי הצעה מקבוצה לונדונית עשויה לשנות את התמונה.

"חשוב מאוד ליוסי, אם הוא נשאר באנגליה, להמשיך לגור בלונדון", מסביר מקורב לשחקן, "יש לו ארבעה ילדים, ושם מקורב לשחקן, "יש לו ארבעה ילדים, ושם יש להם בתי ספר ומסגרות חינוך שמוכרות להם ומתאימות להם. באופן כללי, יוסי יכול היה לחתום בטורקיה או ברוסיה או במדינות נוספות. אבל אלה פשוט לא מדינות שהוא היה לוקח אליהן את המשפחה שלו ולכן הוא נזהר מלחתום שם. מבחינת יוסי המקומות המועדפים הם אנגליה - עם עדיפות לאזור לונדון - ספרד או אולי ארה"ב, כי גם לשם הוא יכול להעביר את המשפחה בשקט".

"למזלו של בניון, יש לו את כרטיס השחקן שלו ביד, הוא שחקן חופשי", מסכם אוחנה. "הוא ידע שהוא יכול לחתום היכן שהוא רוצה והוא יכול להיות סבלני. לכן הוא פשוט החליט לחכות לאופציה הכי טובה".

ברקוביץ' מסכים אך מוסיף כי "ככל שבניון נותר בחוץ זמן רב יותר הוא פוגע יותר בכושר המשחק שלו. לא קל לחזור בגיל הזה. המהירות לא אותה מהירות, הוא גם עבר פציעות. כדי לחזור לפורמה שתזכיר את בניון של פעם הוא חייב לחזור לשחק כמה שיותר מהר בקבוצה שמתאימה לו. החזרה הזו קשה יותר ככל שמחכים יותר זמן בחוץ".

לזכותו של בניון ייאמר שלאורך התקופה הקשה הזו הוא המשיך להישאר קרוב למגרש, לפחות במסגרת האימונים. "הוא לא מפסיד אף אימון", אומר משה דמאיו מבני יהודה, "הוא לא מתאמץ פחות מאף שחקן אחר ואין לו שום אגו".

השחקנים יוצאים להפסקה באימון יום שישי. כל השחקנים ניגשים לשתות מים. אלא שבצדי המגרש לא מחכים להם בקבוקי מים מינרליים אלא ג'ריקן גדול וכתום עם כוסות פלסטיק קטנות. "מה קרה משה, אין לך כסף לקנות בקבוקים?", שואל בניון את דמאיו

בחיוך. "יוסי, כאן זה לא צ'לסי", משיב לו שחקן בלתי מזוהה.

בסיום האימון יוצא בניון מהמבנה העלוב לאחר מקלחת. "אני ממהר למשפחה שלי", הוא אומר לאלו שמבקשים לגנוב מעט מזמנו. "רק עברנו עכשיו לתל אביב, למגדלי W, ואשתי והילדים כל הזמן על הקו דימונה-תל אביב. אני מוכרח לחזור אליה ולעזור לה עם אביב. אני מוכרח לחזור אליה ולעזור לה עם הקטנים". כשהוא ניגש לרכב שלו הוא מגלה שמישהו חסם אותו. בניון נשאר רגוע, כמו תמיד, ומתקשר למי מאנשי בני יהודה שיסייעו לו למצוא את החוסם ולחלץ את האוטו.

כדי לחלץ את הקריירה התקועה יזדקק בניון בעיקר לעצמו.





אלי אוחנה: "אני מבין מדוע בניון התעקש לא לחתום כאן, גם לא בקבוצות גדולות. בישראל הוא כבר עשה את שלו. חוץ מזה הוא עשה כסף גדול מאוד באירופה. עכשיו הוא רק צריך לשחק בשביל הכיף והתחושה הטובה"







לפעמים הסקי הוא רק תירוץ

עונת הסקי בפתח ואנחנו האחרונים שנשלח אתכם להרים המושלגים של אירופה בלי לסדר לכם גם את השעות שאחרי הגלישה ● קבלו את חמשת אתרי הסקי הכי פרועים ביבשת

גל איתן

חופשת סקי כבר מזמן הפכה ליותר מסתם חופשה ספורטיבית. מפגש כה צבעוני של אנשים צעירים ושמחים, שפעילותם מסתיימת עם סגירת הרכבלים ב-16:00, חייב את יצירתה של תרבות "אחרי הגלישה".

הצרפתים תבעו את הביטוי "אפר'סקי", שתיאר את הבירה של אחרי, עם הצחוקים של החבר'ה והסיפורים מההר. האוסטרים המשיכו את דרכם של הצרפתים בווליום חזק יותר במסיבות גדולות, הופעות ענק

ופסטיבלים אלקטרוניים שמחממים מדי שנה את החורף באירופה ומושכים אליהם אלפים גם בסוף העונה. אט-אט הפך האפר'סקי לקריטריון חשוב בבחירת יעד החופשה.

עבור אלה שמחפשים לרדת מהמסלול בחופשת הסקי שלהם ולהמשיך את הכיף לתוך הלילה, פנינו לגל איתן מ-SkiDeak כדי שתרכז עבורכם את האתרים הכי סוערים שתמצאו באירופה.

קרחנה באוסטרית

(Ischgl) אישגל, אוסטריה

באתרי הסקי של האוסטרים תמצאו תמיד חיי לילה טובים ומועדונים שהייתם מצפים לראות בעיר גדולה. בראש הרשימה האוסטרית ניצב האתר הידוע, אישגל, שפותח ומסיים כל עונה באירוע אקסטרווגנטי רב משתתפים, בכיכובם של אמנים כמו אלטון ג'ון, טינה טרנר, קייטי פרי וריאהנה. עשרות אלפי גולשים מגיעים במיוחד כל שנה ונהנים מהקרנבל המתמשך על השלג ובעיירה מהופעות הענק. השנה תפתח את העונה באישגל

להקת Nickelback הקנדית, ב-30 בנובמבר. גם במהלך העונה, אישגל מפנקת בהיצע קלאבים ומסעדות יוקרתיים ושיקיים שלא היו מביישים את ברלין. הגדול והנחשב בהם הוא ה-Pacha, קלאב שלא במקרה שייך לפריס הילטון ומגיש משקאות מבית היוצר שלה (Rich Prosecco בפחית מוזהבת). תמצאו בו רקדניות יפות (וגם רקדן אחד בכדי להיות פוליטיקלי קורקט) ומוסיקה אלקטרונית מצוינת. ה-Post שבתחתית מלון

פוסט הוא עוד מועדון נחשב לשעות הלילה המאוחרות, ושמות נוספים הם ה-& Fire lce וה-Kushtall, שנמצאים זה מול זה בצמוד למעלית הסילברטה (הראשית). המועדונים: Golden Eagle, ,Freeride-1 Salt & Pepper שמפוזרים במדרחוב הראשי בעיירה ועוד רבים וטובים, ידרשו מכם לבוא לחופשה נוספת כדי לבלות גם בהם. בנוסף למועדונים שעובדים בשעות הלילה, חשוב מאוד שלא תפספסו את תרבות האפר'סקי המטורפת של

אישגל, כמוה לא ראיתם מעולם. החל מ-15:00 ועד 19:00, כשאתם עדיין בחליפות הסקי, כדאי שתמצאו את עצמכם עם בירה ענקית ביד, רוקדים וצוהלים לצד אלפי גולשים בברים Trofana Alm או ב-Schatzi, שנמצאים בתחתית המעליות (תלוי באיזה אזור תחליטו לסיים את הגלישה). משם תוכלו לתת קפיצה לאחד ממרכזי הספא הרבים באישגל או לגשת לאחת מהמסעדות בעיירה, כדי לטעום מתבשילי המטבח הטירולי.





שלושת העמקים

(Val Thoren) ואל טורנס, צרפת

מסיבות האפר'סקי הלוהטות של ואל טורנס הצרפתית, הגלישה תנאי בשילוב המצוינים שהיא מציעה, הפכו אותה לאחד מיעדי הסקי המבוקשים בעולם. אצלנו היא דורגה שנייה במצעד אתרי המסיבות הסוערים, הודות ל-Folie Douce אחד הקלאבים הידועים, המשוגעים והשמחים שתמצאו באתרי הסקי בעולם. אל הקלאב, שנפתח מדי יום ב-15:00, מגיעים בגלישה, ומשלימים את מכסת הקלוריות לשריפה, בעזרת כמויות של אלכוהול וריקודים על השולחנות. אחרי ש"תשרדו" את הקלאב, רדו בזיגזגים (שימו לב, בזהירות) לעיירה, התקלחו והמשיכו למסעדות ולפאבים הקטנים. לחובבי הקולינריה, ואל טורנס מציעה כמה מסעדות שף מצוינות, ועשרות בתי קפה

שמגישים מנות פשוטות יותר. באזור הבילויים תמצאו כמה פאבים קטנים אך שוקקים, כמו SnowCafe, Snezko, Saloon, כמו אחרים, פאב אירי, פאב בריטי ואחרים, שיקבלו את פניכם בשעת ערב מוקדמת. בחצות העיירה כולה מתנקזת לתור אחד ארוך בכניסה למועדון Malaysia בכניסה למועדון בכניסה למועדון בעלי בעלי שם עולמי ולהקות, לצד מסיבות אלקטרוניות עמוסות ב-1,000 בליינים עד השעות הקטנות של

מרחב גלישה:

נקודה גבוהה:

סנופארקים:

:מעליות

:העיירה

לינה:

מבחינת הגלישה, ואל טורנס היא עיירת Ski-in/Ski-out מושלמת, כך שיוצאים מפתח הדירה בגלישה ומתחברים למסלולים. מרחב הגלישה המכונה "שלושת העמקים" הוא עצום בגודלו, עם שפע של אוף-פיסטים ומסלולים לכל דורש. האתר הוא הגבוה בכל אירופה ולכן עונת הגלישה בוואל טורנס ארוכה במיוחד – מנובמבר עד מאי – והשלג איכותי לאורך כל העונה.

170 ק"מ בסקי-פס הרגיל, מתוך 600 ק"מ המחוברים בסקי-פס המורחב 3,230 מטר

ברמה גבוהה

לכו על דירות, כי אין כל כך ברירה. למתפנקים, נסו את המלון החדש והיוקרתי, Kashmir טובים

סופר-תוססת. מסעדות, שוק איכרים, מרכז ספורט, ברים ומועדונים בעיירה ועל השלג

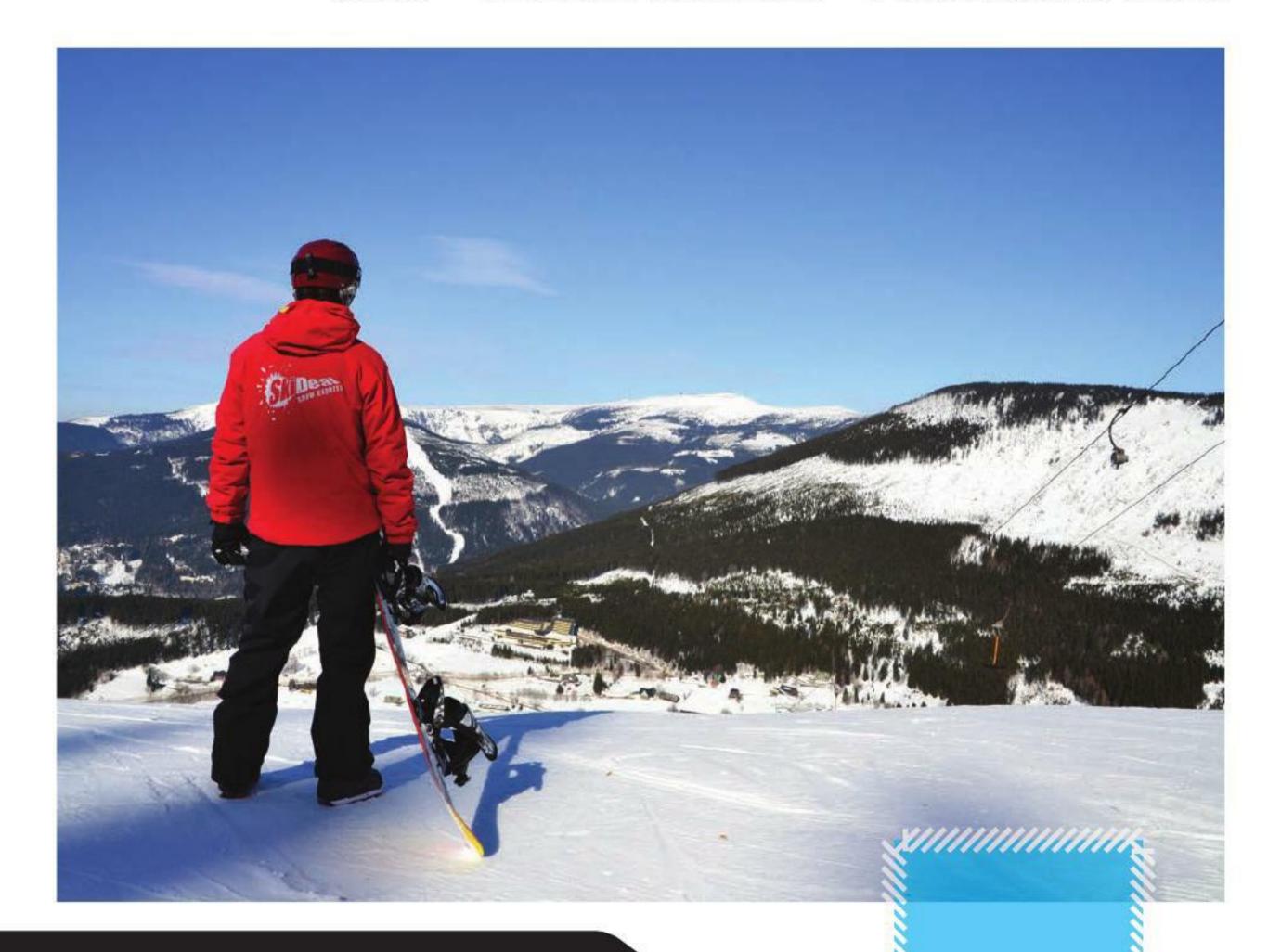
להתחיל איתה

שפינדלרוב מלין, צ'כיה (Spindleruv Mlyn)

צ'כיה מציעה אותנטיות שאינה קיימת באתרי סקי רבים. האווירה הצוהלת והשמחה של מזרח אירופה, יחד עם מטעמים משובחים (מרק גולאש, לביבות Braboraki, כופתאות צ'כיות ועוד) ושתייה מקומית, שנמכרת במחירים מגוחכים של 8 שקלים לחצי ליטר בירה, הפכו אותה ליעד צעיר ופופולרי בקרב גולשים רבים. שפינדלרוב מלין אמנם איננה ממוקמת באלפים, בלב העניינים, אך הצליחה בהחלט להיכנס לרשימת אתרי המסיבות שלנו באירופה. שפינדל שוכנת במרכזה של שמורת טבע יפיפייה, המוקפת מבשלות בירה ומזקקות לייצור משקאות אלכוהוליים

מקומיים, כמו הבחרוקבה, העשויה מעשבי תיבול, ו-Slavovitsa, סוג של עראק במגוון טעמים. בשל המחירים הנמוכים גם בגלל שהצ'כים מטבעם הם עם שמח, התפתחה והלכה לה תרבות אפר'סקי טובה, הכוללת כיום מועדונים עם מוסיקה אלקטרונית סוערת, כמו Silver Rock המועדונים הכי נחשבים בעיירה), ברים כמו Bar77 Sport Bar-1 Mlejnice, המציעים הופעות ומוסיקה טובה לריקודים ואפר'סקי Chris Craft בסיום הגלישה, בתחתית ."המסלולים באזור "סווטי פטר אחת לעונה, תוכלו ליהנות בשפינדל מפסטיבל SnowJam המפורסם, שמושך אמנים מכל העולם לשלושה

ימים, פריקים של מסיבות והופעות חיות ופריסטיילרים מתחום הסנובורד שמציפים את ה-Skiareal - הסנופארק של שפינדל, במסגרת תחרות Big Air ו-Half Pipe הבינלאומית. מתחם הגלישה של שפינדל ידוע בעולם הסקי כאחד מאתרי הסקי המצוינים למתחילים. המסלולים נוחים וקלים יחסית (פרט למסלול שחור אחד), בתי הספר מושקעים מאוד עם מדריכים טובים ושפת הלימוד היא אנגלית. המחירים של כל מרכיבי החופשה נמוכים ומרחב הגלישה, שאינו גדול, מספיק בהחלט לאלה שנמצאים בשנותיהם הראשונות על השלג.



38 ק"מ. כל מה שמתחילים צריכים בשבוע הראשון שלהם מרחב גלישה: 1,600 מטר

נקודה גבוהה: מעליות: משוכללות מאוד

לינה:

מלונות חביבים. 3 כוכבים או 4 כוכבים עם ספא, על בסיס חצי פנסיון

חביבים למדי

סנופארקים: אותנטית ותוססת :העיירה



לא לגולשים בלבד (Livigno) ליביניו, איטליה

שמה של העיירה האיטלקית ליביניו שבחבל לומברדיה באלפים האיטלקיים הולך לפניה, גם מבחינת הסקי וגם מבחינת חיי הלילה. העיירה מושכת אליה הרבה גולשים צעירים ומקצוענים, שמוצאים בה שילוב מקסים בין מסלולים תלולים למתקדמים, הלי סקי ((נחיתה ממסוק על פסגה בתולית וגלישה מטה), הסנופארק הגדול באירופה ועיירה תוססת ומלאת חיים. ליביניו היפיפייה בנויה מבתי אבן ועץ

עתיק מימי הביניים, עם 250 חנויות דיוטי פרי שפזורות לכל אורכה, שהפכו אותה לבירת שופינג ייחודית באזור. מיותר לציין שליביניו מציעה מגוון רחב של מסעדות איטלקיות משובחות ומועדונים הפזורים לאורכו של המדרחוב הראשי.

פעם או פעמיים בעונה, ליביניו מארחת תחרות גדולה ויוקרתית במימון חברות רכב גדולות, שלכבודה מוקמת באתר מקפצת ענק משלג או מבצר בגודל מלא, הרווי במתקנים לקופצים, הנוהרים אל העיירה מכל העולם.

בין הפאבים הרבים, לא תרצו לפספס את ה-Alegra, האפר'סקי המפורסם

על ההר. במדרחוב הראשי תמצאו ליביניו מתאימה לחופשה עם החבר'ה, במחירים נוחים בהחלט. מי שלא גולש, וינצ'י בבורמיו, או באלה החדשים שזה אך נפתחו בעיירה.

Bivio, Kokodi, Miky's Pub, את ואת מועדון הריקודים Daphne's .Intermonti ליד מלון, Cielo הסוער, עם בן או בת הזוג או עם המשפחה. באתר תמצאו מסלולים מצוינים למתחילים ובתי ספר עם הדרכות לא להשתעמם בעיירה וסביב לה, ויוכל ליהנות משופינג איכותי, מביקור ביקבים ומחלבות באזור, ממגוון אטרקציות שלג מגניבות ומטבילה במעיינות העתיקים של לאונרדו דה

מרחב גלישה: 115 ק"מ מתוך 200 ק"מ בסקי-פס המורחב

נקודה גבוהה: 3,000 מטר

:מעליות ברמה בינונית עד טובה לינה: סנופארקים:

:העיירה

יש הכל, מדירות חביבות עם מטבח מאובזר ועד למלונות טובים על בסיס חצי פנסיון בליביניו תמצאו את Mottolino, הסנופארק הגדול בכל אירופה, שמושך אלפי סנובורדיסטים וסקיירים מידי שבוע

צעירה באופיה ועתיקה במבניה, יפיפייה ומלאה בכל טוב. חנויות, מסעדות, פיצריות, מבשלות, פאבים ומועדונים

שלג צח

סן אנטון, אוסטריה (St. Anton)

סן אנטון היא עיירה של מקצוענים ואתר הסקי שלה נחשב לאחד הטובים בעולם. ככזאת, היא מושכת קהל של מטפסים בקיץ ושל סנובורדיסטים מתקדמים בחורף. תמצאו בה הלי סקי, מרחב גלישה מחובר רחב ידיים עם כמה אזורי גלישה שחולשים גם על העיירות הקרובות Lech ו-Zurs ושפע של פאודר ושלג פאודר רך במיוחד.

תרבות האפר'סקי בסן אנטון גם היא חזקה, עם שני מועדונים גדולים ושמחים הממוקמים על השלג: ,krazy kanguruh-1 Mooserwirt המובילים את סצנת הלילה. הגישה אליהם היא בגלישה, ולרוב תישארו שם לפחות כמה שעות טובות, גם כי הגלישה מטה אחר כך, בהשפעת האלכוהול, תהיה לא פשוטה וגם כי פשוט כיף שם.

מזכיר את האפר'סקי Mooserwirt של אישגל - שתי קומות צפופות של אנשים, אוחזים ספלי בירה ענקיים ושרים בקול גדול, יחד עם רחבה חיצונית גדולה להמשך המסיבה.

המקום יכול לארח כ-2,000 איש. במדרחוב של העיירה תמצאו פאבים ,Bobo's קטנים ומסעדות. נסו את ,המגישה אוכל מקסיקני טעים אם מגוון עצום של פיצות, Scotty's Bar אלופות; ו-37, בר ניו יורקי קטן ומתוק שמגיש טפאסים מעודנים לצד אלכוהול איכותי.

בסביבות 22:00 ייפתחו שני מועדונים צמודים במרכז העיירה, ה-Post Keller

וה-Piccadilly, המציעים הופעות חיות ומוסיקה טובה לריקודים. מי שדואג ליום המחר יכול להירגע, העלייה התלולה לבתי המלון תאייד את כל האלכוהול מהוורידים. אחת לשנה נערך בסן אנטון פסטיבל שדונים טירוליים עם קרניים, בשם Krampalar-Lauf, עם מסיבות רחוב ליליות ותחפושות מפחידות. בהחלט שווה ביקור.

מהמתקדמים בעולם. 225 ק"מ עם שפע עצום של אוף-פיסט

3,250 מטר

נקודה גבוהה: משוכללות מאוד :מעליות לינה:

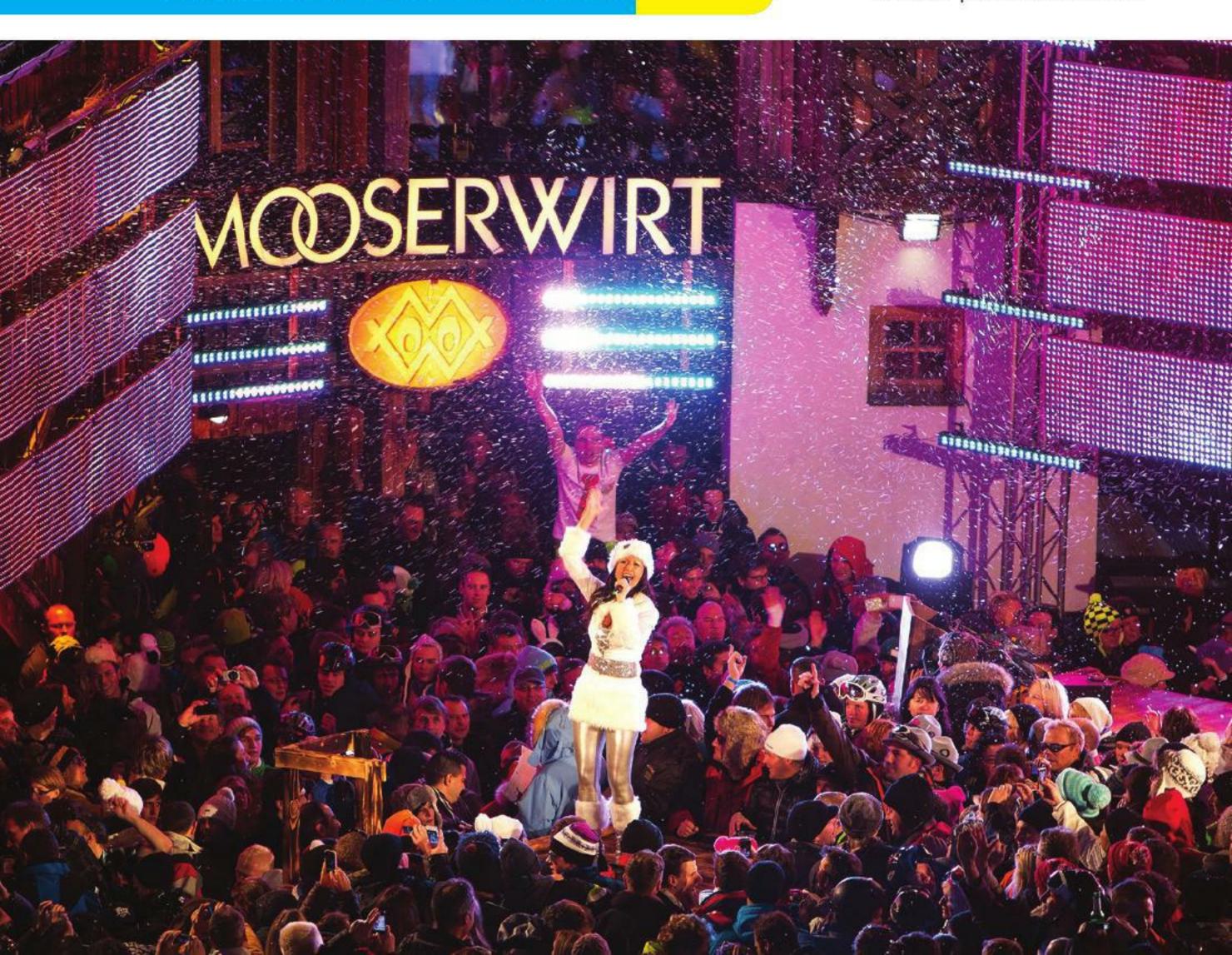
מרחב גלישה:

:העיירה

פנסיונים עם ארוחת בוקר ומלונות על בסיס חצי פנסיון עם ספא בסיסי, יחסית לאוסטריה

> טובים. עיקר העניין הוא האוף-פיסט סנופארקים:

יפה במיוחד ושיקית. עם מרכז ספא, חנויות ציוד אאוטדור וביגוד סקי ברמה גבוהה מאוד, מסעדות, פאבים ומועדונים קטנים





כשאתם חושבים על בנייה טרומית, עולה בדעתכם בית ריק, עם אלומיניום בצדדים, כזה שרואים בכביש המהיר נישא על חלקה האחורי של משאית סמיטריילר, אתם מפסידים את אחת ההתפתחויות החשובות ביותר בתחום המגורים, מאז שאמנים התחילו להתגורר במפעלים נטושים ובלופטים תעשייתיים כאלטרנטיבה משוחררת לדירות ולבתים.

בשנים האחרונות חווה תחום המגורים התעשייתים פריחה מחודשת, תודות לחידושים בטכנולוגיות הייצור, ההובלה והחומרים, ולהפחתת העלויות. כתוצאה מתקציבים מדויקים יותר, ומזמני בנייה קצרים יותר - ניתן להקים כיום מבנה ראוי למגורים בתוך שעות ספורות. הדבר נראה באופן המובהק ביותר בבתים הזעירים באופן המובהק ביותר בבתים הזעירים (Microdwellings).

מקומות המפלט הירוקים והמטופחים הללו
הם חלון הראווה של הבנייה הטרומית: ככל
שהגודל קטַן, עלויות המחייה והיתרונות
הסביבתיים גדלים, בגלל השימוש המופחת
בחומרים, בהובלה ובכוח עבודה. כך נשאר
יותר זמן להתרכז בעיצוב - ובהחלטה איפה
הכי כדאי לשים את הבתים האלה, כדי
שישתקף מחלונם נוף מרהיב - למשל של
מפלי אי טרופי או של החבר'ה מפסטיבל
ברנינג מן.

קבלו הצצה אל הזולות המיניאטוריות הללו, ואולי מישהו שם בקרב מקבלי ההחלטות, יאמץ כמה מהם, כפתרון זול ומיידי להורדת מחירי הדיור.

בביתו במדבר

◆ משרד הארכיטקטים
 מרמול רדזינר, הממוקם
 בלוס אנג'לס, היה מוכר
 בעבר בזכות התמחותו
 בשחזור בתים מודרניסטיים.
 ב-2005 עיצב המשרד
 את בית המדבר המקורי,
 ואתו נפתחה לא רק יחידת
 עיצוב הבתים הטרומיים
 של המשרד, אלא גם תנועה
 שלמה. בית הנופש השוכן
 שלמה. בית הנופש השוכן

בעמק הנעלם, במדבר מואב ביוטה, שם דגש על שילוב החיים בפנים עם החיים בחוץ, והוא מורכב מחמש יחידות פנים ומשבע יחידות דֶק פלדה ממוחזרת. הבית הובל לאתר בתוך יומיים, באמצעות 12 משאיות גרר, והגיע כבר עם חלונות, דלתות, תאים, פאנלים סולריים ומתקנים,

שהורכבו מראש. מהדק
בכניסה הקדמית נשקף
נוף נרחב, מעבר לבריכה
המחוממת באופן גיאותרמי,
והציר הראשי של הבית ניצב
לאורך מדף סלע ומעניק נוף
דרמטי של תצורת סלע אדום
ופסגות מכוסות שלג,
שנראה מבעד לשלושה
חלונות ענק, מהרצפה עד
התקרה.

אלופי ההובלות

בסדרת C-Homes מציעה חברת LOT-EK שימוש בקונטיינרים להובלה, שעשויים מפלדת קורטן, למטרה שונה. בתי המגורים הללו הם מרחבים פתוחים ושטופי אור, תודות לקירות זכוכית הקבועים בהם, שגודלם מתחיל ב-27 מ"ר וניתן להציב אותם בכל מקום. הכנת המבנים והרכבתם במפעל מתרחשים בו-זמנית, ולכן המבנים נבנים ביעילות ואינם יקרים. ניתן לשלב על השטח כמה יחידות – אנכית או אופקית – וליצור בתים בגודל של עד כ-117 מ"ר.



שוכני המערות

XS

מערת האדם. על אף שהמונח מערה אינו נעים לאוזן, מדובר ברעיון מנצח, ואף אחד לא עושה מערות אדם טוב יותר מ-Modern.
 מוצר הדגל של Shed מוצר הדגל של החברה הממוקמת בסיאטל מגיע בגודל 38 מ"ר, ומתאים לחיבור למערכות

מים, ביוב וחשמל. הוא
ניתן להתאמה אישית
מלאה, ומציע אפשרויות
כמו דלפק משקאות, מקרר
בירה, ספה מתפרקת, דֶק,
מתלה אופניים, מתלים
לגיטרות וגם - אלוהים
ישמור - ציוד לחדר כושר
או למשרד ביתי.

המחיר הבסיסי למודל שמחופה בסיבים ובטון הוא כ-35 אלף דולר. אפשר לשדרג, למשל, לסוגים שונים של חיפוי חיצוני מעץ ארז. ישנם שלושה סוגי חיפויים לתקרה - עץ לביד מלוטש, עץ אורן או עץ ארז - וכן כמה אפשרויות

למסגור החלונות והדלתות. כל הבתים מגיעים עם שורת חלונות עליונה מתחת לגג, שמורכבת מראש, כדי לספק אור טבעי ולהפחית את הצורך בתאורה במשך היום. צוות הרכבה בודק את התאמת היחידות במתקן החברה

וושינגטון, ואז שולח את המרכיבים ללקוחות, שיכולים לכנות את הכתים בעצמם או לעבוד עם צוות הרכבה שהחברה מספקת, בעלות נוספת. אחרי ההתקנה ניתן לפרק את המבנים ולהעביר אותם לבית קיץ או בית כפר.



אלופי המפלים



בית האי סאלט ספרינג, שעיצב הארכיטקט הקנדי המתגורר
 בנורווגיה טוד סונדרס, מוכיח שאתה לא חייב ללכת על מודולרי עד הסוף
 בית יכול להיות טרומי רק עד כמה שאתה רוצה שיהיה. האלמנטים
 הטרומיים היחידים בשתי היחידות הללו, המחופות בפלדה מושחרת,
 בגודל כ-58 מ"ר – ומשמשות בית
 וסטודיו של אדריכל נוף בבריטיש
 קולומביה – הם גשרי האלומיניום

הם מיוצרים במקום, בידי אותם אנשים שבונים את רציפי הסירות והגשרים באי. הגשרים האלו מאפשרים למבנה, שניצב מעל מפל מים בגובה שישה מטרים, להיות מורם כדי להימנע מהרס חורשת האשוח המקיפה

העמידים לחלודה שמחברים ביניהן.

מטרים, להיות מורם כדי להימנע מהרס חורשת האשוח המקיפה אותו, ונשקף מהם נוף נרחב של האי ונקובר, מדינת וושינגטון, איי סן-חואן וההרים האולימפיים.



XXS

מגורי ברנינג מן

בלאזונה, הזכור כמעצב לשעבר ב-Pottery Barn המתגורר באוקלנד, מושפע מאוד חלוצים ממודרניסטים כמו צ'רלס וריי אימס, ריצ'רד נוטרה ודונלד ג'אד. מקורות ההשראה שלו ניכרים היטב בבית המודולרי המגורים שעיצב, בגודל כארבעה מ"ר. יחידה זו, הניתנת להובלה בקלות, נבנתה באקלים כדי לעמוד הקיצוני פסטיבל של משתתפי מן. ברנינג

הפסטיבל הזה, הנוהגים להתלבש בצמצום, לצבוע עצמם בנדיבות ולהתהולל בלי גבול, מגיעים למדבר בלק רוק בנוואדה במהלך סוף השבוע ומחללים באופן טקסי את בשרה העשוי מעץ של בובת ענק וזאת למטרת... טוב, למי אכפת בעצם?

כפיצוי על האנרכיה, תכנן בלאזונה בחוכמה יחידה עם נוחות מודרנית של אמצע המאה. המבצר בגודל 1.80 מ' על 2.20 מ' (אפשרויות התכנון

של החברה מגיעות עד 25 מ"ר, וניתן לקבלו עם ריהוט מהחברה האחות (TrueModern מפלדה, זכוכית וחיפוי עץ בשווי 1,000 דולר. "הוא תוכנן כדי להיות פינה של מודרניזם נקי ומינימליסטי בתוך המאובקת הסביבה והכאוטית של ברנינג מן", אומר בלאזונה. עכשיו הוא רק צריך לשרוד את מה שיהיה לאימא שלך להגיד עליו במפגש

המשפחתי הבא.



יחידת הצרצו

הומצא (Cricket) "קרון המגורים "הצרצר • •

שעבד בעבר בנאסא. במסגרת עבודתו עיצב

הבינלאומית – המקום שבו האסטרונאוטים

בידי הארכיטקט בוגר הרווארד גארט פיני,

פיני את יחידת המגורים של תחנת החלל

אוכלים, ישנים, מתרחצים ונרגעים - לפני

שהפנה את המשקפת שלו מהשמים אל

לצרצר קל המשקל, המורכב מאלומיניום,

אחת. הקרון הסטייליסטי והצבעוני שגודלו

6 מ"ר, מגיע עם שירותים, כיור מים חמים

ומקלחת. שני מבוגרים ושני ילדים יכולים

תצטרכו להיפרד מ-56 אלף שקל, ותמורתו

תקבלו ארונות מעץ תרזה בלטית, בד אוהל

ללון בו בנוחות. תמורת קרון בסיסי כזה

יש גג שנפתח בתוך שניות בנגיעת מתג

יוסטון ועבר לעיצוב קרונות מגורים.



קלרי רמבאו, 1971 צילום: פומפיאו פוזר



Throlling VODKA RE





SERIOUSLY PREMIUM.
SERIOUSLY FUN.





Heritage Black Bay is the direct descendant of Tudor's technical success in Greenland on the wrists of Royal Navy sailors. 58 years later, the Black Bay is ready to stand as its own legend.

TUDOR HERITAGE BLACK BAY

Self-winding mechanical movement, waterproof to 200 m, steel case 41 mm. Visit tudorwatch.com and explore more.



92-6255882 ארו-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל אביב 6473301, טל. ROLEX SHOW - אבן גבירול 36 ת"א, 25865222 אבן אבירול אם - הוד השרון 136 ארו-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל אביב 6473301, טל. ROLEX SHOW - אביב אבון 136 אילת, שד' לה-בולבארד מלון רויאל גרדן 86 הפאל 148 אחוזה 88 רעננה 647304 - ROLEX SHOW - אילת, שד' לה-בולבארד מלון רויאל גרדן 87000 - ROLEX SHOW - אחוזה 88 רעננה 647304 - הוד השרון 760-6419288 שוויב 18 טל. ROLEX SHOW - Ben Gurion airport-Duty Free Tel: 03-9757050 הוד השרון 76322845 מילר קניון ארנה, מרינה הרצליה 760-9509986, יד הזהב רוטשילד 768, חדרה 76322845 מילר קניון ארנה, מרינה הרצליה 760-9509986 שוויב 188 אביב, תל אביב, מל אביב, מל אביב 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר קניון רמת אביב, תל אביב, מל אביב, מל אביב, מל אביב 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר קניון רמת אביב, מל אביב, מל אביב 1970-6419288 מילר קניון רמת אביב, מל אביב 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר קניון רמת אביב, מל אביב, מל אביב 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר קניון רמת אביב, מל אביב 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר קניון רמת אביב, מל אביב 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-6419288 מילר מולד 1970-6419288 מילר קניון ארנה 1970-641928 מילר מולד 1970-641928 מילר קניון ארנה 1970-641928 מילר מולד 1970-64